



ediční řada
A.M.I.M.S. M.

Ze života pro život

**Skutečné příběhy skutečných lidí
otištěné v časopise Milujte se!**

**Editoři:
P. Marek Dunda
P. Pavel Zahradníček OMI**

**A.M.I.M.S.
Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei
(Apoštolát P. Marie Neposkvrněné – Matky Naděje)
Vranov n.D. – Přímětice – Bítov
A. D. 2013**





**S církevním schválením Biskupství brněnského
č.j. Ep/543/13 ze dne 13. 6. 2013.**

**Tato kniha je vydána ve spolupráci s redakcí
časopisu Milujte se! (www.milujte.se)**

Editori:	P. Marek Dunda, P. Pavel Zahradníček OMI
Název:	Ze života pro život
Podtitul:	Skutečné příběhy skutečných lidí otištěné v časopise Milujte se!
Foto na obálce:	Dana Tichá
Vydal:	A.M.I.M.S. Vranov nad Dyjí – Přímětice – Bítov
Rok vydání:	2013
Ediční řada:	A.M.I.M.S. M. (tj. knihy pro misijní použití)
Vydání:	první
Tisk:	Jaroslav Olejko - OLPRINT Šlapanice
Náklad:	30.000 výtisků

Pro církevní potřebu připravili členové a spolupracovníci tiskového apoštolátu A.M.I.M.S.

Kompletní texty většiny publikací, které vydává A.M.I.M.S. (včetně misijních knih ediční řady A.M.I.M.S. M.), najdete na internetových stránkách FATYMu www.fatym.com a na www.amims.net. Zde také najdete jak český překlad knihy Útěk sestry Cecilie v plném rozsahu, tak tento výběr z vyprávění sestry Cecilie.

Tato publikace je dále šiřitelná pod licencí Creative Commons CC BY 3.0 (je možné dále šířit celek i jeho části, komerčně či nekomerčně, pokud uvedete autora a zdroj - plné znění licence najdete na <http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>)





Místo úvodu: městská policie a něco na čtení

Byl jsem navštívit v nemocnici dvě ženy ze svých farností. Kromě svatého přijímání jsem jim donesl jako dárek i výtisk časopisu Milujte se! (pokud ho neznáte, najdete kompletní texty všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se). Oběma udělal opravdovou radost...

Pak jsem se vracel k místu, kde jsem nechal svou škodovku. Už z dálky jsem viděl, jak na prázdném parkovišti hned vedle mého auta stojí bílý vůz městské policie. Strážníci měli spuštěná okénka a čekali. Trochu ve mně hrklo. Moje škodovka již má svá nejlepší léta dávno za sebou a tak nemám moc rád, když se příliš blízko pohybují muži zákona – i když jsem nedávno nalepil nové samolepky přes ty největší díry v karoserii, aby mi někdo nemohl vytýkat, že tam mám nebezpečné ostré hrany. Ale je tam toho víc...

Přišel jsem ke svému autu, strážníci si mě prohlédli, ale jinak nijak nereagovali. Spadl mi kámen ze srdce. Je to dobré – nečekají na řidiče vozidla, ale jen relaxují na opuštěném parkovišti. Pozdravil jsem je, nasedl do auta a nastartoval. A v tu chvíli mě něco napadlo: vždyť oni tu mají spoustu času, že ani nevědí co s ním – možná by si rádi něco zajímavého přečetli... Sáhl jsem na zadní sedadlo, kde jsem měl ještě pár zbylých výtisků Milujte se!, spustil jsem okénko, a s úsměvem povídám: „Moc dík za pohlídnání auta. Jestli se neurazíte, dal bych vám něco na čtení. Aby vám služba lépe ubíhala. Je tam i o atentátu na Jana Pavla II. s dost unikátními fotografiemi. To by vás mohlo zajímat, když jste od fochu...“ A podal jsem jednomu z nich výtisk Milujte se!. Zatvářil se nejedřív trochu vyplašeně, ale pak si ho vzal. Když jsem stál na křižovatce u semaforu, podíval jsem se do zpětného zrcátka. Jeho kolega již časopis prolístoval a za chvíličku se do něčeho začel.

Když jdu někam na návštěvu, nenosím s sebou čokoládu. Té mají dnes všude v rodinách dost a kazí se z ní zuby. Beru jako dárek výtisk Milujte se!. A nyní se chystám, že budu brát s sebou i tuto knížku, kterou jste právě otevřeli. Obsahuje některé z nejzajímavějších skutečných příběhů skutečných lidí, tak jak byly otištěny v prvních dvaceti číslech časopisu Milujte se!, která již nejsou v papírové podobě k dispozici (jsou ale přístupné on-line na www.milujte.se v „Archivu dosud vydaných čísel“). Příběhy jsou autentické – i když některé bylo třeba redakčně zkrátit nebo stylisticky upravit, protože je psali obyčejní lidé a ne spisovatelé...

Myslím, že takový dárek víc zaujme a udělá větší radost než čokoláda. Každopádně přinese větší užitek.





Když dárek na čtení dávám, vždycky vyberu něco, o čem si myslím, že dotyčné zaujme a při předávání dárku to krátce zmíním, případně rovnou nalistuji. Takový dárek můžete dát nejen při setkání se známými nebo přáteli. Když jsem byl vyřizovat daň z nemovitosti na finančním úřadě, byla tam taková velmi hodná snad dvaadvacetiletá slečna, která mi během deseti minut skoro celý formulář vyplnila. Formuláře a administrativa – to je vždy moje smrt. Na závěr jsem jí pěkně poděkoval a řekl, že bez ní bych to nezvládl (což je tedy pravda), a věnoval jí jeden výtisk časopisu Milujte se!.

Až tam půjdu příště, vezmu s sebou i tuto knihu příběhů. Také vy ji můžete darovat někomu, komu přinese užitek, nebo třeba jen radost...

P. Pavel Zahradníček OMI





Moje pouť do Compostely

Statisíce poutníků se každý rok vydávají na pěší pouť ke hrobu svatého apoštola Jakuba do španělského města Compostely.

Už ani nevím jak, ale také na mě Compostela zavolala. Někde jsem o pouti do Compostely slyšel nebo jsem něco viděl na netu, nevím. Najednou jsem věděl, že tam mám jít.

Naskytla se vhodná příležitost. Dokončil jsem v Římě na vysoké škole semestr a vydal jsem se na cestu. Nebylo to ale tak jednoduché. Musel jsem ještě v koleji Nepomucenum, kde jsem bydlel, odpracovat několik brigádnických hodin. To nebyl problém, manuální práce mi nikdy nevadila. Při oškrabávání plesnivě omítky pod stropem jedné místnosti mi ale ujel žebřík a já jsem spadl na patu. Letadlo do Madridu mělo letět další den ráno. Řekl jsem si, že když to nebude zlomené, vyrazím. Doktor po zhlédnutí rentgenového snímku zlomeninu vyloučil a nařídil týdenní klid. Večer se za mě bratři v koleji pomodlili a jeden z kněží mi udělil požehnání na cestu. Ráno jsem v klidu vyrazil.

Přistál jsem v Madridu, trochu jsem si ho prohlédl a odjel jsem vlakem do Toleda. Odtud jsem celý den stopoval do Avily a z Avily jsem opět vlakem dorazil v sobotu večer do Leonu, který leží na horní nebo-li francouzské poutní cestě do Compostely. Vyhledal jsem tam noclehárnu pro poutníky a zaregistroval jsem se. Dostal jsem poutnický pas – do něho se na místech, které poutník navštíví, dávají razítka. Protože jsem byl ve Španělsku a uviděl jsem plakát zvoucí na corridu, zaplatil jsem 20 euro a šel jsem se na to podívat. Vy na to nechod'te, nestojí to za to...

Ráno jsem se probudil v sedm hodin a trochu jsem se lekl. Postele, které večer byly obsazeny, teď byly všechny prázdné. Všichni už byli na cestě. Já jsem se ale ještě vydal do kostela na mši svatou a pak jsem také vyrazil na cestu. Čekalo mě 300 kilometrů do Compostely.

V průběhu celé pouti jsem netrpělivě čekal na nějaké zvláštní Boží oslovení. Kromě víceméně všedních i nevšedních zážitků spojených s cestou pěšky však nic nepřicházelo. Až při návratu, kdy mě čekalo posledních 200 kilometrů autobusem z Prahy do Brna. Stál jsem ve frontě na autobus a maminka stojící přede mnou se dohadovala se svými dcerami, že nemají na cestu nic k pití. Z ničeho nic jsem jim nabídl právě zakoupenou pet láhev s nějakou kyselkou. Sice ji odmítly, ale mě překvapilo, s jakou lehkostí jsem byl v tom okamžiku ochoten se té lahve vzdát. Přišel jsem na řadu a pan řidič mi oznámil „Je plno, musíte počkat na další autobus“. Představte si to – vracíte se z takové dálky domů a oni vám řeknou, že nemají místo. Napadlo mě požádat o místo prů-





vodce vedle řidiče – to bylo volné. Řidič chvíli přemýšlel, pak si řekl o stokorunu (ostatní jeli za sto padesát) a už jsem byl na palubě. Najednou ale doběhla k autobusu nějaká slečna, a že potřebuje nutně rychle do Brna. Stejně klidně jako před chvílí s pet lahví jsem řekl panu řidiči, že pojedu dalším autobusem a přenechám jí své místo. Pan řidič tím byl tak překvapený, že mi vrátil padesát korun, slečnu posadil vedle sebe na sedadlo pro průvodce a mě na schodky u zadních dveří. A jelo se. Tehdy mi došlo, že život je hra a člověk se nesmí bát odvážně a klidně tuto hru hrát.

otec Jindřich

Poznámka vydavatele:

Zajímavé informace o dřívím putování najdete na webu www.poute.eu. O putování do Compostely více v knize Jan Peňáz: Pojď na pouť (on-line na webu www.fatym.com, možno objednat i v papírové podobě jen za příspěvek na tisk a poštovné – viz www.amims.net).

Mami, třetinu rodiny máme v nebi...

Asi měsíc po 39. narozeninách jsem zjistila, že čekám další miminko. Šlo již o mé šesté těhotenství – Pán si k sobě povolal naši první holčičku ve 23. týdnu mého těhotenství a pak se nám narodili čtyři kluci. Nemůžu říct, že jsem byla z tohoto nového těhotenství přímo nadšená, obávala jsem se reakcí některých blízkých a toho, jak dokážu zvládat všechny psychické a fyzické potřeby tolika dětí. V hloubi srdce jsem však byla přesvědčena, že Pán o nás ví, a tudíž nám pomůže i v náročnějších situacích. Někdy jsem se Pána ptala, zda to vůbec zvládnou – čtyři hoši od patnácti do pěti a jejich výchova nejsou vždy ryze pozitivní záležitosti. Díky Bohu jsme měli skvělou modlitební podporu především od našeho duchovního otce a jeho rodičů – to bylo velmi cítit a jsem za ni velice vděčná jim i Pánu.

Před Vánoci jsme radostnou zprávu oznámili i menším hochům doma, širší rodině a v zaměstnání – a promýšleli nové uspořádání rodinného života. Hned po svátcích jsme s manželem jeli na vyšetření ultrazvukem – po tolika těhotenstvích jsme to vnímali spíš jako rutinu. Paní doktorka dlouho mlčela a pak nám sdělila, že miminku netluče srdce.

Druhý den jsem musela do nemocnice na zákrok v narkóze – abych





nedostala otravu krve. Bylo to ve 12. týdnu, na metodu raději nemyslet...

V celé nelehké situaci přesto vnímám spoustu dobra a stálou Boží přítomnost – necítila jsem, ani necítím žádné zoufalství, ačkoliv bolest nad ztrátou dítěte je přirozená a slzy občas tečou samy od sebe. Ultrazvukem mě vyšetřovala a vše pro mě zařizovala moje paní doktorka, které opravdu věřím, a za kterou se od podzimu doma modlíváme. Vše šlo velmi rychle – miminku prý přestalo tlouct srdce teprve nedávno před vyšetřením ultrazvukem a díky tomu, že se to podařilo včas objevit, mi otrava krve nehrozila. Výborné také bylo, že jsem večer před vyšetřením byla u svaté zpovědi (náhoda?) a také, že můj poslední pokrm před narkózou byl Ježíš v Eucharistii.

Pán mi dal pocítit, že kolem sebe mám spoustu naprosto obdivuhodných lidí, kteří se mnou, každý podle svého založení, sdíleli mou bolest. Byla jsem k slzám dojatá, že někdo je ochoten se kvůli nám postit a myslet na nás celý den v modlitbě. Hodně pro mě též udělala, naprosto mimo očekávání, manželova maminka.

Celkově mě velice povzbudil náš druhý syn svým výrokem o tom, že už máme třetinu dětí v nebi. Hlavně, aby tam doklopýtal i zbytek rodiny, to bude stát o mnoho víc námahy... Všechnu bolest fyzickou i psychickou jsem obětovala Pánu – snad věřím, že i to přinese užitek. Není mi jasné, proč Pán pro nás volí některé cesty, ale vím: Co Bůh činí – dobře činí.

Martina

Za povolání ke kněžství vděčím i kontrarozvědce

„Kostel“ nebyl moje hobby

Jsem napůl z katolické, napůl z nevěřící rodiny. Tatínek, který byl nevěřící, byl jako spousta lidí u nás pokřtěný, ale nepraktikující. Stejně tak i jeho rodiče. Z mamčininy strany jsou příbuzní věřící, zvlášť babička a dědeček. Vyrůstal jsem jako jihlavské městské „panelákové“ dítě, ale prakticky každý víkend jsem jezdil na vesnici k rodičům z mamčininy, nebo z otcovy strany. Mohl jsem tak porovnávat život ve věřící a v ateistické rodině. Jako dítě jsem samozřejmě velice rád jezdil k tatínko-





vým rodičům, kde jsem nemusel chodit do kostela. Avšak u rodičů z matčininy strany se šlo v neděli v sedm hodin do kostela bez omlouvání a každý večer jsme se před spaním modlili růženec.

Romane, nahlas!

Pocházím z pěti dětí – mám dvě sestry, s nimiž jsem společně vyrůstal a také trávil víkendy u prarodičů. Vzpomínám si, jak jsme jednou večer před spaním společně všichni sourozenci leželi v posteli u nohou prarodičů a babička, když jsem se nepředmodlíval dost hlasitě, na mě křikla: „Romane, neslyším tě, nahlas!“ Byl jsem takové spíš vzdorovité dítě, dost jsem trucoval a takové nucení na mě mělo spíš opačný účinek, takže jsem měl ke kostelu tak trochu averzi.

Do náboženství jsme chodili jen dva ze třídy, a tak se nám děti ve škole posmívaly. I paní ředitelka, která byla komunistka, si z nás vždycy dělala srandu – a oslovovala nás „pánbíčkáři“. Jako dítě jsem samozřejmě nedokázal oponovat učitelce, a tak jsem se spíš styděl za to, že jsem katolík a že musím chodit do náboženství. Mrzelo mě, že ostatní tam chodit nemusí, a já ano. Pamatuji si, že když se mi kvůli tomu posmívaly, někdy jsem i brečel, a říkal jsem: „Mami, proč?“ A děda, který byl opravdu silně věřící katolík, se nekompromisně snažil hájit a držet víru v naší rodině, mě vždycy okřikl a řekl: „Prosím tě, teď tomu ještě nerozumíš, pochopíš to, až budeš starší. Prostě budeš chodit do náboženství a dál už o tom nebudeme diskutovat.“

Vojna

Jako dítě jsem dědovi samozřejmě nevěřil, za pravdu jsem mu dal až později na vojně. Na různých přednáškách dostávám často dotaz, komu vděčím za své misijní povolání. Bez váhání odpovídám: „Základní vojenské službě,“ což může znít úplně neuvěřitelně, poněvadž jsem základní vojenskou službu vykonával za socialismu – jsem ročník sedmdesát. Rád jsem pracoval se psy, a tak jsem si přál sloužit u pohraniční stráže, což ale nebylo vůbec jednoduché. Pohraničníci totiž nespadali pod ministerstvo obrany, ale pod ministerstvo vnitra a tam se nedostal nikdo, kdo nebyl dobře kádrově prověřený.

Vzpomínám si, že jsem musel vyplňovat obsáhlý dotazník, který se snažil odhalit, zda nemám příbuzné ani známé v zahraničí. Z toho jsem vycítil obavu tehdejších soudruhů, aby někdo náhodou neutekl za hranice. Dále se mě také ptali na to, zda mám vyřešenou náboženskou otázku. Já jsem s čistým svědomím odpověděl, že ji vyřešenou mám. Ve víře jsem sice nebyl nijak horlivý, ale v Boha jsem věřil, do kostela chodil,





měl jsem v tom tedy jasno. Netušil jsem však, že v jejich pojetí je náboženská otázka vyřešená tehdy, když je člověk ateista. To jsem se ale dozvěděl, až když jsem se k pohraničnickům tátočným přičiněním dostal. Po převělení ze Znojma z tzv. přijímače na poddůstojnickou školu do Zadního Chodova (to je až za Mariánskými Lázněmi na hranicích s tehdejší západní Německem) politruk se mnou ještě jednou procházel dotazník, a když jsme znova přešli k otázce víry, pousmál se a řekl: „Tak náboženskou otázku máte vyřešenou...“ Já jsem odpověděl: „Jó, v neděli někdy chodívám do kostela.“ Načež vytřeštil oči a začal na mě rvát: „Vždyť jste tady napsal, že to máte vyřešený!“ A já na to: „Ale já to vyřešený mám.“ Tím jsem si to ovšem dost zavařil. Jakmile zjistili, že jsem katolík, musel jsem každý měsíc docházet k výsledku ke kontra-rozvědce.

Proč jim to vadí?

Jak jsem už naznačil, k chození do kostela jsem byl spíše tlačěn, což u mě vyvolávalo o to větší nechuť, navíc jako dítě jsem některé otázky víry nechápal, a jelikož jsem se styděl, o víře jsem ani nechtěl mluvit. A teď, právě když jsem chodil na ty výsledky k těm „kontrášům“, jak se jim tehdy říkalo, často jsem si říkal: „Doparoma, já se za víru v Boha stydím a ani tomu moc nepřikládám, tak proč jim to tak hrozně vadí?“ říkal jsem si. „Co je jim do toho, jestli já věřím v Boha?“ Stále na mě křičeli a opakovali: „Prosím vás, ve dvacátém století věřit v Boha, taková blbost, kde jste na tom byl, jak jste na to přišel...?“ Pamatuju si, že si ten pohlavár vždycky hrál s revolverem, aby mě zastrašil a křičel: „Proč věříte v Boha?“ Přestože jsem měl strach, tak jsem se dopálil a vzpurně odsekl: „A řekněte mi, proč ne?“

Myslím, že tato událost mě tehdy dost ovlivnila, sám jsem se musel zamýšlet nad tím, proč vlastně věřím. Doposud jsem se nad vírou v Boha nijak vážně nezamýšlel, myslel jsem si, že chodit do kostela je jenom pro staré babičky a že na to mám dost času. Vnutila se mi myšlenka, že když to těm politrukům tolik vadí a je to pro ně tak zásadní věc, navíc kvůli tomu musím chodit stále na výsledky, tak na tom musí něco být!

Tehdy jsem se začal nad vírou v Boha vážněji a opravdověji zamýšlet a zdůvodňovat si ji sám před sebou. Mohu tedy s čistým svědomím říci, že to byl takový vážnější začátek mého duchovního povolání. Takže vždycky s humorem říkám, že vděčím vlastně za své povolání ke kněžství a potažmo i k misiím základní vojenské službě, a speciálně kontra-rozvědce, která se mě snažila víru „vytlouct z hlavy“.

otec Roman





Únos

„Děti“ se samopaly

Stalo se to po třech letech mého pobytu na Haiti. Byl jsem právě na cestě do jedné americké charitativní organizace s názvem „Food for the poor“, což znamená „Jídlo pro chudé“. Jel jsem si tam vyzvednout potraviny pro svoji farní školu – pro jídelnu, aby děti měly co jíst. Působím na Haiti jako farář – misionář ve velmi chudé farnosti Baie de Henne – Zátoce slepic. Farnost je tak odlehlá, že když si potřebuji zavolat, musím jít dvě hodiny pěšky ve vedru na vrchol kopce, abych měl signál, a tak jediným spojením s Českou republikou a vůbec se světem je satelitní internetová přípojka...

Když jsem projížděl jedním bulvárem v hlavním městě Port-au-Prince, bandité zatarasili cestu a rozbili mi cihlou přední okno. Byly to vlastně, dá se říct, děti od třinácti do sedmnácti let, asi čtrnáct nebo patnáct takových výrostků. Pět nebo šest jich mělo v rukou samopaly. Vytáhli mě z mého auta, přesadili do svého a dovezli mě před své šéfy, kteří je vyslali „na lov“, když to řeknu mysliveckou mluvou...

Hrůza a Boží přítomnost

Já jsem v tom okamžiku zažil asi opravdu největší strach ve svém životě – a na druhou stranu, později i nejsilnější prožitek Boží přítomnosti. A musím se přiznat, že vůbec nejhorším okamžikem pro mě bylo, když na mě jejich šéf, který měl přes hlavu černou kuklu s dírou jen pro jedno oko, namířil pistoli. Ukázal plný zásobník, nabil ho do toho revolveru, a ještě ho natáhnul a namířil ho na mě... Nevěděl jsem, jestli další vteřina ještě bude. Zažil jsem takový ten opravdu přirozený hrozný lidský strach, který sestupuje až do morku kosti. Vypáchili ze mě telefonní číslo do našeho provinčního domu, aby se za mě pokusili dostat výkupné.

Tu první noc, co jsem tam strávil, jsem vůbec nevěděl, jestli vůbec bude ještě nějaký zítřek. Bandité si přejížděli prsty pod krkem, aby mi dali najevo, že mi možná uříznou hlavu. Jak už jsem řekl, tam jsem zažil ten vůbec největší strach ve svém životě. Pamatuji si, že tu první noc jsem se prakticky celou promodlil. Když jsem se trochu uvolnil z toho největšího strachu a srdce, které v těch nejtěžších okamžicích bilo pod hrudní kosti jako zvon nebo buben, jsem přestal slyšet, tak jsem si v duchu řekl sám pro sebe: „Jestli mám umřít a jestli tohle je můj poslední den, tak ať se modlím, ať umřu s modlitbou v srdci.“ A celou noc jsem





se modlil růženec ve všech jazycích, které znám – česky, francouzsky, latinsky, německy..., a zpíval jsem Salve Regina v latině a nahlas. Opa-koval jsem si: „Když teda mám umřít, tak ať umřu s modlitbou.“

Uvězněn ve slumu

Nacházel jsem se ve slumu s baráky natlačenými na sebe mezi kaná-ly s odpadky – je to naprosto nepřehledná část hlavního města Port-au-Prince. Kolem drnčela rádia na plné pecky, a když mě tak ti únosci a je-jich příbuzní a sousedé slyšeli, jak tam zpívám Zdrávas Maria a Salve Regina, tak ta rádia ztlumili a ráno potom děti těch banditů se mnou za-čaly automaticky mluvit španělsky, protože vedle je Dominikánská re-publika, a ony si myslely, že jsem asi nějaký Dominikánec. Když lidé slyšeli moje modlitby a zpěv v latině, pro ně to znělo jako španělština. Řekl jsem jim, že nejsem žádný Dominikánec, že jsem Hait'an, a začal jsem s nimi mluvit kreolsky.

Otče, modlete se za nás!

Šlo jim jen o peníze – unášeli lidi, aby se dostali uprostřed té hroz-né bídy, ve které živořili, k penězům. Pamatuji si, že když už potom po-znali, že se k nějakým penězům dostanou, že oblátí za mě něco zaplatí, tak jsem vnímal takové uvolnění. Už jsem cítil, že se mi asi nic nestá-ne, a oni za mnou dokonce chodili – věděli nyní, že jsem kněz – a pro-sili: „Otče, modlete se za nás!“ Já jsem jim na to říkal: „Tak já se za vás mám modlit? Vy mi chcete uříznout hlavu a já se za vás mám modlit?“

Když mě pak ti bandité propouštěli – bylo jich tam asi šest nebo sedm – tak mi podali ruku, vrátili mi dokonce i auto (trochu poničené) a povídali, abych jim to neměl za zlé, a že teď už tedy jsem tam prošel tím únosem, a tak že můžu nyní do té oblasti kdykoliv jít... Ale byla sa-mozřejmě i spousta únosů, které skončily daleko tragičtěji, kdy oběť za-bili, přestože výkupné bylo zaplacené.

Já jsem měl to štěstí, že se za mě přimlouval jeden americký kněz. Je to na Haiti taková opravdu zajímavá osobnost – patří ke kongregaci paulánů, je také lékař a misijně působí přímo mezi bandity! Chápe to ja-ko své povolání. V minulosti docházelo na Haiti k bojům mezi jednotka-mi OSN a skupinami banditů. A tento kněz ošetřoval těžce raněné a ne-hlásil to potom na policii. Také proto má v těchto slumech mezi banda-mi velké slovo. Když se dozvěděl, že tam někde unesli kněze, začal po mně okamžitě pátrat – těch band je spousta a často se mezi sebou vůbec neznají. Nejen že vyslal lidi, aby mě hledali, ale nechal je potom také zprostředkovaně vyjednávat. Ti bandité za mě na začátku žádali padesát





tisíc amerických dolarů. Když se do toho ten kněz s pomocí prostředníků vložil, dělalo nakonec to výkupné tři tisíce dolarů. Jeden z banditů mi řekl: „Otče, to vás pouštíme gratis!“

Bohu díky!

S odstupem času jsem za celou tu zkušenost Bohu, Kristu a Panně Marii velice vděčný. Jsem vděčný za to, že v té nejtěžší chvíli mě neopustila myšlenka na Pána Boha. Jsem vděčný za to, že mě napadlo, že se musím modlit, že se musím upnout na Pána Boha. A tuhle pravdu si v sobě nesu jako poklad. Pocítil jsem také, jakou hodnotu má prostá modlitba Otče náš a Zdravas.

Nejdřív jsem to chtěl zabalit

Musím říct, že bezprostředně po únosu jsem zažil největší krizi, jakou jsem na Haiti měl. Byl jsem rozhodnutý vrátit se zpátky do České republiky. Už jsem si i více méně zabukoval letadlo. Svému představenému jsem řekl: „Otče provinciále, to je na mě moc, já odjíždím domů.“ Dostavilo se i takové to lidské, kdy si člověk řekne: „Tak, doparoma, já se tady snažím těm lidem pomoci, nasazuju pro ně zdraví a život, a oni mi ještě chtěou uříznout hlavu! Tak to je už moc, na tohle já povolání nemám...“

Ale když se potom se mnou spojili lidé z mé farnosti a sestřička z kongregace montfortýnek mi se slzami v očích líčila, jak se za mě celá vesnice modlí a že děti zrušily vyučování ve škole a adorují každý den ve škole na kolenou..., tak to mě tak dojalo, že jsem řekl: „Vrátím se a prožiji s nimi ještě alespoň poslední Vánoce...“ Vzpomínám si, jak jsem 23. prosince přijel zpět do své farnosti. A když jsem viděl, jak se celá vesnice shromáždila na farní prostranství a lidi tancovali, zvonili na kostelní zvony a měli opravdu radost, tak to mě úplně udolalo. Tehdy jsem si řekl: „I kdybych tady měl umřít jenom pro ty vesničany v Baie de Henne, tak tady zůstanu!“ A zavolał jsem domů mamince, která si už myslela, že se určitě vrátím, že ještě zůstávám.

otec Roman





Jak se žije rodině s osmi dětmi?

Je mi 36 let. Někdy si už připadám stará na to mít děti, připadám si nevykonná a někdy zbytečně nervózní. Ale každý čas má svůj smysl. Teď, když čekáme deváté dítě a mně není dobře nebo jsem unavená, myslím především na ně, že je potřeba se s ním sžít, když máme spolu vydržet v jednom těle ještě šest měsíců a potom spolu prožít i porod. S živým Ježíšem Kristem, který je stále vedle mě, a doufám, že jednou bude i ve mně, jak o tom mluví svatý Pavel (srov. Gal 2,20 – pozn. redakce), je život nádherný, i když je těžký. Když už já nemůžu, přijde pomoc z druhé strany. Dostane sílu manžel nebo děti začnou víc pomáhat. Mám zkušenost, že Bůh dává vždycky tak akorát. Aby člověk byl v nejistotě a musel se opravdu spolehnout na Boha. Je to tak, ať jde o fyzickou sílu, čas, nebo peníze.

„Jak to zvládneš?“

Mnoho lidí se mě ptá: „Jak to zvládáš? Já mám jedno (nebo dvě) děti a nejsem schopná to zvládnout.“ Já jsem si uvědomila jednu věc: Kdo vlastně chce po člověku, aby něco zvládl? Nejdřív rodiče, učitelé, také mnohdy člověk sám, později partner, šéf v práci, atd. Ale Bůh? Chce po mně, abych něco zvládla? Zjistila jsem, že nároky klade jen tento svět a člověk, aby byl úspěšný, se je snaží všemi silami plnit. Já jsem úplně stejně zjistila, že moje osobní nároky na sebe, manžela a ostatní nebyly splněny ani s prvním dítětem. Bylo ale překvapující, že i když děti přibývalo, neznamenalo to automaticky víc starostí, víc nervů, víc peněz... Ať jsme měli peněz tolik nebo tolik, vždycky se utratily úplně všechny a zároveň jsme nikdy neměli nouzi, že bychom neměli co jíst nebo co si obléknout nebo na čem spát.

Radostné očekávání sourozence

Děti se pokaždé těšily na nového sourozence, chtěly pomáhat a také se to naučily. Mít malé dítě v rodině, to je obrovské požehnání. I ti starší nebo ti, kteří se až tak „nepotřebují“ mazlit, navazují s naším nejmenším velmi něžný vztah a vyhledávají fyzický kontakt s ním. Když přijdou ze školy a je tam malé miminko v košíčku, prvně běží k němu a laskají se s ním. Když potom děťátko povyroste, samo už spěchá po kolenou nebo později běží uvítat každého ke dveřím. Když se děti takto navzájem přijímají, musím říct, že jsou to pro mě skoro nejkrásnější chvíle. Samozřejmě, je mezi nimi i rivalita, zvláště mezi syny, a často musíme řešit i velmi vážné konflikty. Nejstarší dceři Kláře bude po prázdninách 13





let, synovi Jakubovi 11 a půl, Josefovi bude po prázdninách 10, Kateřině 8, Kristýně 6, Janovi bude 5 let, Jiřímu 3 roky, Karolíně půldruhého roku a v prosinci čekáme deváté miminko.

Ta pestrost!

Jsem vždycky velmi překvapená, jak ze dvou lidí může vzniknout tolik různých povah. Každé z dětí je úplně jiné a já se nejprve snažím najít cestu, jak s ním komunikovat a jak ho vychovávat. Na každého platí něco jiného. Jednomu se stačí jen přísně podívat do očí a hned ví, že je zle. Na druhého nejlépe funguje vysvětlování, proč je lepší udělat tohle než tamto. Na dalšího nejvíc zabere plácnout ho přes zadek, aby se vzpamatoval z hysterického záchvatu, a pak se s ním domluvit. Jiný potřebuje v tu chvíli obejmout, aby mu došlo, že já nejsem nepřítel... Často se to v konkrétních situacích různě kombinuje.

Byly i vážné krize...

Mám opravdu skvělého manžela, který ačkoli má časově náročnou práci, mě vždycky podpoří, a tím má u dětí velkou autoritu. Na děti si rád udělá čas a obdivuji ho, jak všechny zvládne vzít na kola, na návštěvu nebo na hřiště. Letos oslavíme 14 let svého manželství a musím říct, že je to opravdu asi nejkrásnější čas, který jsme za tu dobu spolu prožili. Museli jsme překonat vážné a těžké krize, kdy jsem se Boha ptala, jak vůbec mohl dovolit, abychom se my dva dali dohromady. Viděla jsem od začátku, že jsme oba sobci a že chceme využít toho druhého jen pro sebe... A samozřejmě jsme narazili. Tehdy nám velmi pomohlo, že jsem otěhotněla a objevil se tak někdo třetí, o kterého bylo nutné se postarat.

Další krize přišla asi po sedmi letech a vlekla se několik roků. V té době jsem uvažovala o tom, jak u nás může vyrůst manželská jednota, když my dva nemáme nic společného. Každý jsme jiný, ba řekla bych i protikladný.

Zdalo se mi, jako bych seděla v nějakém zatuchlém starém domě a dívala se zavřeným oknem ven a venku byla nádherná příroda. Viděla jsem stromy, květiny, v dálce hory, pobíhající zvířata a uprostřed toho všeho cestu. Pán mi ukázal, že je možné vyjít ven, vydat se na cestu a objevit krásu manželství tak, jak to myslel On od počátku. Ukázal mi, že On bude tím, kdo mě přivede až k té kráse lásky, která si neklade podmínky a miluje druhého takového, jaký je, a k jednotě, která bude duchovní i tělesná, prostě dokonalá. Tehdy jsem Mu uvěřila a po delším čase se opravdu stal zázrak. Znovu jsem se zamilovala do svého muže. Začala jsem si ho vážit, jak se umí domluvit s Bohem a Pán mu žeh-





ná, jak není lakomý a každému je ochotný nabídnout pomoc nebo že je ochotný kvůli rodině opustit práci, která nebyla vhodná, a hledat si jinou obživu.

Radostné očekávání, co přinese budoucnost

Bůh nám opravdu pomohl a my procházíme tou nádhernou přírodou, stvořenou z lásky k nám, a kocháme se. Byli jsme moc obdarováni, a přece víme, že to ještě není konec, že Bůh má stále nová překvapení. Například to, že jsme teď společně jako rodina pocítili volání jít na misi, mě naplňuje radostným očekáváním a touhou po tom plnit Boží vůli.

Marie

Jak jsem poprvé uděloval pomazání nemocných

V životě kněze je mnoho zajímavých okamžiků a také radostí, kdy si může uvědomit, jak velkému Pánovi slouží, a děkovat za tuto milost. Již mnohokrát jsem mohl zažít velikost Boží moci, která působí i skrze službu neopatrného člověka.

Podělím se s vámi o jednu ze svých prvních takových zkušeností. Stalo se to krátce po mém kněžském svěcení. Balil jsem si věci na faře u svatého Mikuláše ve Znojmě, kde jsem vykonával roční jáhenskou službu, a chystal si vše k přestěhování na své první kaplanské působistě do Hostěradic. Pan děkan měl v tu dobu nějaké zařizování ve městě. V tom zazvonil telefon. Prosili, aby pan děkan okamžitě přišel k umírající babičce a zaopatřil ji. Slíbil jsem, že mu to vyřídím hned, jak přijde. Pan děkan však stále nepřicházel. Za půl hodiny zvonilo přímo u fary několik lidí z rodiny. Byli velmi rozrušení a domáhali se pana děkana. Přichozí byli stále nervóznější. V tom jeden z nich vykřikl: „Copak tu není žádný jiný kněz?“ Přiznal jsem se, že jsem byl před třemi dny na kněze vysvěcen, ale že jsem ještě nikoho nezaopatřoval. Možnost, že bych mohl jít tu stařenku zaopatřit, mě skutečně ani nenapadla. Přestože jsem všechno teoreticky znal ze studií, pocíťoval jsem velký ostych před udělováním svátostí a spíše jsem čekal, že budu do všeho postupně uváděn zkušenými kněžími. Příbuzní se nejprve ujistili, zda bych mohl zaopatřit





jejich babičku stejně platně jako pan děkan. Když jsem přiznal, že ano, už mi nedali šanci odporovat.

Vzal jsem tedy vše potřebné a s rozjitřenými lidmi téměř v poklusu běžel k domku jejich babičky. Tam už stálo několik dalších členů rodiny, kteří nervózně pokuřovali a dávali najevo, že kněz tam už měl být dávno. Babička naštěstí ještě žila. Zbožně se vyzpovídala, podal jsem jí sváté přijímání a udělil pomazání nemocných. Když jsem vyšel a oznámil příbuzným, že babička je zaopatřena, všichni si oddechli. Bylo vidět, že se jim ulevilo. Došel jsem na faru. Pan děkan už byl doma. Trochu jsem si v duchu vyčítal, že jsem mohl nedočkavce ještě chvíli brzdit...

Za několik týdnů jsem ze svého nového působiště krátce navštívil pana děkana ve Znojmě a během rozhovoru jsem se zeptal, kdy měla ta stařenka pohřeb. Pan děkan se pousmál a sdělil mi překvapivou novinu: „Kdepak, babička ještě neumřela. Dokonce už ji zase pravidelně vídávám v kostele. Je úplně v pořádku.“ Užasl jsem. Další osudy babičky jsem sice nesledoval a musím říci, že zdaleka ne u všech lidí, kterým jsem mohl udělovat pomazání nemocných, došlo k takovému překvapivému uzdravení, ale tato zkušenost u mě vyvolala něco, co trvá i nadále: žasnu nad tím, jak velkou moc mají svátosti, a děkuji Bohu za velkou milost, že mohu být u toho, když jsou udělovány.

P. Marek Dunda

Bůh dělá zázraky – jeden jsem zažil

V Kompendiu katechismu katolické církve se můžeme dočíst, že svátost pomazání nemocných „je-li to Boží vůle, nejednou vede i k tělesnému uzdravení“. Nevím, zda to není troufalost, ale po tom, co jsem zažil, dovolil bych si k tomu doplnit „...a to někdy i zcela zázračným způsobem“.

Telefonát

Stalo se to před patnácti lety. Tehdy jsem byl knězem teprve tři roky. Působil jsem v Bystřici nad Pernštejnem. V neděli odpoledne, krátce před třetí hodinou, zazvonil na faře telefon: „Pane faráři s dědečkem je to moc špatné. Můžete, prosím, přijet co nejdříve do nemocnice? Je na áru. Jsme všichni tady a čekáme na vás...“ Mám zkušenost, že v případě udělení svátosti nemocných je dobré na nic nečekat – a to i tehdy, když





se příbuzní domnívají, že by to snad ještě do zítřka počkalo, než se vše připraví. Už víckrát jsem zažil, že se vyplatilo, když jsem řekl, že přijdu co nejdříve – v řadě případů by „zítra“ nebo „časem“ bylo již pozdě.

Ale tentokrát byla prosba skutečně naléhavá. Popadl jsem krabičku s posvěcenými oleji, v kostele jsem ze svatostánku vyzvedl Pána Ježíše, skočil jsem do svého favorita a uháněl do nemocnice v nedalekém Novém Městě na Moravě. Silnice byla prázdná – za dvacet minut jsem byl na místě.

Z lidského pohledu konec

Na chodbě anesteziologicko-resuscitačního oddělení na mě čekala skoro celá rodina Kolářova ze Ždánic. Přišli se vlastně všichni s dědečkem naposled rozloučit. Krátce jsme se pozdravili. Všichni měli oči plné slz. S lékaři již vše domluvili, a tak jsem mohl rovnou za dědečkem. Byl v bezvědomí a nijak nereagoval. Bylo vidět, jak za něj dýchají přístroje: nafouknout, vyfouknout, ... Naklonil jsem se k jeho uchu a říkal nahlas slova vzbuzení lítosti – i když je člověk v bezvědomí, nevíme přesně, jak je to s jeho vnímáním, jakými způsoby v takovém případě vnímá duše člověka. Pak jsem mu udělil rozhřešení. Udělil jsem mu i svátost pomazání nemocných – nejdřív jsem vložil ruce na jeho hlavu a potichu se modlil, potom jsem ho posvátným olejem posvěceným od biskupa pomazal na čele a na rukou a přitom se modlil: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svatého. Amen. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní. Amen.“ To dvojí Amen, které obvykle říká nemocný, jsem si musel odpovídat sám... Viatikum (doslova pokrm na cestu), to je Svaté přijímání, panu Kolářovi nebylo možné podat, a tak jsem se ještě u jeho ucha pomodlil Otče náš a Zdravas, požehnal jsem mu a udělil plnomocné odpustky pro hodinu smrti. To bylo vše, co jsem mohl udělat. Rozloučil jsem se s rodinou. Ti ještě zůstali na chodbě nemocnice. Snad chtěli zůstat v blízkosti dědečka v průběhu jeho několika posledních hodin zde na tomto světě.

Stál jsem a koukal

Následující den večer jsem po mši svaté zahlédl paní Kolářovou, jak spěchá do sakristie. Bylo mi jasné, že jde domluvit termín pohřbu. Podal jsem jí ruku. Chystal jsem se říci: „Ať vás Pán Bůh potěší,“ ale nestihl jsem to. Dřív než jsem otevřel pusku, spustila: „Děda vám moc děkuje. Už je doma z nemocnice a je mu výborně. Chtěl vám přijít sám poděkovat. Ale říkala jsem mu, ať nedělá hlouposti. Však mu i doktor říkal, ať





se radši ještě šetří – když ještě včera umíral. V neděli ale určitě na mši přijde a sám vám ještě poděkuje.“ Stál jsem, koukal jsem na tu stařenku a nejdřív vůbec nechápal. Myslím, že na mém místě byste také jen stáli a koukali. Skutečně – bylo to 28 hodin od mé návštěvy v nemocnici! Nešlo jen o to, že mu bylo už lépe. Z ára šel rovnou domů, protože se cítil být úplně v pořádku!

Proč Bůh neudělá zázrak častěji nebo vždy?

Myslím, že většina kněží by mohla vyprávět nějaký podobný příběh. Otec Pavel, který byl mým předchůdcem v Bystřici nad Pernštejnem, mi vyprávěl o paní Zichové z nedalekého Bohuňova. Navštěvoval ji pravidelně se Svatým přijímáním. Měla už hodně přes devadesát let. Její stav se postupně zhoršoval, a když ho k ní zavolali, nějakou dobu již vůbec nereagovala, i když ještě dýchala. Všichni byli přesvědčeni, že umírá. V okamžiku, kdy jí udělil svátost pomazání nemocných, otevřela oči a začala si s přítomnými povídat, jako by se nic zvláštního nedělo. Žila pak ještě několik let a modlila se za celou farnost. Nosíval jsem jí v neděli pravidelně Svaté přijímání.

Proč Bůh nedělá takové zázraky častěji – nebo třeba vždy, když to „umí“? Odpověď nám dává katechismus. Říká, že milost svátosti pomazání nemocných působí tyto účinky:

- spojení nemocného s Kristovým utrpením, k jeho vlastnímu prospěchu i k prospěchu celé církve;
- útěchu, pokoj a odvahu, aby křesťansky snášel utrpení nemoci nebo stáří;
- odpuštění hříchů, jestliže je nemocný nemohl obdržet ve svátosti pokání;
- uzdravení, jestliže to prospívá ke spáse duše;
- přípravu na přechod do věčného života.

Odpověď na naši otázku můžeme najít v předposledním bodě.

Nakonec nejpodstatnější není, jak dlouho budeme zde na zemi. Jde o celou věčnost!

P. Pavel Zahradníček OMI





Z vězeňské cely do Lurd

Můj příběh se začal odehrávat ve Vazební věznici Olomouc v roce 2000. Vlastně začal již o něco dříve, když jsem si našel práci ve firmě, která se mimo jiné zabývala vymáháním pohledávek v Ostravě – a soud tuto činnost hodnotil jako organizovaný zločin... Inu divoká 90. léta... Do té doby jsem byl jen pokřtěným, ale nepraktikujícím katolíkem. V prvním rozsudku jsem byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výši šest a půl roku se zvýšenou ostrahou. Pak následovaly další soudy, odvolání... Nedovedl jsem si představit, že bych strávil ve vězení tak dlouhou dobu svého života.

První kroky v modlitbě

Během odvolání jsem na vazbě, díky spoluvězni, začal navštěvovat jáhna Otu Brocha, který mě učil základům modlitby růžence i tomu, jak se ho modlit důsledněji a do hloubky jako rozjímání.

Před samotným zahájením úplně posledního odvolacího soudu jsem si v cele uvědomil, že existuje poutní místo kdesi ve Francii, zvané Lurdy (pozn. redakce: jde o místo, kde se v roce 1858 zjevila Panna Maria čtrnáctileté Bernardetě Soubirous, a kde se dodnes dějí četná, zcela prokazatelná a z medicínského hlediska nevysvětlitelná, zázračná uzdravení – svědkem jednoho z nich byl i Alexis Carrel, nositel Nobelovy ceny za fyziologii a medicínu – podrobnosti v časopise Milujte se! č. 14, str. 14nn., on-line v archivu dosud vydaných čísel na www.milujte.se). Vzpomněl jsem si, že v Lurdech jednou byla moje teta. Víc jsem o tom poutním místě nevěděl. Prosil jsem Boha v modlitbách o shovívavý trest. Slíbil jsem Pánu, že když mě soudce propustí na svobodu nebo zmírní trest, tak vykonám pěší pouť do Lurd jako poděkování a pokání.

Překvapivý rozsudek

Po vynesení rozsudku z původních šesti a půl let se zvýšenou ostrahou, mi soudce vyměřil pouhých 29 měsíců. Bylo to po 23 měsících vazby, takže za půl roku jsem mohl jít domů! Můj obhájce byl velice překvapený a já ještě víc. Právník tento rozsudek hodnotil jako výjimečný. Doslova řekl: „Za celou svou kariéru jsem se s něčím obdobným ještě nesetkal.“ Věřím, že své práci rozumí, když má dvacetiletou praxi.

Po návratu z vězení jsem si z počátku splnění svého slibu nepřipouštěl. Po čase jsem o tom mluvil s jedním knězem. Doporučoval mi pout' uskutečnit a slib daný Bohu splnit.





Lidské přípravy...

Začal jsem studovat mapy Rakouska, Německa, Švýcarska a Francie. Veškerá příprava trvala jeden měsíc. Byl jsem vybaven dvěma průvodními listy, které obsahovaly údaje o mé osobě a o účelu cesty – pouti s připojeným doporučením znojemského děkana. Napsal mi je v německém a francouzském jazyce, protože sám cizí jazyky neovládám.

Samotnou pouť jsem započal 7.června 2004. S odevzdaností, s důvěrou v Boha a Pannu Marii jsem vyšel ze Znojma bez finančních prostředků, bez pojištění, vybavený jen ruksakem a spacákem. Ten jsem použil jen jednu noc. Po prvním noclehu v rozbláceném rakouském poli už nebyl použitelný, a tak jsem ho tam nechal. Průvodní listy jsem používal k hledání noclehu a stravy u lidí. Příhody se i situace, kdy mě lidé nepřijali a já musel trávit chladné noci v autobusové zastávce nebo kuriózně v krmelci. Zastavení u kapliček a rozjímavé modlitby mě duchovně naplňovaly, tím jsem získával sílu pro další putování. Díky modlitbě růžence, které jsem věnoval hodně času, někdy i třikrát denně, lidé vycházeli vstříc mému prosbám.

...a Boží vedení

Udělal jsem zajímavou zkušenost. Když jsem si našel čas na modlitbu všech desátek růžence, našel jsem pomoc, ubytování, výbornou stravu i finanční dárek na další cestu. Když jsem modlitbu nějak zanedbal, třeba pro únavu, nebo protože se mi už moc nechtělo, spal jsem venku nebo v krmelci. Jednou jsem v Rakousku došel k fáře až po půlnoci. Pan farář mě už dovnitř nepustil. Šel jsem si tedy lehnout do farní zahrady na lavičku. Byla čerstvě natřená... Ležel jsem v chladu a modlil se růženec. Právě když jsem se domodlil, pan farář přišel ke mně a pozval mě na nocleh do fary. Dal mi jídlo a ještě mi ráno koupil nové kalhoty.

Lurdy

Celá pouť až do Lurd trvala devět týdnů. Při cestě tam jsem ušel 1850 kilometrů. Do Lurd jsem šťastně došel 13. srpna 2004, právě v době, kdy je navštívil Svatý otec Jan Pavel II. Pak ještě následovala cesta domů, opět bez peněz. Ta trvala tři týdny: stopem, něco vlakem, když to nešlo jinak, tak zase pěšky... Přál bych si, aby mě zkušenosti a milosti získané na této cestě provázely celým životem. Přěji všem poutníkům mnoho šťastných kilometrů na jejich životní pouti.

Václav





Kvalitní materiál

Již z dob studií mám jednu velmi dobrou kamarádku, se kterou se stále ráda vídám. Už je to sice dávno, co jsme spolu sdílely školní lavici, ale čas na vřelosti našeho přátelství neubral, přestože naše životy jdou po zcela odlišných cestičkách. Hlavním rozdílem je, že já jsem poznala Krista, nechala se pokřtít a teď je ze mne katolička. Kamarádka sice tuto změnu moc nechápala, nicméně přijala ji asi tak jako změnu barvy vlasů.

Jako správný nadšený konvertita jsem se vrhla do práce s dětmi a mládeží a tahle kamarádka i se svým přítelem mi několikrát pomáhali.

Jednou mi však volá plná radostí i starostí, že se jim podařilo získat trafik (novinový stánek), kterou teď budou provozovat, a mohla by se tak zlepšit jejich finanční situace. Problém je, že otevírací doba je od čtyř ráno do jedenácti hodin večer, a tak potřebují nějaké brigádníky, protože ve dvou to neutáhnou. A když já pracuji s tou mládeží, tak jestli nevím o nějakých studentech, kteří by si chtěli vydělat. Nejraději by měli někoho od nás, čímž mysleli katolíky.

Nechápavě jsem si nechala tento požadavek vysvětlit a bylo mi sděleno, že najít někoho spolehlivého, pracovitého, komu je možno svěřit zboží a peníze, aniž by člověk nemusel trnout hrůzou, že přijde o všechno, není až tak jednoduché. A nám, věřícím, se přeci v této oblasti dá věřit.

Zanedlouho se mi opravdu povedlo dohodit jim dvě brigádnice. Když jsem s děvčaty naposledy mluvila, nemohly si brigádu vynachválit. Pro studenta každá koruna dobrá a majitelé dokážou výše vyjmenované hodnoty ocenit také finančně.

A kamarádka? Při nedávném telefonátu na mě apelovala, kdypak přihraji zase nějaký brigádnický materiál. Na sdělení, že zatím o nikom nevím, říká: „To nevádí – sice málo, ale za to kvalitní.“

A proč o tom vlastně píšu? Protože je to svým způsobem taky takové svědectví o nás věřících. Vždyť od kladného vztahu k nám křesťanům už je jen krůček k tomu, aby si lidé našli vztah k Bohu. Proto vydáme svědectví už jen třeba tím, že budeme spolehliví, pracovití a důvěryhodní.

Františka





V poslední chvíli

Nevím, jak začít, ale můj zážitek s Bohem mě vlastně zachránil před těžkým hříchem. Můj život byl dost složitý. Stejně i moje cesta k Bohu. Bylo mi 24 let, měla jsem už čtyři děti a přišla jsem znovu do jiného stavu. Musím říct, že už třetí a čtvrté těhotenství jsem si hodně obřečela. Měla jsem vlastně tři děti během tří let a psychicky mě to hodně vza-
lo. Neuměla jsem si to vůbec představit a říkala jsem si, že by měl Bůh dát děti těm, co je nemají.

V nemocnici mě zase doktoři přesvědčovali, že to takhle nemůžu, že si moje tělo musí odpočinout, že jsem nezodpovědná vůči svým dětem, že to nezvládnu, že se o ně nebudu moci dobře postarat a že bych to dítě měla dát pryč (to už mi říkali i při třetím a čtvrtém těhotenství).

Když jsme řekli manželovým rodičům, že čekáme páté dítě, jejich reakce jako od věřících lidí mě velice překvapila. Maminka mi říkala, že to s námi není možné, že bychom s tím měli „něco“ udělat. Můj muž na ni hrozně dá, a tak se přiklonil k jejímu stanovisku. Nenápadnou a nenásilnou formou mě směřoval k tomu, co bych měla asi udělat. Měla jsem v sobě zmatek, cítila jsem, že to nemůžu udělat, ale při tom shonu doma jsem v tom začala vidět jakési „vysvobození“ nebo něco jako úlevu. A když jsem přišla na kontrolu, pokrčila jsem rameny a pan doktor to bral jako souhlas.

Dostala jsem se do mašinerie kontrol, ze kterých jakoby nebylo úniku, všechno šlo rychle, vlastně v jednom týdnu. Najednou jsem do ruky dostala lejstro, že „zítra“ ráno přijdu na miniinterrupci, nebo jak se to přesně jmenuje. Celou tu dobu jsem si říkala, jestli mi Bůh dá nějak najevo, co mám udělat, nebo aby mi v tom nějak zabránil. Anebo něco udělal, naznačil,... ale pořád nic.

Ráno jsem přišla na místo, zase nějaké vyšetření a potom jsme přišly na pokoj – bylo nás tam asi pět žen. Převlékly jsme se do noční košile a čekaly jsme. Začala jsem myslet na Boha a říkala jsem si: „Tak a teď jsem jako ony. Pane Bože, já nechci být jako ony....“ Přišla sestra a odvedla první. V tom přišla nějaká uklízečka, nebo kdo to byl, a řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Že Einstein se narodil jako jedenáctý a být to v dnešní době, tak by skončil v kýblu. A to byl ten impuls, kterým mi Bůh vlastně řekl všechno. Rozsvítil mi v hlavě a za to – a nejen za to – jsem mu vděčná. (Pozn. redakce: informace uklízečky o počtu sourozenců Alberta Einsteina ve skutečnosti nebyla správná, zato Einsteinův otec Hermann byl skutečně z početné rodiny: ze sedmi dětí – a kdyby nebyl on, nebyl by ani jeho syn Albert Einstein...)





Když jsem se vrátila domů, sedla jsem si manželovi na klín a řekla: „Taťko, my jsme se ti vrátili oba dva.“ Dnes mám sedm dětí a jde to. Ny-ní teprve vím, jak moc nás má Bůh rád. Až mám někdy pocit, že si to ani nezasloužím. Nebýt Boha, kdo ví, kde bych byla...

maminka sedmi dětí

Poznámka vydavatele:

Toto svědectví bylo původně zveřejněno v knize Stalo se (tato a další knihy tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. je dostupná on-line na webu www.fatym.com a v papírové podobě je možno ji jen za příspěvek na tisk a poštovné objednat na www.amims.net).

Praxe na gynekologicko-porodním oddělení

Jako studentka „zdravky“ jsem se dostala na gynekologicko-porodní oddělení, kde jsem měla několik dní praxi. Sestry nám nabídlly, jestli bychom chtěly vidět miniinterupci. Já jsem souhlasila, i když jsem byla vždy zásadně proti potratům... Řekla jsem si, že třeba uvidím něco, co bych mohla předávat dál kamarádkám, které by stály před tímto rozhodnutím, abych je přesvědčila, že potrat je opravdu vražda dítěte, ke kterému dá svolení vlastní matka.

Když jsem přišla na sál, dívka už byla uspaná. Měla jsem pocit beznaděje a chtělo se mi plakat. Po skočení výkonu se dívka probudila a my jsme ji odvezli na pokoj. Ona začala plakat. Velmi plakala a litovala svého rozhodnutí. Bohužel už bylo pozdě... Nám řekla, že ji podporovali blízcí k tomu, aby šla na potrat. Věděla jsem, že ženy mají po potratu výčitky.

Druhá žena, která ten den byla na potratu, po probuzení řekla: „To jsem se, sestřičko, tak dobře vyspala, a dokonce jsem měla i sen. Zdálo se mi o mém prvním synovi, kterého mám doma, má devět měsíců.“ Říkala jsem si: své první dítě miluje, a druhé zabije?

Veronika

Poznámka vydavatele:

Šokující dokument „Svoboda volby“ o tom, co se děje při umělém potratu, naleznete na křesťanské internetové televizi TV-MIS.cz (<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=76>) a zajímavý je také dokument „Němý výkřik“ (<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=74>).





Slíbil jsem duši ďáblu

Násilí v naší rodině

Vyrůstal jsem v ateistickém a velmi násilném prostředí. Rodiče mi nepředali prakticky žádné morální hodnoty, protože sami nic takového neměli. Žil jsem uprostřed neustálých konfliktů. Abyste si udělali trochu plastickou představu poměrů v rodině, povyprávím vám jen několik příběhů.

Když mi bylo sedm let, šel jsem ze školy a po cestě jsem si hrál s takovým tím sáčkem na svačinu, až jsem utrhl jeden ze zapínacích řemínků. Neviděl jsem v tom žádný problém – maminka mi to jistě doma spraví. Netušil jsem však, že se mezitím rodiče pohádali a matka je na otce naštvaná. Přišel jsem domů, maminka stála u stolu, malá čtyřletá sestra si hrála v místnosti. „Mami, koukni, co se mi stalo. Můžeš mi to spravit?“ Maminka se otočila a udeřila mě velmi silně do tváře. Vůbec jsem tomu nerozuměl – vždyť je to jen obyčejný pytlík na svačinu... Maminka však pokračovala v bití a přitom křičela: „Za to všechno můžeš ty!“ Nedokázal jsem si to v hlavě nijak uspořádat a nechápal jsem, že nejde o mě a o pytlík, ale o její konflikt s otcem. Začala mi téct krev z nosu. „Já se zabiju a ty za to všechno můžeš!“ vykřikla matka a pustila plyn. Snažil jsem se plyn zastavit. Neměl jsem na to sílu nebo jsem snad v té hrůze zapomněl, na kterou stranu otočit kohoutkem. Hlavu jsem si chránil před dalšími a dalšími údery. Matka zakřičela: „Oběsím se a ty za to můžeš!“ a vyběhla po schodech na půdu. Propadl jsem panice. Chytil jsem čtyřletou sestřičku a běžel za ní. Naštěstí jsem neměl sílu ji vytáhnout po strmém schodišti, a tak zůstala ušetřena pohledu, který na mě na půdě čekal: maminka tam stála na stoličce se smyčkou z prádelní šňůry kolem krku. Stále opakovala: „Oběsím se a ty za to můžeš!“ „Mami, prosím tě, ne! Nenechávej nás tu samotné!“ křičel jsem se slzami v očích a snažil jsem se uvolnit šňůru přehozenou přes trám a přivázanou k dalšímu z trámů. „Nesahej na to, ta šňůra patří Müllerům,“ řekla matka a já jsem pochopil, že celé to divadlo nebylo vůbec myšleno vážně. A tehdy se ve mně něco zlomilo – přestal jsem druhým důvěřovat.

Za dvě hodiny přišel z práce otec. Matka mu musela nějak vysvětlit, proč jsem do modra zbitý, a tak mu řekla, že jsem něco bez dovolení „sežral“ a že mě má ještě potrestat. Otec mě přimáčkl do rohu místnosti, mezi gauč a skříň. Bil mě hlava nehlava – neměl jsem kam uhnout. Tehdy se ve mně podruhé něco zlomilo – přestal jsem věřit ve spravedlnost.

Když mi bylo deset, viděl jsem, jak na stejném místě stejným způsobem





bem bije otec maminku. Pokusil jsem se ji chránit. Zbytek ran jsem dostal já...

„Musíš mě zabít!“

Rostl ve mně hrozný vnitřní hněv. Stal jsem se ve městě vyhlášeným rváčem. Ostatní ze mě měli strach. I když jsem někdy skončil na zemi, znovu jsem se zvedl a řekl: „To je všechno? Jestli chceš vyhrát, musíš mě zabít!“ a znovu jsem udeřil. To nahánělo ostatním hrůzu.

Otec mě naposledy zmlátil, když mi bylo patnáct. Rvačkami jsem byl již natolik zhrublý, že když skončil, tak jsem se jen usmál a řekl: „Co to bylo? Musíš pořádně! Musíš mě zabít!“ Zvedl jsem vyzývavě pěsti a dodal: „Zkus to znova! Tvrději!“ Otec pochopil, že už nade mnou nemá žádnou moc a vyhodil mě z domu.

Když jsem se vrátil domů, rodiče se mě snažili tentokrát potrestat ne fyzicky, ale jinak – různě deptat. Řekl jsem jim: „Přivedli jste mě na tento svět a máte za mě zodpovědnost. Musíte mi dávat jíst, pít, starat se o mé bydlení... Jestli to nebudete dělat, udám vás na policii!“ „Dobrá,“ řekl mi na to otec, „zůstaneš tu do osmnácti, a pak vypadneš.“ Přestal o mě projevovat jakýkoliv zájem – prostě mě ignoroval. Dovedete si představit, jak jsem si po ty tři roky žil. Ve všem jsem měl naprostou volnost, domů jsem se chodil většinou jen najíst a vyspat.

Byla první, komu na mně záleželo

Když mi bylo osmnáct, dostal jsem se poprvé do vězení – deset měsíců. Pak na chvíli na svobodě a znovu do vězení – šest měsíců. Krátká pauza a potom dvacet měsíců. Pak dva roky a deset měsíců. Když jsem se dostal ven, seznámil jsem se s jednou dívkou. Byla prvním člověkem, kterému na mně záleželo. Nabídla mi, abych se k ní nastěhoval, a já jsem to rád přijal. Bydlela v jiném městě a já jsem si myslel, že když se přestěhuji, nechám minulost za sebou. Netušil jsem, že si ji ponesu s sebou. Na novém místě čekaly jen nové rvačky a také psychické a fyzické násilí, kterého jsem se dopouštěl na dívce, se kterou jsem žil. Bylo to pochopitelné – byl jsem plný komplexů méněcennosti a jiný způsob jednání jsem nikdy ve své rodině nezažil. Odkud bych se měl naučit žít sám jinak?

Vzpomněl jsem si na Fausta

Odešel jsem do západního Německa. Začal jsem se učit pokrývačem. Praxe mi šla dobře, ale nebyl jsem schopen zvládnout teorii, hlavně matematiku. Když jsem se pokoušel učit, znovu se mi vybavovalo, jak jsem





dělával doma úkoly a otec mě při každé chybě dal zezadu takovou ránu, že jsem narazil hlavou do stolu. Měl jsem v sobě psychický blok a nebyl jsem schopen ho překonat. Sen o vyučení a normálním životě se rozplynul. Vše se mi rozpadlo, byl jsem sám a bez perspektivy. Vzpomněl jsem si na příběh o Faustovi – a na ďábla. Seděl jsem v hluboké depresi u stolu a řekl jsem mu: „Můžeš mít mou duši, ale chci se mít předtím rok a půl na této zemi jako král! To mi stačí.“

Vůdce gangu a vrah

Hned následující den mě překvapil telefonát: „Mám pro tebe práci. Potřebuji abys ‚zařídil‘ auto pro jednoho Rusa.“ Začal jsem pracovat na „vývozu“ luxusních kradených aut do Ruska. Opatřoval jsem auta, organizoval jejich přepravu, budoval síť spolupracovníků... – prostě organizovaný zločin. Za jediný týden jsem vydělával i 90 000 dolarů. To bylo tehdy 150 000 marek. Bydlel jsem ve vile a žil jsem si na tomto světě jako král. Všechny dveře se mi otvíraly. Měl jsem, co jsem chtěl...

Bylo nás celkem 45 a organizace měla již dvě větve: pracovali jsme nejen pro Rusko, ale také pro arabské země. Uvnitř organizace, kterou jsem vybudoval, vládla přísná hierarchie. Jeden člověk – Dieter, stejné jméno jako měl můj otec – začal zpochybňovat mou autoritu. Špatně to působilo i na ostatní. Co jsem udělal? V Rusku jsem ho zastřelil. Disciplína se tím znovu upevnila.

Jediné přání

O čtyři týdny později mi mé tehdejší děvče navrhlo, abychom si udělali společnou dovolenou na Malorce. Bavila mě architektura, a proto jsme dost cestovali po ostrově. Navštívili jsme i něco, co z dálky vypadalo jako hrad, ale byl to klášter – San Salvador (Svatý Spasitel). Netušil jsem, co ten název znamená. Prošli jsme kostelem, prohlédli si velkou sochu s rozpráženými rukama. Moc jsem nechápal, jak si vše zařadit. A pak jsem uviděl místo, kam bylo možno vhodit své prosby. Kolem byly texty s poděkováními – dokonce i v němčině. Pročítal jsem si je a napadlo mě: buď je to jen takový humbuk, anebo pravda. Vzal jsem papír a tužku a napsal jsem svou prosbu. Co byste napsali vy, kdybyste měli jen jedno jediné přání? Já jsem napsal: Chci šťastný život. Byl to výraz mé nejvnitřnější touhy. Měl jsem kapsy plné peněz, měl jsem každou věc, na kterou jsem si pomyslel, postavení, moc, ale uvnitř jsem byl prázdný. Lístek se svým přáním jsem poskládal a vstrčil mezi mřížemi směrem k náhrobní desce. Za pár minut jsem na něj zapomněl.





Nepochopený zázrak

Následující den jsem se věnoval paraglaidingu. Chtěl jsem proletět přímo nad pláží, kde čekala má dívka s kamerou, aby vše natočila – ať lidé koukají! To bude cool! Vyšplhal jsem se na kopec, termika mě vynesla 50 metrů vysoko. V zápětí se termika zlomila a já se zřítíl dolů. Na zem, ne do vody! Seběhli se lidé. Bylo slyšet volání: „Je mrtvý! Je mrtvý!“ Kdosi mě chtěl položit do stabilizované polohy. Zkusil jsem se pohnout – a hele, ono to šlo! Bez problémů jsem se postavil na nohy. A nyní přijde to zvláštní: vůbec mě nenapadla nějaká myšlenka na vděčnost. Byl jsem jen našťvaný, že můj záměr zamachrovat před ostatními nevyšel. Sbalil jsem padák a koukal vypadnout. Má dívka mi šla naproti. Její první slova – přestože byla stejně nevěřící jako já a Bibli neviděla ani z rychlíku – byla: „Nejseš mrtvý, protože Bůh s tebou ještě něco chce!“ „Zbláznila ses? Co mi tady povídáš o Bohu? Vždyť jsi stejná ateistka jako já! Dej mi pokoj!“ utrl jsem se na ni. Že by to mohlo mít něco společného s tím, že Bůh vzal můj lísteček vážně, mě nenapadlo.

Na samotce

O čtyři týdny později jsem byl ve Švédsku zatčen Interpolem. Okamžitě jsem šel do samovazby – 4 roky, 9 měsíců a 2 dny. Jaká šťastná doba. Proč? My lidé jsme tak stvoření, že hluboko v nás je skryto něco náboženského. Být sám znamená být s Bohem. To jsem ale tehdy ještě nevěděl – Boha jsem neznal. Ze začátku jsem trpěl jako pes. Zkuste si to: být nějakou dobu sami ve skoro prázdné místnosti. Já jsem takto byl 4 roky, 9 měsíců a 2 dny! Dnes vím: bylo to proto, že Bůh nezapomněl na můj lísteček s prosbou.

Procházel jsem celý svůj život. Skládal si všechno dohromady. Pomalu jsem začal poznávat: „Kdo mi nejvíc škodí, nejsou ti druzí. Jsem to já!“ To je těžko přijatelný poznatek. Když si tohle uvědomíte, máte dvě možnosti. Buď to vše popřít a říci: „Ne, ti druzí jsou špatní, já jsem v pořádku.“ Druhá možnost je uznat to. To není lehké, ale je to šance pro budoucnost. Začal jsem cítit vinu – jako takový těžký ruksak...

Chci novou šanci!

Později jsem měl na cele televizor a o Velikonocích 1998 jsem se díval na film Ježíš. Když skončil, napadlo mě (neměl jsem o víře vůbec žádné znalosti): „Hele, Ježíši, tys vstal z mrtvých. Dostals druhou šanci. Já chci taky druhou šanci. Dej mi ji!“ O pár týdnů později jsem si pověsil před okno prostěradlo, abych neměl v cele takové horko. Najednou na něm vidím stín ve tvaru kříže. Už jsem věděl, že kříž patří ke křes-





ťanství a k Ježíši. Znovu jsem řekl: „Já chci novou šanci!“ A najednou jsem uslyšel tak, jak mě nyní můžete slyšet vy: „Já vím.“ Co vnímá člověk nejdříve? Tón hlasu, nebo slova? – Tón hlasu. A v tom hlasu nebyla žádná výčitka, žádné odsouzení, jen láska. Pak jsem teprve přemýšlel nad obsahem těch slov. „Já vím“ – znám tvé touhy, tvé myšlenky, celý tvůj život, znám tě a vím o všem. V tu chvíli jsem měl jistotu, že Bůh je. Celý jsem se roztrásl. A ten večer jsem usínal klidně jako malinkaté dítě.

Opatřil jsem si svou první Bibli. Ničemu jsem nerozuměl. Byla to pro mě zapečetěná kniha – žádná odpověď na mé otázky. A pak jsem jednou, podobně jako kdysi svatý Augustin, uslyšel hlas: „Otevři a čti.“ Naprosto náhodně jsem Bibli otevřel a stejně náhodně jsem vybral i řádek. Byl to 1 Jan 1,8. Stálo tam: „Řekneme-li, že hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda.“ A text pokračoval: „Když však uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchy odpustí a očistí nás od všeho špatného, protože věrně plní, co slíbil...“

Červená nit

Začal jsem ve vězení navštěvovat besedy s duchovními. Ne kvůli zpestření, koláči s kafem a snad dalším výhodám, pro které tam chodila většina ostatních, ale protože jsem se chtěl dozvědět víc. Slyšel jsem o křtu a také o různých církvích; že existuje základní rozdělení na katolíky, protestanty a pravoslavné. Nevěděl jsem, jak se rozhodnout. A znovu jsem slyšel ten hlas: „Musíš se podívat na dějiny církví – tam najdeš odpověď.“ Vypůjčil jsem si spoustu knih. Stále víc mi bylo jasné: v dějinách je možné vidět jakousi červenou nit – spojnici, která se táhne od Petra (kterému Pán Ježíš řekl: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou...“ Mt 16,18 – pozn. red.) až k tehdejšímu papeži Janu Pavlu II. Proto jsem se rozhodl, že chci být pokřtěn v katolické církvi. Byl jsem pokřtěn ve vězení a přijal jsem tam i první svaté přijímání. Zasvětil jsem se Panně Marii. Proč? Protože je úžasná!

Před třemi lety jsem byl propuštěn z vězení. Od té doby pracuji jako dobrovolník v duchovní péči o mladistvé delikventy. A řeknu vám, mohu vidět zázraky. Dokonce ještě větší, než byl ten můj. Nejen v mém životním příběhu se totiž neviditelný Bůh stává viditelným.

Torsten Hartung

Poznámka vydavatele:

Toto svědectví podle vyprávění Torstena Hartunga na Setkání katolické mládeže diecéze Fulda v září 2009 zapsal P. Pavel Zahradníček;





foto Torstena Hartunga při jeho přednáškách najdete v časopise Milujte se! č. 13, str. 18-21 (on-line v archivu všech dosud vydaných čísel časopisu Milujte se! na www.milujte.se).

Aby to nebyl hřích

Berlínský arcibiskup Alfred Bengsch jednou řekl: „Starými před Bohem nás nečiní počet našich let, ani nemoc, ani slabost těla. Starými nás činí jediné naše vina. Ona nás dělá ztrápenými a ubíjí v nás naději, činí nás skeptickými a úzkostlivými, zatemňuje nám oči před vším dobrým a nakonec v nás ubíjí lásku a stáváme se chladnými a hrubými. Duch Boží nás ale chce omladit!“

Pro mě je živou ilustrací těchto slov vzpomínka na mého prvního pana faráře. Seděli jsme u večere, když nešikovně zatáhl za svod pokojové televizní antény, která stála na kredenci. Ta se převrátila a pádem kosila všechno, co stálo kolem: porcelánové figurky, tranzistorové rádio... zůstala jen nevídaná spoušť. Pan farář nad tím chvíli nešťastně a provinile stál, a potom si nahlas položil otázku: „Byl to hřích?“ A vítězoslavně odpověděl: „Nebyl! Tak co.“ A začal vzniklý nepořádek uklízet.

Jeho kněžská duše byla opravdu krásná. Poslední údobí jeho života bylo poznamenáno poruchou řeči a částečným ochrnutím, a byl zbaven toho nejkrásnějšího, co kněz může – sloužit mši svatou. Sedával při bohoslužbách v lavici se svými farníky, díval se na oltář a stále se usmíval. Protože to, co ho postihlo, bylo sice nepříjemné, těžké, bolestné, ale nebyl to hřích!

Mons. Jiří Mikulášek
(převzato z: Stříbrné vteřiny. Cesta, 2002)

Pán Bůh nás ve zkouškách nesl

Když jsem chodila do první třídy, tak tatínka zavřeli. Dávali mu za vinu, že mu známý nabízel vstup do nějaké „protistátní“ skupiny. On odmítl, ale že je neudal, dostal 14 roků. Bratr byl o rok starší a mladšímu byly čtyři roky.





Čtrnáct dnů po soudu nás stěhovali (nevěděli jsme kam) do severních Čech. Předseda Okresního národního výboru slíbil dodat čtyři nákladní auta, ale stěhovala nás jen dvě. Slepice, uhlí, dřevo... V každém autě jel s námi příslušník StB. Doprovázel nás bratr maminky, musel být na korbě nákladáku pod plachtou, jinde nebylo místo.

Byt byl 1 + 1 bez veškerého příslušenství. Okna rozbitá. S bratrem jsme si sedli na bednu a plakali. Stěhování bylo v sobotu na konci března. Maminka hned ráno šla zjišťovat, kdy je mše svatá. Maminku jsem viděla brát sílu na kolenou s růžencem v ruce. Každý týden se musela hlásit, jak se chová. Plakat jsem ji viděla, když nás chtěli odebrat do dětského domova na převychování. Díky Bohu k tomu nedošlo. Neměli jsme potravinové lístky. Já, coby druhačka, jsem nakupovala a celou výplatu na volném (poznámka redakce: prodej zboží, které nebylo na lístky) jsem za jednou utratila. Příbuzní nám pomáhali.

Největší problém byly návštěvy u tatínka. Maminka mohla brát jednoho z nás. Ze začátku trvaly návštěvy deset minut u vysokého okénka. Ani jsem na tatínka neviděla. Vždy stál bachař a vězeň. Tatínek byl ve vazbě dvacet měsíců. Před Vánocemi se povedlo několika vězňům v Jáchymově prokopat se a utéct do Německa. Všichni měli nástup a v třeskutých mrazech v Krušných horách stáli dvacet čtyři hodin v pozoru, až padali. Každý třetí šel za trest do Ruzyně. Tatínek byl též třetí. Když nám nepřišla dlouho žádná zpráva od tatínka, tak maminka psala na různá místa. Přišel k nám příslušník SNB a ptal se maminky, co tatínkovi udělala, že odmítá psát. Až když se vrátil po devíti letech – bylo mu čtyřicet pět let, byl úplný stařec – tak se maminka teprve dověděla, proč nepsal. Dávali mu podepsat spolupráci se Státní bezpečností, pak že bude smět napsat rodině. Tatínek spolupráci nepřijal...

Po svatbě byli rodiče spolu devět let, pak odluka devět let, po návratu devět let a tatínek v padesáti čtyřech letech umřel na infarkt. Bylo to na první sobotu na Cyrila a Metoděje. Maminka prožila stáří u nás, byla hodně nemocná, ale vždy Pánu Bohu děkovala za celý život a za to, jak nás Pán ve zkouškách nesl.

Zita

Poznámka vydavatele:

Další velmi pozoruhodné svědectví z 50. let minulého století „Jak mě zatýkali“ vyprávěné dnes již zemřelým přímým účastníkem babických událostí P. Janem Podveským najdete on-line v Témaboxu (<http://temabox.tv-mis.cz>) internetovém přehrávači duchovních přednášek, promluv, seminářů a audioknih. Audionahrávku můžete přehrát na adrese <http://temabox.tv-mis.cz/?id=61>.





Nezapomenutelná léta

Chtěla jsem Bohu nabídnout víc

Jak jsem se dostala do Jeníkova – na zpustlou faru v Severních Čechách? Byla to dlouhá cesta. Když mi bylo asi dvacet, nejdříve jsem pomáhala jako katechetka v Olbramkostele – farnosti, která patří k vrnovskému farnímu týmu FATYMu. Po roce jsem se rozhodla odejít a začala jsem pracovat v jednom zahradnictví, kde jsem poznala Vilmu. Jak jsme tak seděly a vázaly věnce, povídaly jsme si o životě, o sobě a o tom, co chceme. Já jsem si řekla, že bych měla Bohu ještě něco ze svého života darovat a s Boží pomocí jsem se rozhodla pro službu v Jeníkově. Právě se začínal uskutečňovat plán na adopci této farnosti: několik farností z jihu Moravy si adoptovalo zcela mrtvou jeníkovskou farnost, kde už řadu let nebyly žádné bohoslužby. Vilma šla se mnou.

První dojmy z Jeníkova

Když jsem na jaře v roce 1999 stála před prázdnou farou v Jeníkově, říkala jsem si, co mě tu asi čeká. Po čase se začaly objevovat na faře místní děti – bylo jich požehnaně. Postupně jsem se seznamovala i s jejich rodiči. Co mě opravdu pobavilo, že se asi po týdnů, co jsem se tam nastěhovala, ozvalo pod okny fary volání jedné paní: „Nazareto, nebo matko představená, nebo jak se vlastně jmenuješ...“ To se jen přišla jedna maminka informovat, co jsme zač. Její syn o nás mluvil doma, zpíval si křesťanské písně a samozřejmě se zmínil i o Pánu Bohu. Bála se, že z něj chceme vychovat kněze či mnicha. Spousta místních lidí si myslela, že když je člověk věřící, tak to musí být jen kněz či řeholník. Doufám, že jsem je nakonec přesvědčila, že to tak není, protože já už nyní žiji v manželství – s manželem jsme oba věřící a snažíme se předat svoji víru i svým dětem.

První opory

Přijela mě navštívit moje maminka, navázala kontakty s místními a seznámila mě s paní Chaloupkovou, se kterou jsme se začaly pravidelně modlit růženec. Pak se k nám přidala i paní Salačová. Tyhle dvě skvělé paní mi dělaly v Jeníkově zázemí. U nich jsem se vždycky cítila jako doma. A i dnes, když se do Jeníkova vrátím, to tak cítím – jen paní Chaloupková už mi dveře svého domu neotevře, protože je v Boží náruči.





Je pro koho zde být

Prožila jsem toho v Jeníkově mnoho, potkala jsem tam hodně lidí, jejichž osudy byly opravdu nelehké.

Vzpomínám si na jednu dívku, která za mnou přišla na faru a plakala. V pláči, který byl zoufalý, mi vyprávěla svůj příběh. Bylo jí 15 let a máma ji nechala samotnou v bytě. Odstěhovala se totiž ke svému příteli do Teplic. Ta dívka nevěděla, co si má počít, protože musela platit nájem. Začala si proto vydělávat jako prostitutka. To, Bohu díky, netrvalo moc dlouho, ujal se jí její kamarád, se kterým začala chodit. Později spolu měli dvě krásné děti a pro mě to byl důkaz, že pokud se člověk odevzdá do Božích rukou, on ho neopustí a postará se o něj.

Bůh má i zde své lidi

Zajímavá a inspirující byla pro mě jedna paní z Lahoště, což je vesnice patřící k farnosti. Díky ní se začala opravovat tamní zničená kaple a začaly se tam po pětadvaceti letech sloužit mše svaté. Dokonce se ve svých sedmdesáti letech rozhodla, že se naučí hrát na kytaru. Byla plná energie a chuti udělat něco pro záchranu kaple a s Boží pomocí se jí to podařilo. Sice také ji Bůh už povolal k sobě, ale v mém srdci zůstane navždy ukrytá a jistě to platí i o jejích pokračovatelích, kteří se dodnes starají o zvelebování lahošťské kaple – je opravdu vidět, že jen kvete.

Tábory pro děti z Jeníkovska

V Jeníkově jsme se společně s Vilmou snažily rozvíjet různé aktivity. Mezi nimi byly i tábory pro děti a mládež. První se uskutečnil v blízkosti Jeníkova, na Moldavě. Popravdě řečeno byl to pro mě téměř horor – žádné zázemí tam nebylo a spíš jsem si připadala jako krotitelka divoké zvěře než jako vedoucí tábora. Při přípravě dalšího tábora jsem se rozhodla jet s dětmi na Moravu.

Jeníkovské děti a mládež jsou takové živější... Jezdili jsme vlakem a já pokaždé trnula, kdy nás průvodčí „vyloučí z přepravy“. Hodně lidí během cesty vagon opouštělo, protože děti byly opravdu hodně hlučné. Jednou k nám přišel pan průvodčí a zeptal se: „Kdo je tady vedoucí skupiny?“, a já jsem si řikala: „Tak to je konec, teď nás na příští stanici vyhodí...“ Po chvíli váhání jsem se nesměle přihlásila: „To jsem já.“ On se na mě soucitně podíval a povídá: „Tak to vás tedy upřímně lituji.“





Zkušenost s moravskou pohostinností jako prvek evangelizace

Jezdit na Moravu děti moc bavilo. Místní lidé nám nosili spousty jídla a taky nás zvali k sobě domů. Moje mamka nám vždycky vařila a děti ji milovaly, hlavně ty její buchty. Konečně jsme našli zázemí pro pořádání akcí... Nebýt obětavých lidí z farností na Vranovsku, těžko bych mohla vzít s sebou také děti, které žily v dost velké nouzi. Jednou jsme šli s dětmi nakupovat a jedna holčička koupila za padesátikorunu paštiky. Tohle mě dostalo, protože to byla její jediná padesátikoruna na útratu, a ona za to koupila paštiku pro nás pro všechny, místo aby si doprála nějakou dobrotu jen pro sebe.

S Kristem to vždy jde

Můj život v Jeníkově nebyl jen idylický a krásný. Občas jsem se potýkala s obrovským nepochopením druhých, dokonce i s vykradením fary a kostela. Tohle mi ubíralo hodně energie. Ale jen jsem si klekla před svatostánek v jeníkovském kostele, Bůh mi vrátil moji ztracenou sílu. Vnímala jsem, jak se Bůh o mě stará, a i když to vypadalo, že jsem někdy na všechno sama, byl tu Bůh, který mě vedl a každodenně mi dokazoval, že mě nenechá samotnou.

Postupem času jsem dospěla k tomu, že můj čas v Jeníkově už vypršel a já mám jít dál. Díky dětem v Jeníkově jsem se dala na dráhu učitelky. Vystudovala jsem vyšší pedagogickou školu a začala pracovat jako učitelka v mateřské školce.

Díky moc Pánu Bohu za tuto životní zkušenost. Všem lidem bych přála zažít, jaké to je obětovat alespoň část svého života službě Bohu.

Markéta, zvaná Nazareta

Poznámka vydavatele:

Poutavý dokument „Chcete mě?“ o adopci původně zcela mrtvé seвероčeské farnosti Jeníkov je možno shlédnout na křesťanské internetové televizi TV-MIS.cz (www.tv-mis.cz/titul.php?id=157). Série článků o adopci farnosti Jeníkov vyšla také v časopise Milujte se! č. 13, str. 3-11 (on-line v archivu dosud vydaných čísel na www.milujte-se).





Pan farář mi dal přes...

Už mě tenkrát bolely nohy. Procházel jsem v klerice jeníkovskou farností, kterou jsme si na severu Čech adoptovali a kam jezdíváme ve volném čase na misie, a roznášel do domů farní zpravodaj. K farnosti patří i vesnice Hudcov. Lidé byli celkem vlídní. Mnozí byli vyloženě potěšeni. Už nás znají – zpravodaj vychází čtyřikrát do roka. A pak to přišlo...

„Vůbec sem nechod'te! Já do kostela nechodím. Pán farář mi dal přes hubu,“ houkl na mě, jen co jsem otevřel vrata, asi šedesátiletý muž s hornickou postavou – farnost jsme si adoptovali v severních Čechách, kousek od Teplic.

„A to jen tak, nebo k tomu měl nějaký důvod?“ nedal jsem se hned tak vypoklonkovat.

„No..., měl k tomu důvod...“ připustil muž a začal vyprávět. „Támhle na návsi stávala kaple. Já a Franta jsme tam panu faráři ministrovali. Jednou jsme do kropenky místo vody nalili inkoust. V kapli a zvláště vzadu u kropenky bylo dost šero... Lidé přicházeli, namočili do kropenky ruku, a pak udělali kříž – na čelo (někteří i na nos), na břicho, na ramena. Když začala mše svatá, pan farář se otočil k lidem a hned mu bylo všechno jasné. Každému nám takovou jednu vrazil, že jsme se zastavili až na schodech před kaplí.“

„No to se tomu zas tak moc nemůžete divit!“ povídám na konci příběhu.

Muž se už nemračil, ale šibalsky se usmíval: „To se tomu taky nedivím.“

Ještě asi čtvrt hodiny jsme si spolu povídali. Shodli jsme se na tom, že to byla škoda, že kapli v padesátých letech zbourali. Nakonec si ode mě vzal nejen zpravodaj, ale přijal i ruku podanou na rozloučenou. Pevně ji stiskl, asi to byl opravdu bývalý horník.

Při cestě zpět na Moravu – trvá čtyři hodiny – jsem přemýšlel o tom, jak je důležité se setkávat s lidmi, mluvit s nimi, spřátelit se... Stojí to čas, námahu, ale stojí to za to. Jen tak je možno odbourat předsudky, bořit bariéry.

Církev je společenství Ježíšových přátel. Ale přímo s Ježíšem se člověk jen těžko seznamuje. Daleko snazší cesta je, když se nejdříve spřátelí s jiným člověkem a ten mu pak Pána Ježíše představí.

P. Pavel Zahradníček OMI





Boží milosrdenství zachránilo mého syna

Když naše dcery trochu povyrostly (Aničce bylo 9 let, Monice 8 a Magdě 5), začali jsme prosit Pána Boha, aby nám dal ještě jedno dítě. Po pěti měsících čekání, kdy nic neukazovalo na to, že by byla naše prosba splněna, jsem šla k lékaři. Ukázalo se, že příčinou mých obtíží může být dost velká cysta, asi pět krát šest centimetrů. Začalo léčení. Jenomže ani farmakologická ani hormonální léčba neměly výsledek, a tak zbylo jediné řešení – operace. Když už byl dán termín zákroku a vše bylo připraveno, ukázalo se, že jsem v jiném stavu. Přestože nás lékař seznámil s velkým rizikem tohoto těhotenství, naše radost neměla hranic. Zcela jsme důvěřovali Pánu Bohu a svěřili jsme péči o naše dítě Nejsvětější Matce.

Jezdili jsme s manželem na časté kontroly a ze začátku bylo všechno v pořádku. Ale při další kontrole – pamatuji si, že to byl pátek – mě lékař dlouho vyšetřoval, a pak mi oznámil, že mám takzvané mrtvé těhotenství. To byl pro nás opravdový šok. Pro jistotu jsme měli přijet ještě jednou po víkendu na druhé vyšetření. Bohužel, i tentokrát byla diagnóza stejná.

Lékař řekl, že bude nejlepší, když hned zůstanu v nemocnici, aby se odstranil mrtvý plod, protože je to nebezpečné pro celý můj organismus. Nevím proč, zřejmě to způsobil Bůh, jsem se lékaře zeptala, jak nejdéle s tím mohu čekat. Odpověděl, že nejvýš do pátku. Tehdy jsem řekla, že v takovém případě přijdu v pátek, a jako ve snu jsem vyšla z ordinace. Těch několik dní jsme s mužem prožili opravdové rekolekce. Hluboce jsme se modlili, „povídali jsme si“ s naším dítětem a celou tu dobu jsme je ujišťovali o své lásce k němu. Upokojeni vírou a modlitbou jsme znovu plně začali důvěřovat Pánu Bohu a řekli jsme, že ať je Jeho vůle jakákoli, zcela se jí podřídíme.

Konečně nadešel pátek. Ráno mě na oddělení položili na postel, oblékli mi „andělíčka“ a nařídili čekat na lékařskou vizitu. Když lékař přišel, poprosila jsem ho, aby mi udělal ještě jeden ultrazvuk. A pak jsem na monitoru uviděla, jak mi moje dítě kynulo ručkama a usmívalo se na mě! Jak velká byla moje radost, když jsem se na ně tak dívala a hlasitě jsem plakala radostí a strnulý lékař na to koukal a znovu a znovu opakoval: „To není možné, to je zázrak!“

Přes komplikovaný průběh mého těhotenství (gestóza a v jednu chvíli nízký tep plodu) přišel můj synáček Matouš na svět zdravý – měsíc před termínem – císařským řezem (při té příležitosti mi odstranili tu cystu).





Dnes je Matoušovi šest let a správně se vyvíjí stejně jako jeho vrstevníci. Je to naše radost, láska, ale především zázrak, jímž se Pán Bůh tak hmatatelně dotkl naší rodiny. Chvála Pánu!

Markéta

Nosím ten kříž s láskou

Jsme manželé 28 let. Když jsme se brali, manžel chodil bez holí; měl v pořádku ruce a normálně mluvil. Po třech letech se u něj projevíly problémy s rovnováhou a začal chodit s holemi. Po dalších dvou letech už se nemohl pohybovat vlastními silami a začal život na invalidním vozíku. Zhoršilo se také mluvení. Dnes už skoro nemluví, ale všemu rozumí. Zpočátku ho léčili farmakologicky. Dvakrát do roka měl manžel sérii injekcí, které působily hrozné bolesti. Nemohl ležet, v noci spát, klečel u postele a já vedle něj. Byla jsem bezmocná.

Když jsme se brali, byli jsme oba lehce postižení a nepřipouštěli jsme si, že se manželův stav tak rychle a intenzivně zhorší. Upřímně řečeno, kdybych byla věděla, že se to začne takhle vyvíjet, nerozhodla bych se k tomu manželství. Bůh měl s námi jiné plány. Dnes chápu, co znamená: „Slibuji ti lásku, úctu a věrnost, a že tě nikdy neopustím až do smrti.“ Ve svatební den jsem si nepřipouštěla, že může být hůř. Mnoho našich známých tuto nemoc má, ale pohybují se docela volně, mluví a pracují. Mnozí lidé mi radili, abych manžela nechala a dala ho do domova důchodců.

Vím, že věrnost slibu a víra způsobily, že jsme velmi brzo dostali velký byt s posuvnou plošinou, uvnitř upravený pro invalidní vozík – tehdy to nebyla žádná samozřejmost. Bůh dává všechno, jen abych měla sílu nést tento kříž. Rovněž se dá říci, že Bůh odměňuje věrnost a námahu s křížem. Jsme manželé, kteří žijí jen proto, aby nesli tento kříž, aby si pomáhali, a také aby sloužili druhým. Sloužit svědectvím, ale také službou nemocným a postiženým. Velmi mnoho se modlím, abych měla dostatek sil a nemusela dát manžela do domova důchodců. Jednou jsem ho tam kvůli své nemoci musela dát na půl roku, ale když jsem si ho brala zpátky, byl v politováníhodném stavu a hodně zhubl. Když pak ležel ve své posteli, byl velmi šťastný. Pochopila jsem, že podstatou evangelia je postoj služby a já jako manželka musím pečovat o svého muže. To já mu mám mýt nohy jako Ježíš učedníkům, nést kříž služby jemu. Dou-





fám, že v nebi vedle Ježíše budeme spolu zdraví a v pořádku na sto procent, samozřejmě v jiném smyslu než v tom pozemském.

Všichni mi říkají, že je to moje tvrdohlavost, když ho nechci dát do péče nějaké instituce, ale je to moje volba. Spolu s námi bydlí ještě moje maminka, které je přes 80 let. Na mně leží povinnost vařit, nakupovat, uklízet a zařizovat všechny záležitosti, ale dělám to s radostí a s vědomím, že žiji a obětuji se jim. Velmi často mi chybí síly, cítím, že jsem na hranici fyzických i psychických možností, ale modlitba a nedělní eucharistie jsou pro mě pramenem nových sil, abych vydržela další den. Často si chodím lehnout úplně zničená, ale ráno se modlím část bolestného růžence, protože můj život je právě takový jako Ježíšův na Jeho poslední cestě, a znovu se mi chce žít, znovu mám síly k práci. Velmi důležitou modlitbou je pro mě korunka k Božímu milosrdenství.

Dnes se mnoho manželství rozpadá, když přijde první překážka, první nepřítel osudu; bojí se postoj služby, kříže. Jejich myšlení je zcela ne-evangelijní. Nejčastější je postoj očekávání, nikoli dávání sebe. Pro mě znamená láska k manželovi zcela se spalovat, umírat pro druhého člověka. Dnes chápu, že nežiji pro sebe. Když už úplně ztrácím síly, poklekám, chvíli se modlím a dostávám od Boha takovou sílu, že bez problémů mohu dělat v daném dni všechno. Pak velmi jasně vidím v manželovi Ježíše, tak jako blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty ve svých chudých.

Irena

Čas nelze vrátit, ale...

Na jedněch lidových misiích vyprávěli staří manželé svou životní zkušenost.

Když se před více jak padesáti lety brali, on jí na pouti koupil růženec a slíbili si, že vždycky budou v neděli spolu chodit do kostela. Doba přinesla společné hospodaření v JZD, on se stal předsedou, vytýkali mu, že je příliš nábožensky založený, přibýly jiné starosti, kostel začali vynechávat, až to zůstalo jen na velké svátky jako věc formálního zvyku.

Když se změnila politická situace, přišli do důchodu, on jednou náhodně objevil ten kdysi darovaný růženec. Najednou mu to připomnělo všechno to, co se od té doby odehrálo. Nenaplněný slib byl najednou velmi živý. Věděl, že čas vrátit nelze, ale lze něco udělat ještě teď.





Rozhodli se s manželkou chodit do kostela i ve všední dny, aby to nějak vynahradili. Protože v jejich farnosti každý den mše svatá není, dojíždějí svým starým autem do sousedství, aby žádný den zbytečně nevynechali. Tak zevrubně si spočítali, kolik asi těch zanedbaných neděl mohlo být. S uspokojením teď mohli dosvědčit, že už ty zanedbané neděle určitě všechny těmi všedními dny vynahradili. Teď myslí na děti, které to nenaučili a snaží se to vynahrazovat před Bohem za ně. Je to určitě jeden z dobrých projevů pokání, ke kterému jsme stále Bohem vybízeni.

P. Jindřich Bartoš

Poznámka vydavatele:

Dokument o lidových misiích vedených FATYMem „Lidové misie ve farnosti Radešinská Svratka“ najdete na křesťanské internetové televizi TV-MIS.cz (<http://www.tv-mis.cz/titul.php?id=47>). Na TV-MIS.cz jsou i nahrávky jednotlivých misijních promluv...

Jak se schylovalo k mému pohřbu

Žil jsem spíš bigbeatem než vírou...

Narodil jsem se roku 1952 v Kořenci u Boskovic. Byl jsem pokřtěn i biřmován. Po základní škole jsem vystudoval gymnázium v Boskovicích. Hrál jsem v bigbeatové kapele, orchestru „SPEKTRUM“ Boskovice asi 6 let. Vystřídal jsem též několik zaměstnání a také vyzkoušel práci v Olešnické masně. Ta byla poslední světskou štací po posledním pokusu dostat se na vysokou školu.

Nemoc

Ve 26 letech jsem onemocněl rakovinou, která se během roku 1980 rozšířila po celém těle. Byl jsem na dvou operacích a podstoupil jsem spoustu chemoterapií. Nepomohlo to a můj konec byl zpečetěn. Měl jsem též oboustrannou rakovinu plic, kašlal jsem krev. Lékaři řekli mojí mamince, aby připravovala pohřeb. Dávali mi maximálně týden života. V té době jsem byl už „obrácený“ po předchozím velmi vlažném duchovním životě. V tomto „posledním týdnu života“ jsem se rozhodl jet do Budapešti na charismatické setkání 1. – 3. listopadu 1980. Bylo to





právě o víkendu. Šlo o tajné mezinárodní setkání charismatiků a viděl jsem tam skutečné zázraky uzdravení a obrácení...

Prorocství

Po vyzvání jsem přišel dopředu, aby se pomodlili i za mne. Nikoho jsem tam tehdy neznal, ani oni neznali mne. Dali mi tlumočníky, manžele z Komárna. Při modlitbách v jazycích jedna paní začala ke mně prorokovat z Ducha Svatého: „Dnes jsi smrtelně nemocný, ale Ježíš Tě uzdraví na těle i na duchu, a pak odevzdáš celý svůj život Pánu Bohu a staneš se služebníkem Božím. Tak se stane!“ Opakovala: „Musíš věřit – tak se stane!“

A tak se skutečně stalo: Byl jsem uzdraven!

Spor s „pozůstalými“

Doma mě čekalo nemilé překvapení: Očekával mě tu pan farář a s ním vzdálený strýc z Brna a jedna příbuzná - řádová představená. Oba přijeli na pohřeb, samozřejmě na můj! Já jsem jim řekl: „Jsem uzdraven a žádný pohřeb nebude. Můžete odjet domů. S Pánem Bohem!“

Oni se však nedali tak rychle odbýt a mermomocí trvali na svém, společně s mojí maminkou a sestrou. Nastala velká hádka: Oni chtěli za každou cenu, abych se připravil na smrt a přijal všechny svátosti nezbytné ke spáse. Já jsem to odmítnul s tím, že jsem zdrav... Tak jsme se „ře-zali“ až téměř do rána. Ráno oba odjeli s nepořízenou. Moje drahá maminka nevěřila, že jsem zdrav – ještě po celou dobu, co jsem studoval, abych se stal knězem – až do mé primice!

Neschopen tělesně i duševně!

Do kněžského semináře mne vzali až za 3 roky. Ani církevní představení nechtěli věřit v mé uzdravení. Byl jsem 12 let v plném invalidním důchodu, i po dobu studia a ještě jako kněz v pastoraci. Když jsem se hlásil na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu, dostal jsem posudek od lékařů ze Žlutého kopce z Brna: „Neschopen jakékoliv tělesné i duševní činnosti.“ Tečka. Když to v Litoměřicích uviděla přijímací komise, spráskli ruce: „Co s Tebou budeme dělat? Důchodce a ještě neschopen – se hlásí na studium vysoké teologické školy... To jsme tady ještě neměli.“

Řekl jsem jim, že zajedu do nemocnice na „Žluták“ do Brna, aby mi zrušili důchod a uschopnili ke studiu na vysoké škole.

V nemocnici mě ale lékařské kapacity odmítly. Oni prý vědí lépe, co dělají, a nebudou prý měnit svá rozhodnutí kvůli nějaké přijímací





komisi v Litoměřicích. A zatím, co jsem byl v Brně, mě však ona litoměřická přijímací komise, složená ze zástupců Církve a státních – komunistických orgánů, přijala na fakultu... Tak se v naší zemi stalo, že „neschopný, umírající invalida“ vystudoval Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu, stal se knězem a sloužil Bohu a ještě při tom bral plný invalidní důchod!

U lidí je to nemožné, ale ne u Boha, vždyť u Boha je možné všechno. Amen.

Knězem již dvacet let

Kněžské svěcení jsem přijal 25. června 1988.

Rok a půl jsem působil v Liberci. Po sametové revoluci jsem byl poslán na poutní místo do Křešic u Litoměřic a k němu patří řada dalších farností. Zde působím do dneška.

P. Jaroslav Stříž

Benzínka

Cestou jsme se zastavily na jedné benzínce. Když jsem se podívala na časopisy, které měli na stojanu těsně u pultu tak, že každý si musel všimnout, co tam je, šokovalo mě to. Asi na třech titulních stranách časopisů předhazovali kolemjdoucím nevybíravým způsobem lidské tělo, jako by to byl kus něčeho k prodeji. Bylo mi to velmi líto, ale také mi to nedalo jen tak odejít.

Už dávno jsem řešila otázku, jak dát s láskou najevo, že něco takového je pro slušného člověka ponižující. Věřím, že modlitba mi pomohla, abych laskavě ale rozhodně poprosila prodavačku, jestli by nebylo možné nemít takové časopisy alespoň tak na očích. Milá prodavačka zavolala vedoucí a já jsem jí sdělila svou prosbu. Paní vedoucí se nejprve zarazila, a pak říká: „No, já nevím, kam s tím, to jste první, komu to vadí a kdo mě na to upozorňuje. Myslíte si, že to je jenom u nás? Je to přece všude.“ Zapřemýšlela jsem: „Já vím, je to všude, ale ne úplně.“ Paní vedoucí strčila do ramene muže sedícího u stolku a říká: „To tady tenhle, ten v tom furt hrabe.“ Řekla jsem jí, že si myslím, že je to nedůstojné člověka, a paní vedoucí se snažila najít místo, kam by stojan alespoň přemístila. Uvidíme, kde bude stát, až tam příště pojedu.

Věřím, že je mnoho dobrých lidí, kteří v hloubi srdce cítí, že to, co





nám často předkládá televize, rozhlas, billboardy a novinové stánky, není opravdu dobré, ale protože neslyší od nikoho to, co slyší ve svém srdci, jdou s proudem, aby náhodou nevybočovali. Není to taky naše povinnost, kterou nám ukládá Pán Ježíš, když říká: „Buďte světlem?“

Benzínka podruhé

Po této dobré zkušenosti jsem se odhodlala k dalšímu kroku. Byla to benzínka blízko Olbramkostela na Znojemsku, kde mě přímo praštily do očí videokazety, vyskládané na parapetu okna. Opět na nich bylo nevybíravým způsobem předhazováno lidské tělo, jako by to nebylo něco velmi krásného a ušlechtilého, ale jen cosi, co je zdrojem chvilkové vášně. Poprosila jsem, zda by nebylo možné je alespoň položit, protože si myslím, že je to nedůstojné člověka. Pro jistotu jsem dodala, že sem často jezdím tankovat a vadí mi to. Mladý muž, který tam pracoval, mě odbyl, že to není jeho věc, že není šéf. Říkala jsem si, že je to špatné, ale když jsem tam opět jela natankovat, zjistila jsem, že kazety opravdu alespoň leží a nejsou tak na očích. Poděkovala jsem panu vedoucímu.

Jana

Antiochia – období zázraků

Antiochia je pro mě obdobím zázraků. Použitím umírněnějšího slova bych nevystihla realitu prožitou na vlastní kůži. Je těžké upřednostnit některý ze zážitků – zavzpomínám na turnus B, který se uskutečnil v Ryžovišti 2008.

Bylo nás jedenáct

Tenkrát se nás sešlo i s vedoucími bohoslovci celkem jedenáct. Po představovacím kolečku jsem zjistila, že pouze tři máme zkušenost s Antiochií. Byla tu „ostřílená“ Evča, která kromě role zdravotníka měla multifunkční uplatnění. Hrála divadlo, uměla na kytaru a nebála se zapojit i do fotbalového klání. Bohoslovec Pavel už měl také zkušenost s účastí, nikoliv však s vedením. Všechno je jednou poprvé... Já prožívala misie potřetí. Mezi nováčky patřil Martin, který měl „osudového“ koníčka capoeiru, Iveta, která mu při tom sloužila jako „trénovací pytel“, dále hudebně obdařené sestry Maruška a Anežka, jejichž pěvecký um nenechal v klidu většinu místní mládeže, Janča, kterou milovaly malé





děti, další sourozenecké duo Pavel a Honza, kteří dokázali přiložit ruku k dílu, kde bylo zrovna potřeba, a konečně také bohoslovec Lad'a, který na nás dohlížel a korigoval coby rada starších.

Strategie a rozjezd

V tomto složení jsme se domluvili na společné „strategii“ misii, a to dát o sobě vědět způsobem, který by druhé nepohoršil a současně aby nás lidé nepřehlédli, navázat na kontakty vytvořené předešlým turnusem a rozvíjet nové. Samozřejmě vše podpořit modlitbou.

Sepsali jsme tedy plán akcí, které procházely napříč generacemi. Pro nejmenší zde byl např. netradiční sedmiboj, pro mládež večerní bojovná hra, pro rodiče s dětmi táborák a pro seniory posezení u kávy a čaje. Nakonec spontánně doplnilo naše rozjezdové aktivity také zpívání s kytarou na zastávce uprostřed náměstí. Z tohoto jsem měla původně smíšené pocity, ať nepůsobíme jako „exoti“, ale člověk miní a Pán Bůh mění. A světe div se, lidem se to začalo líbit, a tak jsme to znovu zopakovali. Člověk je ty dny opravdu vedený Pánem a stíhá z lidského pohledu „nestihnutelné“.

Začínají se dít věci...

Velkou roli při šíření „našeho působení“ sehrála také paní starostka, která poctivě vyhlášovala antiošácké „rozmary“, navštěvovala nás na faře, otevřela nám prostory místního kina, které také fungovaly jako společenský sál, a rovněž nám umožnila na jejich obecním počítači tisknout propagační materiály...

Přes bojovku do kostela

Po prvním týdnu jsme již sklízeli z toho, co jsme zaseli. Děti i mládež se účastnili akcí v čím dál větším počtu (na večerní bojovku přišlo něco kolem 30 mladých) a z čeho jsme měli největší radost bylo to, že někteří s námi začali chodit na večerní modlitbu do kostela. Tam poslouchali nebo se připojili k písničkám, které už znali. Samozřejmě, že se objevili i takoví, kteří přišli ze zvědavosti, nebo se nemohli smíchy udržet... Naštěstí po upozornění našich autorit (bohoslovců) si dali říct a zklidnili se.

Rýžoviště žije Antiochií

Povzbuzení zájmem okolí jsme v druhém týdnu našeho pobytu v Rýžovišti začali připravovat představení pro veřejnost, na kterém by se podíleli hlavně místní.





Každý z Antiošáků se ujal nácviku toho, co mu bylo blízké. Anežka s Maruškou daly dohromady sbor s názvem Melody Hollywood Smile, Martin natrénoval s místními „borci“ capoeirovou sestavu, Ivča s dalšími antiošáky sehrála parodii na píseň kapely Lunetic, já s Evčou a Pavlem jsme se propůjčili k nácviku dvou divadelních scének, Ladá si zahrál s dalšími Ryžovišťáky scénku s názvem „Omyl v éteru“, která později sklídila velký ohlas v publiku. O největší překvapení se nám ovšem postarali „domorodci“. Byli to mladí kluci, holdující hip hopu a beat boxu, kteří pro nás složili písničku a chtěli s ní také vystoupit na prknech, co znamenají svět.

Nejdřív jsme byli opatrní a nevěděli jsme, co od toho máme očekávat, a tak jsme navrhli, že bychom si text rádi předem přečetli. Kluci souhlasili a my jsme si pak „sedli na zadek“. V jejich songu jsme byli ti, kteří jsou tu pro ně a nic za to nechtějí...

Úplně nás to dostalo, stejně jako celé představení s názvem Oscarový večer. Co víc dodat...

Snad jen slova mého kamaráda Vojty, který mi kdysi dal jednu vzácnou antiošáckou radu: „Víš, nejdřív by měli poznat, že jsme lidé normální, pak radostní a nakonec věřící.“ A já mu v tomto ohledu dávám za pravdu. Myslím, že největší radostnou zvěst může člověk přinášet svým způsobem života.

Jana

Poznámka vydavatele:

Více o každoroční prázdninové misijní akci mládeže „Antiochia“ a o její historii najdete v časopise Milujte se! č. 17. str. 6-15 (on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

Jak se konala při první Antiochii taneční zábava

Zkušenost k poučení druhých

I chybami se člověk učí. Je samozřejmě lepší, když se poučíme z chyb druhých, ale někdy se nevyhneme ani těm vlastním. To nejdůležitější však je poučit se z nich a už je neopakovat... Uvedu zkušenost,





kteřá nás naučila, že pořádání tancovačky na prázdninovou evangelizační akci Antiochia nepatří. Alespoň ne takové „zábavy“, jak jsme ji zažili my. Dodnes při vzpomínce na ty chvíle máme za co děkovat...

Od zeleného stolu to vypadalo nadějně

Když jsme připravovali první Antiochii ve Vysokých Žibřidovicích v severomoravském pohraničí, zdálo se nám dobré uspořádat v sousedním městečku Staré Město pod Sněžníkem hned v závěru prvního týdne Antiochie taneční zábavu. Chtěli jsme tím proniknout do širšího povědomí lidí v celém okolí.

Zjistili jsme totiž, že už tam zábava dost dlouho nebyla – pravý důvod jsme se dověděli až později. Domnívali jsme se totiž, že když uděláme tento „dobrý skutek“, tak se i kladně zapíšeme. No, a toho jsme pak chtěli využít pro naše další misijní aktivity...

Přípravu jsme nepodcenili

Pronajali jsme tedy sál, rozvěsili plakáty, nechali vše vyhlásit místním rozhlasem a nepodcenili jsme ani osobní propagaci v rámci mnoha rozhovorů. Vše jsme též předem promodlili... A zřejmě právě v tom „promodlení“ byla asi naše záchrana – jinak vše mohlo mít mnohem horší průběh a následky.

Už na začátku to zaskřípalo

Vše probíhalo poměrně normálně a hladce, až na menší detaily. Kapela našich kamarádů, kterou jsme si pozvali z jižní Moravy, měla po cestě vážné problémy s autem. Nakonec na severní Moravu s vypůjčeným vozidlem přece jen se zpožděním dorazila. Nejistý čas čekání na kapelu (tehdy ještě nebyly mobily, a tak jsme nevěděli, co se jim stalo a zda vůbec přijedou) jsme se snažili bez valného úspěchu vyplnit pokusem o různé hry. Efekt byl však spíš obrácený, zapojovali se pouze Antiochiáci a ze strany ostatních začínalo být dusno...

„Mírně“ napjatá atmosféra v čekajícím zaplněném sále povolila hned, jak kapela začala hrát. A roztáčeli to ukázkově. Mládež z Antiochie se aktivně zapojovala do kontaktů s ostatními a při tanci se otvíraly dveře k další spolupráci. Vše nasvědčovalo tomu, že uspořádat zábavu byl vynikající nápad...

Zvyk končit bitkou

Po půlnoci se však někteří hosté začali hromadně vytrácet. Když jsme zjišťovali, čím to je, dověděli jsme se, že existuje jakési nepsa-





né pravidlo, že každá zábava končí rvačkou – to jsme do té chvíle ani v nejmenším netušili. Bylo prý zvykem, že domácí zmlátí přespolní návštěvníky zábavy. V tu chvíli už byli mladí z okolních vesnic pro jistotu pryč a v sále zůstali jen domácí a my. Bylo nám jasné, kdo se stane terčem pro místní rozkurážené chasníky.

Klid před bouří

Začali jsme jednat okamžitě. Nenápadně jsme odvedli dívčí část naší skupiny do bezpečí na faru, kde se holky pustily do modlitby. Kluci museli v kulturáku zůstat, jinak hrozilo, že z něj domácí „hoši“ udělají kůlničku na dříví. Všichni dostali pokyny a zorganizovali jsme předběžná záchranná opatření. Co šlo, jsme sklidili a zamkli. Dokud hrála kapela, bylo vše v pohodě. Až když se muzikanti sbalili a odjeli, nastal ten pravý čas pro rvačku – aspoň tak si to domácí představovali.

Zvykové právo nastupuje

Do jejich čela se postavil Luba, který se netajil tím, že se před několika dny vrátil z vězení, a začal se domáhat, abychom jim vydali další alkohol. Připomínal, že má s sebou i nůž. Ostatní na potvrzení, že berou tento požadavek vážně, rozbili pár lahví a začali nás napadat. Naši kluci měli pokyn, že se nemají nechat vyprovokovat a mají se snažit stále po dobrém – s úsměvem a vysvětlujícími slovy, – směřovat domácí chasníky k tomu, aby odešli.

Na vyražené zuby jsme vyhráli

Jediný náš Pitris nevydržel a poté, co dostal pěstí ránu do obličeje, vrátil to po svém – takže později náš Petr Bartoněk (tehdy bohoslovec, dnes farář v Břežanech u Znojma) tuto dramatickou situaci s oblibou komentoval slovy: na počet vyražených zubů jsme vyhráli my. Ostatní Antiošáci se snažili vše zklidnit, po dobrém jsme odváděli jednotlivé výtržníky a zajišťovali, aby se nevraceli zpět. Nejtěžší to bylo s Lubou a několika jeho nejbližšími, ale i on zhruba po dvou hodinách naší obrovské snahy nakonec poměrně „v dobrém“ kulturák opustil, když jsme jej ujistili, že policie se už blíží. Poté, co jsme kulturák zamkli a odešli za ostatními na faru, zhluboka jsme si oddechli – měli jsme důvod děkovat Pánu Bohu za to, že to tak dobře dopadlo. Na tři hodiny jsme zalezli do spacáků a tvrdě usnuli.





Dohra s Lubou

Před sedmou hodinou ranní jsme se do kulturáku vrátili, abychom jej uklidili. Přišli jsme právě včas. Do skladu, kde jsme si zamkli všechny své věci, se vypáčeným okýnkem zrovna dobýval Luba. Díky svému vrozenému instinktu předpokládal, že by tam mohl nalézt nějaký alkohol. Tentokrát za světla, a když za sebou neměl ostatní kumpány, s ním bylo už lehčí pořízení...

Oboustranná spokojenost

Bleskurychle jsme sál uklidili a předali správci, abychom už nemuseli nést riziko spojené s dalšími případnými návštěvami. Správce byl mile překvapen, že téměř nic nebylo rozbito (kromě několika sklenic a vypáčeného okýnka u skladu, což jsme samozřejmě zaplatili) – čekal to prý horší. Ale ani on nás předem nevaroval – tak to někdy bývá...

Už vždy budu mít důvod k vděčnosti Pánu Bohu.

P. Marek Dunda

Jeníček

Radosté očekávání

Má mladší sestra čekala dvojčátka. V naší rodině ani v rodině jejího manžela se dvojčata nevyskytují, byli jsme všichni velmi překvapeni. O to víc jsme se těšili, zvláště moji dva malí synové. Denně jsme se za jejich „kmoťřičku s miminky“ modlili. Sestra už má doma též dvě holčičky. Bylo jasné, že věc nebude jednoduchá, ale s pomocí Boží se dá zvládnout vše....

Komplikace

Sestřino těhotenství probíhalo výborně, proto nás jako blesk zasáhla zpráva o její hospitalizaci. Do termínu porodu zbývaly téměř dva měsíce, usilovně jsme se tedy modlili a prosili o modlitbu i další.

Zdálo se, že vše se upravuje, ale chlapeček s holčičkou chtěli přijít na svět bez ohledu na kalendář...

Porod proběhl bez komplikací, jevilo se, že vše je v pořádku. Samozřejmě oba drobečkové museli do inkubátoru a na přístroje. Tuto zkušenost už jsme však měli za sebou díky mému nejmladšímu synovi, který





bez mateřského pochování strávil v inkubátoru celé první tři týdny života. Přesto jsme úplně klidní nebyli, prosila jsem všechny o vytrvalost v modlitbách a také jsme se bavily se sestrou o možnosti nouzového křtu v inkubátoru.

Nedělní ráno

Dvojčátka zdárně už druhý týden prospívala, ale pak události začaly nabírat velmi rychlý spád. V neděli mi sestra sedm minut před odchodem na mši svatou telefonovala, že se synem to vypadá velice kriticky. Znovu jsme probraly možnost křtu a já jsem slíbila obětování mše svaté za malého synovce. Rychle jsem ještě o totéž poprosila manžela, syny a několik nejbližších.

Během mše svaté jsem byla ve zvláštním polopřítomném rozpoložení, ale dvě věci mě zasáhly neobyčejně silně. Četlo se první čtení a tam mimo jiné zaznělo: „Budou nad ním naříkat, jak se naříká nad smrtí jednorozeného syna...“ (Zach 12,10–11) Poté se zpíval žalm 63, který o větších svátcích bývá součástí ranních chval při modlitbě breviáře. A v žalmu upoutal mou pozornost verš: „...vždyť Tvá milost je lepší než život...“ Začala jsem o tom rozjímat a podařilo se mi s obsahem ztotožnit a uklidnit se – já sama mám u Pána dvě holčičky...

Pohřeb – slzy i naděje

Následujícího dne během dopoledne synovec Jeníček zemřel. Díky Bohu se sestře a švagrovi podařilo jej pokřtít. Ve středu se konal pohřeb. Bylo překvapivé, že v mém zaměstnání i v zaměstnání mé druhé sestry se lidé podívovali, proč nám stojí za to jet na pohřeb tak malému dítěti.

Po příjezdu do mé rodné obce jsme se s manželem i syny šli za maličkým rozloučit v modlitbě do kostela. Bylo tam krásně a nad maličkou bílou rakví jsem v slzách myslela na děťátko, které se za nás bude u Pána přimlouvát.

Nejen s Jeníčkem jsme nadále spojeni...

Bývá zvykem, že na křtinách neteří zpívám nějakou skladbu. Pohřeb synovečka byl tichý, proto jsem sestru prosila o dovolení, zda Jeníčkovi smím zazpívat žalm. Kněz procházel žalmy z pohřebních obřadů – a pak mi sám vybral žalm. Byl to opět žalm 63: „Bože, Ty jsi můj Bůh, snažně Tě hledám, má duše po Tobě žízní, prahne po Tobě mé tělo jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země. Tak toužím Tě spatřit ve svatyni, abych viděl Tvou moc a slávu. Vždyť Tvá milost je lepší než život, mé rty Tě budou chválit.“





Nikdo z rodiny si nezoufá. Při každé mši svaté na Jeníčka i mé dvě dcerušky myslím – při modlitbě nad dary. Náš Pán ví, co je pro nás dobré...

Marta

Rada nad zlato aneb Stálý zpovědník je lepší než psycholog

Když jsem jako malá třetáčka měla jít k prvnímu svatému přijímání, předcházela i první svatá zpověď. Měla jsem z toho strach, protože jsem nevěděla, jak to chodí. A navíc... každý (i malé dítě) má problém ukázat někomu své slabé stránky. Tenkrát zpověď dopadla dobře a začala jsem tak nějak pravidelně chodit ke svátosti smíření.

Když k nám přišel nový kněz, všichni jsme ho milovali. A všichni jsme k němu rádi chodili ke zpovědi. A víte proč? Když jsme přišli, řekli jsme svoje hříchy, on nám dal rozhřešení a po minutě jsme odcházeli ze zpovědnice. Ale po čase jsem zjistila, že tohle není to pravé ořechové, co bych potřebovala. Uvědomila jsem si, že občas potřebuju slyšet nějakou radu, nějaké povzbuzení. Tak jsem chodila při různých příležitostech ke svátosti smíření skoro vždy k jinému knězi. A když jsem náhodou u někoho byla víckrát a zdál se mi dobrý, tak jsem si říkala, že to by mohl být můj zpovědník. Někde jsem totiž četla, že je dobré mít stálého zpovědníka (lépe řečeno duchovního vůdce, a nemusí to být jen kněz, protože duchovní vedení – doprovázení nemusí být nutně součástí svátosti smíření, i když často bývá...).

A pak jsem i s kamarádkou byla na setkání mládeže. Obě dvě jsme tam šly k jednomu knězi ke svaté zpovědi. On mi doporučil, abych si našla svého duchovního vůdce, jednoho člověka, ke kterému budu mít důvěru, kterému budu moci říct všechno.

Na střední škole jsem poznala jednoho kněze a hned jsem využila příležitosti a šla k němu ke svaté zpovědi. Bylo to úžasné. Hned potom se mi ulevilo. Nejkrásnější bylo, když jsem vyznala, jaké dělám hlouposti, a on mi řekl: „Pán Bůh zaplať. Tak to tady všechno nech. V čem tě můžu povzbudit, v čem ti můžu poradit?“ Bylo to perfektní. Protože ten kněz nebydlí daleko od mé školy, vím, že kdykoliv mám nějaký problém, můžu za ním zajet a on mi pomůže už jenom tím, že se za mě bude modlit.





V dnešní společnosti je trend chodit k psychologovi. Uznávám, já sama jsem o tom několikrát uvažovala. Ale pak jsem si uvědomila, že vlastně takového svého psychologa mám v osobě kněze. A mám mnohem víc. Psychologové pomáhají lidem jen v rovině duševní, kněz i v rovině duchovní. Zná mě teď už vcelku dobře a já vím, že za ním opravdu můžu přijít s čímkoliv. Ať už mám problém duchovní, duševní, ve vztazích k ostatním... opravdu s čímkoliv. Kdybych totiž kněze jako zpovědníky střídala, tak každý o mně ví jenom něco. A takto můžu přijít za zpovědníkem se slovy: „Víte, otče, jak jsem vám minule říkala, tak se stalo to, že...“

Pane, díky Ti za mého zpovědníka. Provázej ho, prosím, stále svým Svatým Duchem, aby mě dokázal dobře vést za Tebou. Dej mu sílu k vykonávání všech jeho povinností.

Otče, díky i vám.

Marteo

Pán Bůh příliš nerozmazluje...

Moje situace před poutí na Velehrad

Když jsme se onehdy hlásili na pěší pout' z Vranova nad Dyjí na Velehrad, přemýšlel jsem, jestli je to vůbec reálné ujít. Před lety jsem dostal „modrou knížku“ a nemusel jsem absolvovat tehdy ještě povinnou vojenskou službu, protože mi byla diagnostikována artróza. Když jsem šel více kilometrů po nějakém tvrdém povrchu, chodidlo se mi kouslo a šmytec. Nešlo a nešlo jít dál. Přeci jen 150 kilometrů pěšky po asfaltu za šest dní není žádná sranda, a to jsem netušil, že nepůjdeme jako na procházku, ale že poutnické tempo je něco úplně jiného. Nakonec jsem si řekl: uvidíme. I kdybych šel jen jeden den, tak to bude stát za to.

Ze začátku vše vypadá snadně

První den, kdy se šlo jen odpoledne, proběhl nad očekávání dobře. Chodidla fungovala, i když bolela. Další den ale nastal problém. Chodidla bolela víc a víc, a abych je nepřetěžoval a odlehčil jim, začal jsem pořád víc a víc pajdat. Říkal jsem si, že těch zhruba 120 kilometrů, co nás ještě čeká, bude asi nemožné ujít. Protože ale každý jde na pout' s nějakým balíkem modliteb za druhé, říkal jsem si, že by bylo škoda nejít.





Prosil jsem o zázrak

Prosil jsem Pannu Marii, aby mi pomohla. Představoval jsem si nějaký zázrak, aby nohy bolet přestaly a abych mohl šlapat dál. Zázrak tohoto druhu se však nekonal a noha se zasekávala pořád víc. Když v jedné chvíli P. Marek Dunda ohlásil, že po poli jít nelze a budeme muset jít kus po velmi frekventované silnici, a to svižně a pohromadě, aby to nebylo tak nebezpečné, raději jsem poprosil cyklisty, co nás doprovázeli na kolech, jestli bych si mohl půjčit kolo a ten „svižný úsek“ projet. Bylo mi líto, že jsem to nemohl „odšlapat“, ale když jsem na ostatní čekal na nejbližší zastávce u kostela, říkal jsem si: „Člověk míní, Pán Bůh mění.“ Je konec konců jeho věc, jestli nějaký zázrak udělá a budu moci jít dál, nebo ne. Zkusím jít, co to půjde, a pokud ne, pojedeme domů...

Nečekaná rada

Poprosil jsem naši milou ošetřovatelku Renatu o prostřihnutí puchýřů. Aby řeč nestála, zeptal jsem se, zda se dá něco dělat, když se mi chodidlo zasekává tak a tak. Na rozdíl od všech dřívějších ortopedů řekla s milým úsměvem, že nejlepší je celou nohu pořádně prošlapávat a chodilo pořádně ohýbat od paty až po prsty u nohou. Nevěřicně jsem se zeptal, jestli i v tom případě, když to bolí a ohnout nejde. Odvětila vesele, že ano. Pěkně bolest prošlapat. Když se prý nechodí pořádně a člověk se snaží nohy šetřit a ulevit bolesti, přetíží jiné svaly, ty chytanou křeč a pak už to nejde vůbec. Napadlo mne, že tak je to vlastně v celém životě. Když si člověk v něčem sleví, aby se vyhnul nepříjemnosti a bolesti, vrátí se mu to v mnohem horší podobě jinde.

Sice jinak než jsem čekal, ale pomohlo to

Tak jsem vzal radu vážně a začal chodidla prošlapávat. Nejdříve jsem si říkal, že to nepůjde, protože to bolelo jak čert, ale postupně se to trochu rozhýbalo. Chodidla pak po celou cestu bolela dál, bolest chvílemi polevovala a vracela se, ale když se prošlapávala, nikdy nepřekročila nesnesitelnou míru, a to až na Velehrad.

Boží výchovu se patří přijmout

Když jsme pak pokračovali, vzpomněl jsem si, jak jsem Pannu Marii prosil o vyprošení zázraku, a uvědomil jsem si, že jsem ho dostal – akorát v úplně jiné podobě. Ta rada, kterou jsem dostal, rozhodně nebyla tak pohodlná, jako kdybych dostal od Panny Marie „nové nohy“. Na druhou stranu člověk mohl alespoň ty nepříjemnosti obětovat a rozhodně mi ne-





daly zapomenout na to, že se mám modlit a že milosti pro druhé musí vždycky někdo alespoň trochu „zaplatit“. A hlavně – tou radou, která přišla jakoby z nebe, mi Pán Bůh pomohl nejenom v jednom okamžiku dojít, ale naučil mě něco i do budoucna.

Boží výchova je tvrdá, ale stojí za to. Stejně jako pěší poutě – tvrdé, náročné, ale plné vnitřní radosti a stojí za to.

Radim

Poznámka vydavatele:

Informace o účasti na každoroční srpnové Národní pěší pouti na Velehrad najdete na www.fatym.com a www.poute.eu. Zábavně pojaté dokumenty z některých přecházejících ročníků poutě najdete na křesťanské internetové televizi TV-MIS.cz:

„A to myslíte vážně?!“ (www.tv-mis.cz/titul.php?id=602),

„Star Velehrad - Epizoda 2007“ (www.tv-mis.cz/titul.php?id=220).

Slib v sanitce

Před časem se začal odvíjet příběh, který po deseti letech skončil záchranou kostela. Mé vyprávění je o tom, jak se bez varování dokáže člověku naráz změnit život.

Absolvoval jsem tehdy běžnou operaci, na jejímž konci byla docela závažná porucha trávení (z padesáti procent smrtelná), přísná dieta a velký úbytek na váze. Když jsem se už více než půl roku zotavoval, našli lékaři další, velmi závažnou nemoc s ještě horší prognózou, která si vyžádala další operaci a nepříjemné chemoterapie... Začal jsem se modlit za sebe, když předtím patřily modlitby výhradně mým blízkým.

Při převozu do nemocnice na operaci, jejíž výsledek byl velmi nejasný, jsem si pro sebe v duchu slíbil, že když mě Pán Bůh nechá na živu a dovolí to můj zdravotní stav, pokusím se zachránit dominantní stavbu ve své rodné obci – zdevastovaný kostel – a zařídit jeho opravu. Když jsem se s tím po nějakém čase svěřil svému faráři, ten to označil jako smlouvu s Bohem. Já jsem to tak ale nebral.

Uplynuly dva roky. Můj zdravotní stav se po několika operacích a drastických doléčovacích procedurách postupně lepšil, a to až do stavu, kdy jsem mohl svůj tehdy tajný slib začít plnit. Slib to byl tajný





téměř po celou dobu oprav kostela. Jen nejbližším ve své rodině jsem se po určitém čase svěřil.

Tehdy jsem neměl žádné zkušenosti, ale ani představu o opravách kulturních památek. Natož pak abych si dokázal představit, jak nesmírně obtížná cesta vede k získávání finančních prostředků. Prvním krokem bylo „obcházení“ různých institucí, zasílání žádostí o finanční podporu, ale i osobní návštěvy na všelijakých úřadech, dokonce i na ministerstvech a u poslanců. Bylo pro mě obrovským zklamáním, že i přes dané přísliby nikdo nepomohl. Rodinné prostředky (byl jsem v té době invalidní důchodce) byly vynakládány na bezvýsledné cesty po úřadech a na telefonování. Tak to nemohlo jít dál.

Zbyla poslední cesta. „Zastřešit“ se občanským sdružením, získat kolem sebe tři obětavé přátele a s nimi se pokusit o téměř nemožné. Ale stal se, jak bych to nazval, téměř zázrak. Začalo být vidět malé světélko na konci tunelu. Po letech práce, přes odpor a pomluvy některých (jiní naopak velkoryse pomáhali) se podařilo dát dohromady víc než osm milionů korun, velmi hospodárně využitých při prováděných pracích.

Na konci je zde zachráněný a kompletně opravený kostel. Dá-li Bůh, bude sloužit dalším generacím věřících, za dobrého počasí bude otevřený turistům, již slouží ke koncertům pro širokou veřejnost a bude na dlouhou dobu připomínat splněný slib. Slib, v jehož splnění jsem na začátku ani nedoufal. Byla to náhoda? Lékařská péče byla vynikající, ale...? Díky lékařům, rodině a Pánu Bohu...

Náš současný kněz řekl: Vaše nemoc se nakonec stala zdrojem velkého požehnání a dobra.

František

„Eucharistický zázrak“ dnes

Stalo se to v Trapani na Sicílii

Chtěl bych vám předat zkušenost, která mě vždy znovu dojíímá. Je z jedné farnosti na Sicílii. Farnost se nachází ve městě Trapani. Před lety jsem tam každoročně jezdíval vést duchovní cvičení. Vzpomínám si, že když jsem tam přijel poprvé, trochu jsem se polekal. Šlo o velmi zpustlou čtvrť. Bylo to místo zločinu a homosexualita s prostitutkami tam byly organizovány v mimořádné míře. Působila tam tehdy mafie, lidé se báli jeden druhého. Když jsem hovořil s lidmi, často jsem slýchal: „Můj syn





byl zavražděn,“ nebo „nevím, kde je můj manžel – ztratil se a netušíme, kde je.“ Takové problémy tam byly na denním pořádku...

Přišel jsem tam a tamější farář mi řekl: „Budete začínat první promluvou v osm večer.“ Byla to velmi divná doba. Říkal jsem si: „Kdo pak mi přijde v takovou dobu?“ Ale když to řekl pan farář, tak jsem tam přišel na osmou hodinu, abych začal kázat. Užasl jsem – kostel byl zcela plný. Bylo tam přes pět set lidí. Všechna světla byla rozsvícena a lidé zpívali, tleskali a byli plní radosti. Po promluvě jsem se ptal pana faráře: „Jak je možné, že to tu tak žije, když je to v takové hrozné oblasti uprostřed zločinu?“ Odpověděl mi: „Jednoho dne vám to vysvětlím.“ Uběhly tři dny a stále mi to ještě neřekl. Ptal jsem se ho, kdy mi to konečně prozradí. A on mi začal vyprávět...

Připadal jsem si jako ve vězení

„Když jsem sem přišel, tak ta farnost byla pouští. Do kostela nepřišel nikdo, ale doslova nikdo. Ubytoval jsem se na faře, která je spojená s kostelem. Připadal jsem si tam jako ve vězení. Všechna okna byla zamřížovaná ze strachu před vykradením. Byla neděle a já jsem slavil mši svatou v prázdném kostele. Říkal jsem si: ‚Co tu budu dělat? To tu takto strávím celý život? Bydlet ve vězení, nic nedělat, žádní lidé...‘ Po týdnu jsem navštívil svého biskupa a chtěl jsem rezignovat. Biskup mi řekl: ‚Jak to, že končíte? Že to balíte?‘ ‚No protože tam není co dělat...‘, namítl jsem. Biskup mi řekl: ‚Ale to přece není takový problém. Abych byl úplně upřímný, já nemohu najít nikoho, kdo by do té farnosti šel. Nikdo mi tam nechce jít, protože to je taková náročná farnost ve velmi špatném stavu...‘“

Běžte tam a modlete se

„Tak co mám dělat?“ zeptal se kněz. A biskup mu řekl: „Běžte tam a modlete se!“ Chudák kněz se vrátil do svého kostela a uvažoval: „Tak co mám dělat jiného, než co mi řekl biskup... Tak tady budu a budu se modlit.“ A pak ho napadlo: „Otevřu svatostánek a vystavím Tělo Pána Ježíše k adoraci od sedmi hodin ráno do sedmi do večera. Pro koho? No, pro nikoho!“

Ten kněz mi vyprávěl: „Celých šest měsíců jsem tam byl jen já a můj Bůh. Před Pánem Ježíšem jsem dělal úplně všechno. Pracoval jsem na počítači, psal dopisy, články, spal jsem... Říkával jsem: ‚Pane Ježíši, jsme tu jen my dva – ty a já. Já potřebuji tvoji společnost a ty zase mji.‘“ A celých šest měsíců takhle spolu žili. Ježíš s tímto knězem a kněz s Ježíšem.





Podivný muž

Až jednoho dne se do kostela zatoulal nějaký člověk. Vypadal hodně podivně. Farář se s ním šel seznámit. Ten muž byl jeden z hlavních organizátorů prostitutek a homosexuálů. Byl nevěřící, pravděpodobně posedlý... Ten kněz to nechápal: „Proč jste sem zrovna vy přišel?“

„Já vlastně ani nevím,“ zněla odpověď toho muže, „já jsem jen cítil, že mě sem něco táhne...“ „Tak pojďte strávit nějakou dobu před Eucharistií,“ řekl mu kněz.

„A proč?“ zeptal se ten muž. „Já se vlastně ani neumím modlit. Nikdy jsem to nedělal!“

A nyní přijde ta zajímavá věc. Ten kněz mu neřekl: „Běžte se modlit!“ Řekl mu pouze: „Běžte a buďte jen chvíli před Eucharistií.“

Je to jako opalování

A potom mi to ten farář vysvětlil. Řekl mi: „Já věřím, že když jдем před Eucharistií, je to něco podobného, jako kdybychom se šli ven opalovat. Když se v takový horký den jdete opalovat, tak asi nemyslíte celý den na to sluníčko. Možná si čtete knížku a na slunce nemyslíte... Ale když potom jdete domů, jste jiní. Protože ty sluneční paprsky do vás vstoupí a změni vás.“ A ten kněz pokračoval „Tak tomuhle já věřím. Když jsme takto před Pánem Ježíšem, tak je to, jako bychom se opalovali. Možná, že se vaše mysl bude toulat. Možná myslíte na kdovíco. Ale ty paprsky lásky do vás vstupují. A když potom vstanete, tak nejste stejní. Jste změněni. – A tak jsem řekl tomu muži: ‚Víte co, přijďte každý den. Buďte tu deset minut před Eucharistií. Nemusíte nic říkat. Jen tady prostě buďte.‘ – A ten muž se změnil!“

Ti lidé jsou „Eucharistický zázrak“

Po tomto muži přišel nějaký další. Byl to obchodník, kterému zkrachovaly obchody – byl zoufalý. Potom přišla prostitutka...

Ten farář mi řekl: „Vidíte těch pět set lidí? – Toto jsou všechno eucharistické zázraky. Já jsem je nevyhledával, já bych tam ani nemohl mezi ně zajít – do hodiny bych byl asi mrtvý... Ale Ježíš si je sám přitáhnul. Ježíš je ten skutečný farář. Já jsem jen takový kaplan... On mi je dává, abych o ně pečoval, ale vyhledávat, to je jeho práce. Vidíte tedy tu radost? To je taková přirozená radost, kterou v sobě mají. Protože vidí, jaký žijí nyní život a že to, co žili před tím, nebyl ten život. A to je Eucharistie.“

Ano, to je Eucharistie, Ježíš v Eucharistii, který chce i nás proměnit, pokud mu otevřeme srdce.

P. Elias Vella





Poznámka vydavatele:

Toto svědectví je přepisem ze záznamu duchovního semináře, který vedl v Třebíči P. Elias Vella, exorcista z Malty.

Kompletní audionahrávky celého cyklu jeho seminářů z let 2005, 2007, 2010 a 2012 naleznete v Témaboxu křesťanské internetové televize TV-MIS.cz (<http://temabox.tv-mis.cz>).

Jsme moc rádi, že ji máme

Jsem dvacet let šťastně vdaná. Za tu dobu se nám narodily čtyři zdravé děti (nyní mají 19, 16, 12, 10 let). I když mám už pokročilejší věk, nevzdávala jsem se myšlenky mít ještě miminko.

A tak, když jsem byla na poutním zájezdu v Rakousku, prosila jsem se slzami v očích Pannu Marii, ať se přimluví u svého Syna. Od zájezdu uběhlo pět let a já už pomalu přestávala věřit, že se stane ten úžasný zázrak. A lidé, věřte – stal se. Ono se říká: „Proste a bude vám dáno.“ Narodilo se nám naše páté a toužebně očekávané děťátko. Radost v rodině byla obrovská.

Druhý den po porodu mi lékař řekl, že mají u naší holčičky podezření na Downův syndrom. Vzali jí krev a odeslali na speciální vyšetření. Celé dva měsíce jsem ve skrytu duše doufala, že je to jen zlý sen. Bohužel – podezření se vyplnilo. Naše zlatíčko, i když má být postižená, je prostě naše a právě proto ji milujeme a snažíme se jí dávat maximum lásky. Našli se lidé, kteří nás v těžké chvíli podepřeli, ale i ti, kteří říkali, jestli nám toho bylo třeba. Já se jen usmála a s radostí v srdci odpověděla: ANO.

Pán Bůh nadělí každému takový kříž, který je schopný unést. Musela jsem přehodnotit své plány a smířit se s faktem postižení našeho zlatíčka. Nejhorší bylo, jak to oznámit dětem. Kluci jsou už velcí a vzali to dobře. Holčám jsme museli ukázat podobný případ, co se může dít s naším zlatíčkem. Nejkrásnější na tom bylo to, když ke mně přišla má tehdy devítiletá dcerka a řekla: „Neboj, mamí, my budeme Verunku mít rádi, i když je postižená.“ V tu chvíli mi vyhrkly slzy a dál jsem nebyla schopná nic říci. Teď je zlatíčko miláčkem celé rodiny. Jsme moc rádi, že ji máme a já nepřestávám děkovat za ten zázrak, kterým nás Bůh obdaroval.

Martina

55





Jak jsme křtili

Možná i vy patříte k těm, kteří, když slyší „příprava na křest“, mají ze setkání s knězem obavy.

Náhodné setkání?

Bylo to zrovna o Tříkrálové sbírce, když k nám spolu s koledníky přišel taky pan farář. I když do kostela moc nechodím, poznala jsem ho a zeptala jsem se na možnost křtu naší dcery. Chtěla bych ji vést k Bohu, protože sama jsem touto výchovou prošla, a chci ji dát i svým dětem. Pan farář slíbil, že se zastaví. Na naše setkání přišli také sousední manželé, kterým se narodilo už druhé dítě – také projevíli zájem o křest: při narození prvního dítěte měli spoustu starostí s nejistým bydlením – nyní se již usadili a mají čas i na tyto duchovní věci.

Měli jsme trému

S nějakou přípravou na křest jsme počítali, přesto jsme první návštěvu pana faráře očekávali s nejrůznějšími pocity. Sousedka byla zvědavá, jak pan farář vypadá, a my jsme byli sevření a měli trému z toho, že jsme již z náboženské výchovy vše zapomněli a co když se pan farář bude na něco ptát...

Nakonec příprava na křest nebyla tak hrozná a shodli jsme se, že bez ní by celá slavnost křtu byla hodně ochuzená. Mnohé jsme se dozvěděli: o víře, o smyslu křtu a také něco o svatých, jejichž jména děti ponesou.

Po přípravě přišlo vyvrcholení

Samotné křtiny nám připadly trochu jako druhá svatba: rodina, lítání, pohoštění, jet pro tátu, oblékat děti,... až v kostele jsme si oddechli. Bohoslužba byla příjemným zážitkem, i když ani zde nechyběly jisté zdroje napětí. Třeba, když se nás pan farář zeptal, co žádáme od Církve pro své děti – všichni najednou překvapeně mlčeli – jen já jsem nesměle řekl: „Křest“ a ostatní se ke mně přidali. Taky jsem musel trochu bojovat se svým čtyřletým synem, který nemá rád vodu a rozhodně nesouhlasil přes mnohé přemlouvání během přípravy, aby mu ji pan farář lil na hlavu.

Všem v rodině se křtiny líbily, náš starší syn má nyní po křtu pana faráře rád a pořád ho zve, aby s ním stavěl na písku...

A my rodiče jsme slíbili panu faráři, že se stavíme častěji do kostela na „slovo Boží“.





Nebojte se!

Všem, kteří tak jako my uvažují o křtu svých dětí, radíme, ať sebezvěrou odvahu a vydají se za svým panem farářem poprosit o radu. Není co ztratit, spíš získat.

Jitka s Milanem

Pohni, abys den sváteční světil

Snoubenec – podnikatel

Vzpomínám si na jednu zvláštní zkušenost. Tehdy jsem byl ještě jáhnem a působil jsem na faře u svatého Mikuláše ve Znojmě. Při přípravě snoubenců jsme mluvili i o tom, že se nemá v neděli zbytečně pracovat. Ženich se mírně a shovívavě usmíval, jako kdyby naznačoval, že si o tom myslí své a že stejně bude dělat, co chce. Na to má ostatně každý právo, i když ne vždy mu to prospívá...

Při příštím setkání s těmito snoubenci se však ženich sám znovu vrátil k tematice nedělní práce a říká: „Já už nikdy v neděli pracovat nebudu.“ Trochu jsem byl udiven. To bych zrovna od něho nečekal. Zeptal jsem se ho tedy, co ho k tomu dovedlo.

Vyprávěl, že jako drobní podnikatelé často pracují i v neděli. Tentokrát s tátou převáželi avíj jakési těžké bedny do nějaké továrny. Byla však neděle a hlavní vchod byl uzavřen. Proto jim řekli, že je třeba jet k zadnímu vchodu po polní cestě. Co se však nestalo? Asi padesát metrů od zadního vchodu do fabriky se jim urvala náprava u auta. Takže těžké bedny přenášeli ručně – nebyl tam totiž nikdo, kdo by jim v neděli pomohl, jednali pouze s hlídačem. Když nesli druhou bednu, tátovi ruplo v zádech a na několik dní byl vyřazen z jakékoliv činnosti. Všechny ostatní bedny pak musel přetahat chudák mladý snoubenec sám. Byl z toho pořádně zničený. Několik dní pak ještě zařizoval opravu rozbitého auta. Na nedělní práci dost citelně prodělali... To vše prožil právě v souvislosti s naší minulou debatou o nedělní práci a došlo mu, že něco na tom asi bude.

Pochopili jste vtip?

Na společenství manželů nám jeden z účastníků vyprávěl o tom, jak malý kluk nadšeně přiběhl ze školy a sděloval své dojmy z hodiny nábo-





ženství. „A o čem jste se v tom náboženství učili?“ Klučina ani na chvíli nezaváhal a říká: „Brali jsme třetí přikázání Desatera – Pohni, abys den sváteční světil!“

Možná ještě důležitá poznámka pro ty, kteří už Desatero trochu zapomněli: třetí přikázání jinak zní: „Pomni (to je pamatuj), abys den sváteční světil.“ Kdo ho nezná, nejen že asi nepochopí pointu vtipu, ale pravděpodobně nebude ani správně nakládat se svým časem. Každé z přikázání Desatera totiž chrání nějakou pro nás důležitou hodnotu. V tom třetím jde o čas – čas pro odpočinek, čas pro rodinu i čas pro Pána Boha.

Už český název neděle napovídá, že se jedná o den, kdy se nedělá. Žijeme však v době, kdy se všechno relativizuje. Proto není divu, když mnozí neberou vážně, že neděle nemá být znesvěcována nadbytečnou prací. Znamé úsloví říká: Kdo v neděli dělá, ten se nikdy nedodělá (a jeden můj kamarád dodává: „Ten se z toho jednou po....“).

Zkus to! Něco na tom je...

Nadbytečná nedělní práce nemá totiž Boží požehnání. My lidé, zvláště ti mladší, jsme v pokušení v neděli strhnout, co jindy nestihneme. I když se to může nějakou dobu dařit, zpětně zjistíme, že ve skutečnosti jsme prodělali. Za těch pár roků, co jsem knězem, bych mohl jmenovat celou řadu bolestných případů, kdy tato zkušenost s přehnanou nedělní prací přinesla své trpké a bolestné ovoce. Vždy je mi líto těch, kteří na nedělní práci doplácují, a nejraději bych každého poprosil, ať udělá zkušenost opačnou. Kdo si totiž neděli uchrání jako den klidu, kdo věnuje svůj čas Pánu Bohu a nejbližším, ten pocítí, že se mu to bohatě vrátí v následujících všedních dnech. Vždyť díky Božímu požehnání se může všechno proměnit.

Svěcení neděle však většinou nepřijde samo. Musíme pro to něco udělat. A tak si můžeme častěji připomenout slova toho malého chlapce: Pohni, abys den sváteční světil!

P. Marek Dunda

Neděle vyžaduje i odvahu

O jedné takovéto zkušenosti vyprávěli manželé žijící kdesi u Blanska. Bylo to někdy na konci sedmdesátých let. Když se jako mladí vzali, chtěli si také postavit nový dům: A jak se to tehdy jediné dalo dělat,





aby to finančně utáhli, stavěli svépomocí ve volném čase mimo zaměstnání s pomocí rodiny a přátel. Protože byli opravdově věřící, než se dali do práce, řekli si dvě zásady: „Nikdy nebudeme dělat v neděli a nebudeme dávat žádné úplatky.“

S tímto rozhodnutím tedy začali.

Koupili stavební místo a teď bylo potřeba vybagrovat sklepy. Muž pracoval v podniku, kde měli stroj, který by jim to mohl udělat, tak šel požádat do kanceláře. Právě však byla naftová krize, a protože nedal žádný úplatek, tak mu řekli, co měli nařízeno – že se soukromníkům žádné práce dělat nesmí. Vypadalo to beznadějně. Zatím co čekali, přišli sousedé, kteří už stavěli dávno, s prosbou o půjčení cihel, které byly v té době na příděl. Říkali: „My nemůžeme pokračovat, protože nám cihly došly a právě nejsou k dostání, vám tady zatím leží, protože ještě nemáte vybagrováno. Kdybyste nám je zatím půjčili, nám to pomůže a až bude příděl, tak vám je vrátíme.“ Nebyli z toho dvakrát nadšeni. Bagrování je v nedohlednu, cihly půjčí a se stavěním bude pomalu konec. Pak ale mladá paní uvažovala: „Potřebujeme, aby nám někdo pomohl. Možná musíme napřed my někomu pomoci. A tak trochu s těžkým srdcem začali stavbu tím, že půjčili cihly, které už měli ručně nanošené na nepřístupném místě blízko plánovaného výkopu.

Pak se najednou situace začala měnit. Muže si v práci pozvali do kanceláře: „Vy jste tady před časem žádal o to vybagrování? Podnik by teď potřeboval nějakou zeminu na terénní úpravy, bylo by pro nás výhodné, kdybychom si to mohli narýpat na té vaší stavbě a měli byste to i zadarmo.“ Skutečně, podnik jim vybagroval sklepy, sousedé vrátili cihly a dali se do stavby. Opravdu nikdy nedělali v neděli, to se tam jen odpoledne chodili dívat a plánovat, aby se do toho zas v pondělí po práci mohli s plnou vervou vrhnout. Opravdu nikomu nedali úplatek a dokončili dům dříve než jejich sousedé, kteří začali hodně dřív a dělali hlavně o nedělích.

Byla to pro ně životní zkušenost, že Bůh člověka neopustí, když mu chce být věrný, ale člověk musí být připraven na to, že to první, co po takovém rozhodnutí přijde, bude zkouška. Jestli vydrží a bude ochoten pro to něco obětovat, pak teprve udělá tu velikou zkušenost, že Bůh je s ním.

P. Jindřich Bartoš





Prenatální diagnostika

Byla to zřejmě Boží vůle, že mé první těhotenství skončilo předčasně narozením mrtvé holčičky den před mými dvaadvacátými narozeninami. Dva roky poté jsem očekávala další miminko. Byla jsem přísně sledovaná a absolvovala bezpočet ultrazvuků. Snažila jsem se modlit růženec, ale klidná jsem rozhodně nebyla. Na radu tehdejšího kolegy ze zaměstnání jsme s manželem jeli na pouť k Panně Marii do Hlubokých Mašůvek. Důvěřovali jsme Pánu, modlili se k Panně Marii – a narodil se nám zdravý kluk.

O dva roky později jsem opět čekala chlapečka. Bohužel mi špatně dopadl krevní test AFP, což znamená zvýšené riziko narození mongoloidního dítěte (s Downovým syndromem – pozn. redakce). Bylo to těsně před velikonočními svátky... Po špatné zkušenosti z prvního těhotenství jsem podstoupila odběr plodové vody, abych byla případně psychicky připravená i na přijetí dítěte náročného na péči. S důvěrou v Pána a s růžencem v ruce jsme se opět dočkali narození zdravého syna. Naprosto stejné situace jsme absolvovali i při třetím a čtvrtém synovi – podezření, vyšetření, modlitby, narození zdravých dětí. Syny jsem Panně Marii odevzdala již před jejich narozením. Při dalším těhotenství jsem byla rozhodnutá již na žádný odběr plodové vody nejít a stejně se zachovaly i mé dvě sestry při lékařských doporučeních na toto závažné vyšetření. Díky Bohu mám dva zdravé synovce a dvě zdravé neteře.

Tímto bych chtěla povzbudit všechny rodiče, kteří jsou mnohdy úplně zbytečně vystrašení z verdiktu lékařů, kteří jim na základě sebemenšího podezření standardně doporučují amniocentézu.

Jana

Poznámka redakce:

Amniocentéza (AMC) je invazivní metoda vyšetření plodové vody, která může zkomplikovat průběh těhotenství. Provádí se do 20. týdne v případě pozitivního výsledku tripple testu a nebo v případě dalších indikací (rodinná anamnéza, věk matky). Za kontroly ultrazvukem se propíchne břišní stěna matky, stěna dělohy a plodové obaly, aby se jehlou odebralo malé množství plodové vody, z níž se provedou potřebná vyšetření. Výsledky jsou k dispozici během tří týdnů. Po tomto invazivním vyšetření dochází až v 5 % k těhotenským komplikacím a asi 1–2 % žen spontánně potratí – to jsou až dvě matky ze sta. (Podle Hnutí Pro život ČR)





Tři dny nespal

Přišla za mnou mladá maminka v pozhnaném stavu. Byla rozrušená a prosila mě, co má dělat, když ji lékař nutí k potratu, ačkoli už je ve vysokém stavu těhotenství. Argumentoval, že dítě „bude debilní, a že stát na ně bude muset celý jeho život v ústavu přispívat“.

Upokojil jsem ji, že věda není neomylná, že znám rodinu, kde museli rodiče také odporovat lékařským prognózám o svých třech dětech, které se narodily úplně zdravé, hezké a všechny tři nadané. Ujistil jsem mladou maminku také tím, že je to přece její dítě a že není povinnost rady lékaře poslechnout, zvláště když se jedná o zničení klíčícího života dítěte.

Když přišla na další kontrolu pokračujícího těhotenství – protože byla prostý člověk – řekla lékaři: „Pane primáři, já si to dítě nechám! Pan farář říkal, že je to vražda!“ S takovou rozhodností se za své dítě postavila, ačkoli to „pan farář“ neříkal!

Uplynul asi týden nebo 10 dnů a přišla ke mně na faru sestra pana primáře, kterému ta mladá prostá maminka doporučený potrat tak rázně odmítla. Vyřizovala mi vzkaz pana primáře: „Pane faráři, nesu vám vzkaz od pana primáře.“ Čekal jsem nějakou narážku na učení Církve o umělém potratu, nebo abych nemluvil do medicíny – ale byl jsem překvapený: „Pan primář vás pozdravuje a vzkazuje vám, že tři dny nespál!“ (Pozn. redakce: Někdy i kratičká věta, pronesená v pravou chvíli může mít velmi hluboký účinek a vést k zamyšlení – a dokonce třeba i ke změně; zvláště pokud je doprovázena modlitbou.)

Po letech jsem se s tím předzvěděným „debilním“ dítětem setkal: Je šťastným tátou několika roztomilých dětí.

P. Benedikt Holota OFM

Bůh se o mě postaral i na jihu Afriky

Ze svého pobytu v Jihoafrické republice si vybavuji jednu událost, která pro mne byla vysvobozením z těžké situace, do které jsem se jako misijní dobrovolník dostal. Stala se mi totiž nemilá věc v zemi, která se nachází v politickém a hospodářském chaosu. Byl mi ukraden cestovní pas i peníze. Místní humanitární organizace, která mě zaměstnávala, mi již dále nemohla vzhledem k přísným předpisům poskytnout ubytování





a pomoc, protože jsem byl bez dokumentů a pobýval jsem tedy v jejich zemi ilegálně.

Dva dny a dvě noci jsem strávil zavřený na místní policii, kde mi nakonec vystavili potvrzení o ztrátě pasu. Podařilo se mi zkontaktovat se s naší českou ambasádou v Pretorii a požádat o pomoc. Pak se mi nabídl jeden člověk, se kterým jsem se setkal na policii, že u něho mohu nějaký den být. Jeho prostřednictvím jsem se seznámil s mladým anglikánským pastorem, který mi dal nějaké peníze na obživu a telefonicky mi domluvil návštěvu na ambasádě. Člověk, u kterého jsem pár dní bydlel, mne ale náhle propustil, a já jsem odešel za mladým pastorem, jak jsme byli domluveni. Měli jsme se sejít u kostela. Tam pracoval na zahradě mladý černoch, který se zajímal, na koho tam čekám. Vysvětlil jsem mu celou moji situaci. Mladý pastor nepřicházel a mobil měl vypnutý. Chlapec tedy zavolał pastorova otce, který o mně také věděl, ale ten mi řekl, že pro mě nemohou už nic udělat. Když jsem namítl, že jeho syn mi pomoc přislíbil, že potřebuji jen jednu noc někde přespát a peníze na taxík, abych se dostal na ambasádu, stál si pořád za svým. Vzdálenost k ambasádě byla v těch podmínkách pro mě nepřekonatelná. Při cestě pěšky hrozilo, že skončím znovu zatčený, pak ve vězení – a to bych v této zemi asi neměl šanci přežít.

Nedalo se nic dělat. Začínalo se stmívat a vypadalo to, že bude pršet. Hoch stál celou dobu vedle mě a slyšel, o čem jsme hovořili. Řekl mi, ať počkám. Nasedl na kolo a odjel. Za chvíli se vrátil a podával mi dvacet raudů na taxík a ještě deset na jídlo. Řekl, že víc mi dát nemůže, protože víc nemá. Ještě dodal, že mi Pán určitě pomůže, že nemám ztrácet víru a všechno dobře dopadne. Na cestu mi přivezl ještě velký deštník, protože začalo silně pršet. Ten hošík byl pro mě anděl, posel, který mi přinesl dobrou zprávu.

Ještě ten večer jsem se tedy mohl vydat na cestu. Do Pretorie jsem přijel až v noci. Naštěstí jsem brzy našel policejní stanici, kde jsem mohl přechkat do rána. Druhý den jsem se pěšky vydal na českou ambasádu, kde mi vystavili náhradní doklad na cestu domů. S tímto dokladem jsem ještě dva týdny pracoval u jiné organizace, která mne přijala, a pak jsem se šťastně vrátil do Čech. Všechno dobře dopadlo – tak, jak to říkal ten chlapec. Bohu díky!

MUDr. Stanislav Doležal

Poznámka vydavatele:

MUDr. Stanislav Doležal po návratu z Jižní Afriky působil více než rok jako spolupracovník misijního farního týmu FATYMu. Více infor-





mací o FATYMu (kromě misijního působení v pohraničních farnostech v okolí Vranova nad Dyjí se věnuje adopci severočeské farnosti Jeníkov, lidovým misiím, vydavatelské činnosti prostřednictvím tiskového apoštolátu A.M.I.M.S., internetové televizi TV-MIS.cz, časopisu Milujte se!...) a kontakt pro případné další spolupracovníky najdete na webu www.fatym.com.

Návrat z „lehčí cesty“

Jiní tak taky žijí

Přišla první láska a mně se zdálo, že na světě není nic krásnějšího a důležitějšího než ten jeden jediný člověk. Bohužel – dnes už si říkám „Bohu dík“, protože, jak to tak bývá, zamilovaný člověk spoustu věcí přehlíží a nevidí – mě tento chlapec opustil. Jenže pro mě tím začalo nové životní období, a to období bez Boha – ze všeho jsem tenkrát obvinila jeho a přestala jsem chodit do kostela, ke zpovědi a ke svatému přijímání. Začala jsem žít jiný život, jednoduše jsem se vydala tou lehčí cestou. Nemusela jsem ráno vstávat na mši, nemusela jsem se z ničeho nikomu zpovídat, a přece tady bylo něco, co jsem úspěšně zašlapávala – a to bylo mé špatné svědomí. Vždyť já si přece vystačím sama, říkávala jsem si. Přece spousta lidí tak žije, tak proč bych neměla já?

Uběhlo asi půl roku a do života mi vstoupil jeden mladý muž. Nedá se říct, že bych se na první pohled zamilovala, ale něco mě k tomuto člověku přitahovalo. Začali jsme spolu chodit a časem i žít. Nikomu z mých blízkých se to tenkrát nelíbilo – ale já přece vím, co dělám, a nikdo mi do toho nebude mluvit. Někde v hloubi duše jsem věděla, že se nechovám správně, ale podařilo se mi i tento pokus svědomí umlčet a opět vyhrála ta „jednodušší cesta“. A tak ubíhaly dny a já jsem nastoupila na jazykovou školu, byla jsem celkem spokojená, ale stále jsem podvědomě cítila, že mi něco chybí, stále jsem něco hledala.

„Velký svět“

Potkala jsem jednu dívku, byla velmi hezká a veselá. Postupem času jsme se skamarádily a ona mě začala učit novému způsobu života – místo školy jsme sedávaly i s dalšími kamarády po hospodách, rodičům jsem začala lhát a sama utěšovala své svědomí: „Vždyť na co je potřeba škola? – Já nic z toho nepotřebuji.“





Noční návštěvy podniků se začaly stávat pravidlem, každý pátek, sobotu, někdy i v týdnu na kávu a já zaplula do jejich života, do života, který byl tak jiný, než jsem znala. Byl o tolik jednodušší, s ničím si nedělat hlavu, na nikoho se neohlížet, žít jen podle sebe. Kamarádky žily ještě hůř než já: Ale vždyť věrnost se dneska už nenosí, přeci si musíš něco užít, dokud jsi mladá a hezká, slýchávala jsem... Zpočátku se mi to nelíbilo, ale když je člověk stále s těmito lidmi a vidí kolem sebe, jak to chodí v tom „velkém světě“, tak mu to za nějaký čas ani nepřijde a začne to brát jako samozřejmost. Nikdy jsem nebyla schopna svým „kamarádkám“ říct: „Vždyť takhle se nežije, tohle nepřinese štěstí.“ Ale proč bych přece do něčeho mluvila, vždyť ono je jednodušší vše odkývat. Byla jsem slaboch a byla bych dodnes, kdyby se nestalo něco, co – dá se říct – změnilo můj život.

Opuštěná

Po skoro pětiletém vztahu mě partner opustil. Neměli jsme vztah idylický, byl dost narušený kamarády a životem, kterým jsme žili. Partnerovi po čase začaly noční návštěvy barů taky vyhovovat a chodil se bavit s kamarády: Vždyť to je teď normální, to k dnešní době patří, proč bychom se nemohli bavit každý zvlášť? Ale ne vše, co je moderní, je správné. My jsme vlastně nežili spolu, ale vedle sebe. Jenže tím, že odešel, něco zlomil, vše okolo mě se změnilo, vše se mi sesypalo jako domeček z karet, najednou jsem byla sama. Bez přátel, se kterými jsem se dál nemohla stýkat, protože mi minulost připomínali, a vlastně, dá se říct, jsem je také trochu obviňovala. Bez muže, se kterým jsem plánovala budoucnost a kterého jsem milovala, se prostě všechno zhroutilo. Ale nejvíc jsem obviňovala sebe – v tu chvíli se právě ozvalo to dlouho potlačované svědomí. Ale co teď bude dál? – ptávala jsem se po nocích mezi slzami. Co se mnou bude?

Zlomový objev

A najednou jsem zjistila, že kromě mých rodičů a blízkých, kteří mě milují, je tady přece ještě někdo, někdo tak strašně důležitý – Pán Bůh. A tak jsem padla na kolena a prosila za odpuštění; prosila jsem toho, kterého jsem opustila, a cítila jsem, jak i přes veškerou bolest a utrpení je se mnou a drží mě na nohou, že On mě neopustí, že On mě miluje, a tak strašně moc, že byly chvíle, kdy jsem nad tou láskou plakala štěstím.

Časem se ukázalo, že ani ten muž, se kterým jsem žila, nebyl takový, jak jsem si myslela. Dnes už neobviňuji Boha, už vím, že člověk je svobodný a rozhoduje se sám a sám si volí cestu a on si ji zvolil. Stejně tak





jako jsem si ji nyní zvolila já. Naše životy se měly rozdělit a já jsem dnes Bohu vděčná za každý moment, který jsem prožila. I když to pro mě nebylo lehké, zjistila jsem, že ti rádoby přátelé, jak jen se začnete trošičku odlišovat, nebolí v mém případě začnete být sami sebou, najednou otáčejí a už pro ně nejste tak zajímaví. Zjistila jsem, že jsem vlastně žila s lidmi, které jsem neznala a nepoznala bych je, kdyby se tohle nestalo. A abych byla upřímná, už k těmto lidem nechci patřit. Zjistila jsem totiž, že mám daleko víc, než mají oni, a že i přes všechnu tu bolest jsem mnohem šťastnější, protože Pán Bůh mi dal do cesty tolik strážných andělů, kteří mě chrání. Staří přátelé na mě nezapomněli a znovu mě přijali. A má rodina, to jsou ti nejbáječnější lidé na světě. Možná nejsou tak „světoví“, ale milují mě takovou, jaká jsem...

A co je nejdůležitější, znovu jsem našla Pána Boha a zatím jsem na cestě, kterou mě s láskou vede, zůstala. Není to vždy lehké a kolikrát jsem klopýtlá či upadla, vždyť jsem jen člověk, ale Pán Bůh mě vždy podrží či zvedne. Nebo mi postaví do cesty dalšího strážného anděla, který mě vede dál. A vám všem chci vzkázat: „Buďte vždy sami sebou, i když to není vždy lehké. Protože, jak mi řekl jeden velmi moudrý kněz, ono to, co se zdá být lehčí, opravdu nemusí vždy být také lepší.“

Petra

Peklo proměněné v nebe

Bývá to tak často: zoufalá situace – ty se modlíš, a vše se ještě zhoršuje! Mnozí se v této fázi vzdají... Ale když vytrváš – a někdy je třeba vytrvat opravdu dlouho –, dojde jednoho dne ke zlomu a ty pochopíš, jaký mělo vše předtím hluboký smysl. Začneš žasnout nad tím, čemu se říká Boží prozřetelnost.

Dlouho jsem nemohla najít zaměstnání a Bůh mě nakonec sám způsobem, který považují za téměř zázračný, ukázal místo, kde mám pracovat. Minulý rok v září jsem nastoupila do mateřské školy jako učitelka. Moc jsem se těšila na práci s dětmi a byla jsem plná elánu. Jaké bylo mé překvapení, když se mi práce, o které vím, že je ta pravá pro mě, začala stávat nesnesitelnou. Naše paní ředitelka dělala ze školky peklo. Tu se jí nelíbila uklizená třída, tu nás podezřívala, že se na ni domlouváme, abychom jí škodili. Situace se před Vánoci tak vyhroutila, že jsem z ní onemocněla. Bylo tam doslova k nedýchání. V mém srdci se nahromadila





nenávisť vůči paní ředitelce. Bála jsem se jít do práce a ptala se Boha, proč mě povolal do tak strašné školky. A modlila jsem se i za správné vyřešení problémů – i když bylo v nedohlednu.

Pár dní nato došlo k velké výměně názorů mezi ní a mnou. Křičely jsme obě na sebe tak dlouho, až jsme si řekly všechno, co si jedna o druhé myslí. Snad i díky tomu se z nás nakonec staly spřízněné duše. Bůh radikálně proměnil celou situaci ve školce. Paní ředitelka mi sdělila, že ví o tom, že brzy zemře, a omluvila se mi za všechno zlé, co ve škole působí.

Paní ředitelka opravdu zemřela, bylo jí teprve 53 let. A já už vím, proč jsem si musela zažít tak tvrdou zkušenost. Snad proto, aby se jedna duše zamyslela nad svým životem a našla už před svou smrtí brány nebe. A rozhodně také proto, abych se já naučila milovat a přestala soudit. Díky, Pane, za toto úžasné životní setkání.

Jiřka

Byl jsem žákem východního „mistra“

Moc rád bych se s vámi podělil o svoje svědectví. Bude to o tom, jak jsem uvízl v jedné sektě, jak jsem se zapletl s nečistými duchovními praktikami a také jak jsem s Boží pomocí z této sekty utekl a objevil pravého Boha.

Pokřtěný, a tím to haslo

Začnu pěkně od začátku. Byl jsem pokřtěný jako malé nechápavé dítě, když mi bylo 3,5 roku. Když pan farář lil vodu na hlavu mojí sestřičce, která byla také pokřtěna, tak jsem se pěkně nahlas zeptal: „Mamí, a co jí to ten pán dělá?“ To, co je křest a co to pro život člověka znamená, jsem měl zjistit až o 25 let později (uť, docela doba ne?).

V mojí rodině byla dříve katolická víra, ale ta byla vlivem komunistického prostředí zničena. Přesto jsem prožil krásné dětství obklopen láskou svých rodičů. Po sametové revoluci mi na základní škole kdosi nabízel možnost chodit na náboženství. Já si ale říkal: „Ten člověk se asi zbláznil, přece tam nepůjdu, když ve svém volném čase můžu sledovat ty nejnovější videoklipy.“ Navíc náboženství mi připadalo jako něco zastaralého.





Lži, sex a prachy

V pubertě jsem začal hledat lásku ve svém okolí a zjistil jsem, že jí je ve světě prabídně málo. Svět mi opravdu připadal jako „Lži, sex a prachy“, což byla hudba, na které jsem v té době dost ujížděl. Uzavřel jsem se proto sám do sebe a upadal do nehezkých depresí. Když mi bylo 20 let, uvážil jsem, že takto to dál nejde a že je na čase začít prozkoumávat, o čem vlastně ten svět a život je. Zjistil jsem, že okolo mě se toho nabízí spousta, a začal jsem hledat svoje „štěstí“. V té době se mi štěstí jevílo jako „něco zažít“ a „vytřískat z toho, co to dá“. Bylo toho dost, co jsem zažil, ale štěstí, nebo alespoň ten prchavý pocit, který jsem za štěstí pokládal, mi vždycky po chvíli jakoby vyšuměl a kolem mě se opět rozhostila neúnosná jednotvárnost, nuda a šed’.

„Mistr“ Sri Chinmoy

Proto mě velice překvapilo, když jsem jednoho dne narazil na kurz meditace duchovního mistra Sri Chinmoye (čti: Šrí Činmoy). Na plakátku křiklavé barvy stálo: „Nalezněte cestu ke štěstí a úspěchu.“ „Objevte své skryté schopnosti.“ Cvičení transcendentální meditace se mi velmi zalíbilo. Neznámá energie vždy velmi rychle naplnila moje tělo a já se cítil svěží a dobře. Rozhodl jsem se proto, že v kurzu transcendentálních meditací budu pokračovat a stal jsem se žákem indického guru Sri Chinmoye. (Chtěl jsem napsat „dobrovolně se stal žákem indického guru Sri Chinmoye“, ale to by nebyla pravda, protože pouze jedenkrát mi stačilo toto cvičení vykonat a vytvořil jsem si pěknou závislost na něm!)

V „mlýnku na maso“

Nevěděl jsem, že odesláním své přihlášky „mistrovi“ se tak vlastně už natrvalo (tj. až do smrti) přihlašuji do globální sekty, která má po světě několik tisíc členů. Jako přijatý žák jsem začal pravidelně chodit do jejich meditačního centra a začal jsem se věnovat jejich propagačním aktivitám.

Teď, když už jsem z toho venku, chápu, proč jsme neustále chodili plakátovat a pořádát další a další kurzy pro nově příchozí. Bylo to proto, že tato organizace byla a je něco jako masový mlýnek. Po několika letech vyčerpaný nešťastník z tohoto mlýnku vypadl (a ještě častěji byl nemilosrdně vykopnut), a proto bylo třeba stále hledat nové „maso pro mlýnek“, aby sekta mohla nadále „šlapat“. Po krátké době jsem začal s ostatními žáky tohoto „mistra“ i bydlet a pracovat v jejich firmě na okraji Zlína. Přestěhoval jsem se kvůli tomu 200 kilometrů. Naštěstí jsem úplně neztratil kontakt se svojí rodinou, což mě později zachránilo.





Převážnou většinu svého volného času jsem obětoval na stále další a další aktivity tohoto dynamického hnutí. Pro příklad uvedu snad jen „World Harmony Run“ (česky: „Běh světového míru“) – což je jen další náborová aktivita, která se speciálně zaměřuje na školní mládež a na „ulovení“ známých celebrit, což slouží k další propagaci.

Redukovaný svět

Zkrátím to a napíši vám, že po pěti letech usilovné práce pro tuto sekту jsem zjistil, že můj svět se skládá jen a pouze z uspokojování mých vlastních a guruových potřeb. Nic jiného mě ani v nejmenším nezajímalo. Byl jsem tehdy (doufám, že se to teď už zlepšuje) ukázkový sobec.

Uvědomil jsem si to ve chvíli, kdy si můj mladší bratr při fotbale utrl hl vazy v koleně a musel na operaci. Maminka se o něj bála a řekla mi: „Prosím tě, pomodli se i za svého bratra.“ Uvědomil jsem si, že jsem ještě nikdy za nikoho jiného než za sebe neprosil. To se v transcendentální meditaci přece nikdy nedělá! V tu chvíli jsem už věděl, že víc věcí je špatně, ale stále jsem nevěděl, jak to řešit.

Tajné výpravy do kostela

Naštěstí jsem v té době viděl film „Bratr slunce, sestra luna“ o životním osudu svatého Františka z Assisi. Tento velmi odvážný mladík žil pro druhé, na sebe často zapomínal a vedl intenzivní duchovní život. To mě nadchlo. Koupil jsem si o tomto člověku knihu a vypravil se pohovořit si se skutečným františkánským knězem. Kněz mě překvapil svými krásnými vlastnostmi a já začal přemýšlet o tom, že na tom křesťanství přeci jenom něco bude.

Začal jsem se tajně doma modlit a tajně chodit do kostela. Byl jsem totiž stále ještě až po krk zabřednutý v sektě Sri Chinmoy.

Závislost

Právě v době, kdy jsem se chtěl z této společnosti (na začátku velmi milých a otevřených lidí) vytrazit, abych šel dále svou křesťanskou cestou, narazil jsem na tvrdý odpor. Rozhodl jsem se přerušit všechna svá soukromá cvičení transcendentální meditace. S hrůzou jsem zjistil, že jsem na nich kompletně závislý, a že bez nich nezvládnou základní věci, jako třeba ráno vstát a dojít do práce. Jakmile jsem přívod energie zaškrtil tím, že jsem přestal meditovat nad fotografií guru, cítil jsem se, jako by mi vypnuli proud. Abych mohl fungovat, omezil jsem tato cvičení na nezbytné minimum.

Řekl jsem o svých problémech knězi a ten mi nabídl modlitbu za





vnitřní uzdravení. Řekl jsem o tom všem svým rodičům a ti mě uklidnili, že stojí za mnou, a že jestli chci, tak můžu přijít bydlet k nim.

Příprava útěku ze sekty

Zkontaktoval jsem také Společnost pro studium sekt a nových náboženských směrů. Tam mi poradili, jak se mám v této sektě chovat a jak si napláňovat a zorganizovat útěk. Řekli mi také, že rozhodně nejsem první, kdo z této sekty utíká, a že se nemusím bát, že všechno dobře dopadne.

Žil jsem dvojí život. Stále ještě jsem žil život podle „mistra“ Sri Chinmoye a do toho jsem začal praktikovat život křesťanský. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že jsou to dva neslučitelné směry. „Nemůžete sloužit dvěma pánům,“ říká Pán Ježíš. Buďto jdete jedním, anebo druhým směrem.

Táhlo se to už několik měsíců a já se začínal cítit unavený. Kdyby se něco provalilo, dostal bych okamžitý vyhazov z práce i z bytu a možná „přátelé“ by se ke mně okamžitě otočili zády. Takto jsem věděl, že to fungovalo u lidí, kteří se rozhodli sektu opustit.

Často jsem ráno utíkal do kostela na mši, četl a skrýval křesťanské knihy, tajně jsem telefonoval s knězem a s poradnou. Přitom jsem musel chodit se členy sekty do práce, na společné transcendentální meditace a i nadále se věnovat propagaci, která se mi už hnusila. Byl jsem totiž stále závislý duchovně na „mistrovi“ a také na svém okolí (společná práce, bydlení, materiální zabezpečení s ostatními členy kultu). Byla to těžká doba, ale nepřestával jsem se modlit.

A mé modlitby byly vyslyšeny!

Filip

Dorazil jsem na evangelizační kurz Filip. Kurz byl určen pro lidi, kteří se snaží žít křesťanstvím, ale nedaří se jim navázat osobní kontakt s Pánem Ježíšem. To bylo přesně pro mě.

Kurz trval tři dny, skládal se z přednášek a praktických cvičení a já jsem se na něm obrátil na křesťana. Vyznal jsem svoji víru. Šlo o to samostatně vstát a vyznat ze srdce svou víru nahlas před ostatními asi pětadvaceti lidmi. Bylo to těžké a myslím si, že to byla vůbec nejodvážnější věc, kterou jsem kdy ve svém životě udělal. A to mám za sebou i provozování extrémních adrenalinových sportů.

Jsem strašně rád, že jsem to udělal. Zakusil jsem sílu Ducha Svatého a můj život se začal velmi rychle měnit. Už cestou „domů“ (stále ještě do sekty), jsem věděl, že právě teď je čas na můj útěk od nich. Modlil





jsem se a okamžitě dal výpověď z práce a z bytu. Musel jsem opustit všechno a hned. Tak jako svatý František. Bylo to náročné po takové době sbalit tašku, hodit jim klíč do schránky a v 28 letech odjet domů k mamince...

Našel jsem!

Ani v nejmenším toho ale nelituji. Netrvalo to ani týden a našel jsem spoustu skvělých nových přátel, strávil rok na evangelizační škole v Londýně a v současné době pomáhám v jedné misijní komunitě v západních Čechách.

Jsem si jistý, že onen „mistr“ byl jen vlk v beráncí kůži.

A vím také, že jsem konečně našel to pravé štěstí – Krista.

Petr

Když se zlé stane dobrým

Chtěla jsem být „in“

Byla jsem tichým, nevýrazným a samotářským dítětem, které trpělo šikanou. Nikdy jsem si na ni nestěžovala. Když mi bylo čtrnáct, rozhodla jsem se pro změnu. Začala jsem psát tiskacím písmem, plivala jsem při chůzi po ulici, chodila jsem s punkery na pivo a konečně jsem byla „in“. Ty, kteří mě dříve mlátili, jsem nyní urážela a ponižovala. Jak sladká byla doba v deváté třídě základní školy – vrchol „slávy“... – ale věděla jsem, že to nejsem já.

Můj křest

O prázdninách jsem si začala uvědomovat, že přechod na střední školu do nového kolektivu mi dává šanci na změnu. Začala jsem hledat sama sebe a našla jsem Boha. Začala jsem se připravovat velice intenzivně k přijetí svátosti křtu. Navštěvovala jsem řeholní sestry a byla u nich každou chvíli, když to bylo možné. Cítila jsem se s nimi doma. Rodiče mi ve strachu, že budu chtít vstoupit do kláštera, začali klást překážky. Ze školy prvním autobusem domů, prohledávání osobních věcí, otálení se souhlasem ke křtu...

Bylo třeba mnoho Božích milostí k tomu, abych týden po svých





šestnáctých narozeninách byla nově oblečena a přijala Pána Ježíše do celého svého bytí. Rodiče však kladli překážky dál, a tak můj křesťanský život postrádal přijímání svátostí.

Život na staveništi

Nedůvěra k rodičům a jejich manželská krize vyústila v touhu co nejdříve se osamostatnit. Asi 14 dní po maturitě jsem odešla z domu. Bydlela jsem v nehostinných podmínkách – staveniště bez oken a dveří, bez možnosti vykoupat se v teplé vodě, vyprat si prádlo. K hygieně mi sloužil malý potok. Půl roku jsem byla bez práce a neměla jsem peníze ani na pořádné jídlo. Zdálo se mi, že se vyplatí lhát a krást (třeba uvádět v samoobsluze, že mám o jeden rohlík míň...). Muž, se kterým jsem tam žila, mi zakazoval návštěvu u rodičů, bil mě a v opilosti znásilňoval. Začala jsem také pít alkohol, kouřila marihuanu. Našla jsem si práci – minimální mzda pokryla náklady na lepší stravu, nemusela jsem už v samoobsluze lhát a krást. Strach z muže, který se má zase vrátit opilý, mě dohnal k pokusu o sebevraždu. Spolykala jsem nějaké jeho léky...

V sexbysnysu

Když jsem se probudila ze spánku, uvědomila jsem si, že život je nejcennější Boží dar, a že bych měla žít jinak. Vrátila jsem se k rodičům, kteří mě s láskou a bez výčitek přijali. Měla jsem velký problém sehnat zaměstnání, a tak jsem se opět sbalila a odjela – tentokrát do Prahy. Tam se důvěřivá a pyšná holka jako já lehce zamotá do sexbysnysu. Začalo to fotkami, krátké videosnímky, erotické chaty... a skončilo to prostitucí. Ani v tom mě však Bůh nenechal se utopit. Po třech měsících jsem si našetřila nějaké peníze, sehnala si podnájem a svému pasákovi utekla. Neobešlo se to bez výhrůžek, ale s pomocí Boží jsem je překonala.

Láska, magie a hledání

Našla jsem si práci v kanceláři, poznala milého chlapce, který mě miloval a jednal se mnou jako s bohyní. Jeho koníčkem byla bílá magie a východní náboženství. Také v tom jsem si omočila duši. Přišla velká chvíle hledání. Hádala jsem se s Bohem. Nevěděla jsem, co po mě chce. Došla jsem k závěru, že v Praze pro mě budoucnost není. A tak jsem se s pokorou vrátila po třech letech domů k rodičům. S tím klukem jsme se po čase také rozešli. Já nechtěla zpět do Prahy a on nechtěl z Prahy.





Jizvy, zkušenosti a vděčnost

Zažila jsem déšť milostí, když jsem byla přivítána zpět ve své farnosti a našla práci u těžce mentálně postižených lidí. Ti mě naučili odpouštět, radovat se, milovat, žít. Seznámila jsem se s nynějším manželem, který mi pomohl, abych se vrátila ke svátostnému životu. Máme dvě malé děti a v plánu jsou ještě další – dá-li Pán...

Všechny poklesky jsem přijala jako překonané zkoušky. Jizvy po ranách zůstaly, ale důležitější jsou životní zkušenosti, které nevyblednou. Díky všemu, co jsem prožila, jsem dnes méně sobecká, umím více naslouchat srdcem, mám pochopení pro člověka (snad mohu říci pro každého), nebojím se bojovat proti zlu a mám odvahu postavit se za nejslabší... Vztah s rodiči se urovnal, i když nemají dar víry, mají radost, že víra mě tolik změnila...

Mám ráda podobenství o vinném kmeni a ratolestech (Jan 15,1–11). Otče, ořezávej mě jako vinař ratolest, abych nesla stále více ovoce.

Eva

Nejlepší smlouva mého života

Když jsem se narodila, vládl v naší zemi ateistický komunismus. Možná to byl ten důvod, proč mě mí rodiče, římskokatolíci, nenechali pokřtít, ani mě nevychovali ve víře v Boha. (Pozn. redakce: Mohl to být důvod, ale rozhodně to není omluva pro rodiče, že neudělali vše pro to, aby dětem víru předali.) O Bohu jsem neslyšela nikdy ani doma, ani ve škole a později ani v práci. Teprve po sametové revoluci a mých 30. narozeninách se u mě začal projevovat zájem o duchovní věci. Ten postupně přerostl ve víru v Boha. Je možné, že mi dar víry někdo vymodlil.

Tápání a bloudění

Přesto, že jsem už věřila, že Bůh existuje, a že je jenom jeden Bůh pro všechny lidi, nevěděla jsem, které náboženství je pravé. Mnoho let jsem tápala v různých duchovních směrech a hledala jsem pravého Boha. Během těchto roků jsem bohužel také cvičila jógu a zajímala se o astrologii, numerologii a občas jsem navštívila kartářku. Jako nepokřtěná jsem vůbec netušila, že si zahrávám se silami Zla. Bůh už se asi nemohl dívat na to, jak už víc než 10 let bloudím a nejsem schopná najít tu





správnou cestu k němu. Rozhodl se zasáhnout. Bůh dopustil, abych dva roky trpěla a prošla tak očistou.

Utrpení, které nakonec přineslo požehnání

Na začátku roku 2007 jsem si koupila za tři a půl tisíce údajně čistě přírodní doplněk stravy. Po tomto přípravku jsem měla zhubnout a pročistit si organismus. Místo vylepšení mého zdraví ale u mě došlo k dramatickému selhání metabolismu. Přestala jsem spát, potila jsem se a měla jsem neustále průjem. Nakonec jsem skončila na dlouhých pět měsíců v nemocnici. Celkem jsem se léčila asi dva roky, ale můj zdravotní stav se nijak výrazně nezlepšil.

Z deště pod okap

Protože mě klasická medicína nedokázala pomoci, začala jsem na doporučení své známé navštěvovat léčitelku. To se ukázalo jako další špatný krok. K mým zdravotním problémům se přidaly ještě problémy psychické a problémy v rodině. Navíc se v té době léčila na rakovinu moje máma a také na tuto nemoc umírala moje švagrová. Bylo toho všeho na mě už moc. Po dvou letech nemoci jsem se cítila vyčerpaná a úplně na dně. Žádná léčba mi nepomáhala. Nevěděla jsem o nikom, kdo by mě dokázal uzdravit.

Kniha, kněz...

Právě v té době mi kamarádka půjčila křesťanskou knížku „Zůstaňte ve mně a já ve vás“. Chorvatský teolog Tomislav Ivančič v ní líčí, jak i v dnešní době Pán Ježíš uzdravuje lidi. Tato knížka mě nasměrovala na Krista. Kristus byl mou poslední nadějí! Od rána do večera jsem se modlila text z knížky brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho „Aby mohlo vyrůst něco krásnějšího“. První sloka tohoto textu zní:

Když na rozcestí stojíš a nevíš, kam se dát,
když neznáma se bojíš a vůdce bys měl rád,
tu v Ježíšovu mocnou
svou slabou polož dlaň
a věřit nepřestaň!

Ježíš mě slyšel a vyslyšel. Poslal mi do života vzdělaného kněze. Ten mi vysvětlil, že jsem se dostala pod vliv magie a okultismu. Moje esoterická minulost, jóga a nakonec homeopatický preparát vykonaly dílo Zlého. Kněz mi také řekl, že příčina mých zdravotních problémů je duchovní, a proto mě může uzdravit jedině Bůh.





Začala jsem kněze pravidelně navštěvovat. Vykládal mi krásně o Pánu Ježíši a o křesťanství. Na závěr každého setkání se nade mnou modlil a prosil Pána Ježíše, aby mě uzdravil. Po čtvrté návštěvě a modlitbě všechny moje zdravotní problémy jako zázrakem zmizely. Pán Ježíš mě uzdravil! V té době jsem už byla do Pána Ježíše tak zamilovaná, že jsem se rozhodla patřit Mu už navěky. On je ten ideál, který jsem tolik let hledala!

Před Kristem, po Kristu

A tak jsem uzavřela nejlepší smlouvu mého života. V červenci 2009 jsem přijala svátost křtu a biřmování. Jako konvertita můžu říct, že můj život se dělí na dvě zcela odlišné části: PŘED KRISTEM a PO KRISTU.

Můj život se od mého křtu zásadně změnil. Bůh miluje mě a já Jeho! Každý den svěřuji svůj život do rukou Pána Ježíše a On se o mě s láskou stará. Od svého křtu jsem s Ním zažila už mnoho krásného...

Bůh je láska a miluje každého člověka! Záleží pouze na nás, jestli Mu dovolíme vstoupit do našeho srdce.

Pán Ježíš říká: „Hle, stojím u dveří a klepu...“ (Zj 3,20)

A já spolu se svatým apoštolem Pavlem říkám: „Vím, komu jsem uvěřila“ (srov. 2 Tim 1,12)

Dokonalý plán

Na závěr se s vámi chci rozdělit o jeden text, který mi daroval náš pan farář, otec Pavel.

Pán Ježíš říká: „Což nechápeš, že můj Otec má již dokonalý plán, jak změnit tvůj život právě od tohoto okamžiku? Důvěřuj mi. Pros mě každý den, abych vstoupil a převzal starost o tvůj život – a já to udělám. Slibuji Ti před svým Otcem v nebi, že budu v tvém životě konat zázraky. Proč bych to dělal? Protože po tobě žízním. Jediné, co od tebe žádám, je, aby ses mi úplně svěřil(a). Všechno ostatní udělám já.“

Můj život po křtu potvrzuje pravdivost těchto slov Pána Ježíše.

Na úplný závěr vám dám „číslo“ na Boha: „Volejte mě a já vám odpovím.“ (Jer 33,3) Bohu díky!

Nad'a





Na koloběžce do Madridu

Do Madridu jsem z České republiky dojel na koloběžce. Pout' trvala 28 dní a absolvoval jsem při ní 2882 kilometrů.

Původně jsem chtěl jít ze svého bydliště Zlína pěšky. Cesta by trvala čtvrt roku, a to bylo z časových důvodů nereálné. Koloběžka se ukázala jako rychlejší varianta. Není to jízda jako na kole, ale na půl chůze i jízda. Koloběžka dovoluje umístit nosič zavazadel pouze na přední kolo, tak jsem vezl jen náhradní oblečení, karimatku, spacák, žďárák (nepromokavý potah na spacák, používaný zejména pro zimní bivačování – pozn. red.), hygienické potřeby, láhev na vodu a brašnu na fotoaparát a mapy. Na počátku cesty jsem si stanovil limit ujet denně 90 kilometrů jako minimum, abych přijel do Madridu včas. Hlavní roli při mé pouti nehrála síla a vytrvalost, ale vztah k Bohu a důvěra v Něj. To byl celý hlavní účel cesty. Bez této důvěry by žádná technika, vybavení a síla nebyla nic platná.

Úmysly

Vydat se na pout' jsem se rozhodl proto, že jsem cítil, že můj život není ideálně naplněn. Potřeboval jsem posílit víru a lépe pochopit smysl života. Navíc jsem chtěl své putování obětovat na určité úmysly. Většinu cesty jsem absolvoval po Svatojakubské cestě, která vede do Santiaga de Compostela. Pěší etapy měří 20 až 30 kilometrů na jeden den. Každou jednu etapu jsem obětoval za konkrétní osobu, rodinu, společenství. Denně jsem absolvoval 90 kilometrů, a tedy tři úmysly – za ně jsem se modlil růženec a obětoval svou námahu.

Jistota uprostřed nejistot

Cesta byla náročná, nikdy jsem nevěděl, kde budu spát, co budu jíst. Zažil jsem žízeň, hlad, zimu, déšť, vedro, vyčerpání i bolest. Nevěděl jsem, co mě čeká za nejbližší zatáčkou. Díky tomu, že jsem byl na pouti sám, jsem se učil rozmlouvat s Bohem, prosit Ho i děkovat za každý den, okamžik, kilometr, metr na pouti a Bůh pomáhal. Prosil jsem, aby mi dal sílu, víru a správný směr jak na pouti, tak v životě. Když jsem nevěděl kudy dál, vždy mi seslal někoho do cesty, sílu mi dával každý okamžik a ve víře mě posilnil díky zázrakům, které učinil. Když jsem byl promoklý a hladový, naskytl se nocleh i jídlo a možnost osprchovat se. Bůh mi dal takovou sílu, že jsem si dovolil sjet z trasy a zajet 200 kilometrů do Taizé, kde jsem byl před deseti lety. Tenkrát jsem se setkal





s bratrem Rogerem, který mě pozval na oslavu svých 86. narozenin. Nyní jsem mohl pokleknout u jeho hrobu a modlit se za něj. Byl jsem naplněn radostí. Cítil jsem tu sílu Pána, kterou mě obdařil, když jsem dokázal cestou do Taizé ujet a ujít v jeden den 164 kilometrů.

Poslední večer ve Francii jsem nevěděl, kudy povede následující den má poutní cesta po Španělsku. Neměl jsem mapu, pomodlil jsem se, poprosil a hned za první zatáčkou našel v příkopě autoatlas Evropy. Někdy jsem se rozhodoval, zda se začnu modlit až na vrchu kopce, nebo až bude stín pod stromem u cesty. Ale pak jsem si řekl: „Co když mě třeba srazí auto, a já už se nepomodlím?“ A s modlitbou jsem začal hned.

Můj „motor“

Cestou se mě lidé často ptali, kde mám na koloběžce motor. Já se usmál, ukázal nahoru a pak na růženec. V průběhu poutě jsem objevil opravdovou krásu a sílu modlitby růžence, kterou všem doporučuji.

Někdy slyším ekonomy diskutovat o nejlepších investicích. Já jsem poznal, že tou nejlepší investicí je modlitba, víra v Boha, u kterého je návratnost zaručená a několikanásobně větší, než žádáme.

Madrid – dvoumilionové společenství víry

Do Madridu jsem přijel večer v den zahájení setkání mládeže 16. srpna 2011 se svatým otcem Benediktem XVI. Spal jsem venku u českého národního centra a ráno po probuzení viděl všude okolo plno lidí. Uvědomil jsem si, že už nikam dál nemusím cestovat a opravdu jsem v Madridu. Zajištěná snídaně byla pro mě nezvyk, v průběhu celé poutě jsem kupoval k jídlu jen malé množství chleba a müsli, na pití pouze vodu.

Vidět tolik mladých lidí, kteří přijeli na pozvání Svatého otce, je úžasné. Po tolika dnech, kdy jsem byl sám na cestě, je velkou změnou vidět davy lidí v ulicích. Také je to pout', ale jiná. Vidět tolik mladých věřících lidí na jednom místě je zázrak, to není samo sebou.

Deo gratias!

Na konci poutě bych chtěl Bohu poděkovat za to, že mi dal vůbec samotnou myšlenku vydat se na tuto náročnou, krásnou pout', správné rozhodnutí k cestě. Rozhodnout se je těžké, ale On mně jasně řekl: „Ano, běž, já ti dám sílu.“ Děkuji za celý průběh poutě, že mi Maria, Ježíš, Duch Svatý, anděl strážný pomáhali a dovedli mě až do Madridu. Díky nim jsem za celou dobu putování ani na okamžik nepocítil samotu. Věřím, že mě budou doprovázet dál životem a společně zvládneme krásné i náročné chvíle.





Spoléhat se jen na sebe, peníze, lidské síly, to je špatné, to nestačí, je to málo, ale s Bohem se dějí neskutečné krásné věci. Důležitá je víra, důvěra, trpělivost a vytrvalost.

Zdeněk

Vy katolíci to máte zakázaný

Zpravidla neumím reagovat na něčí poznámky, které se týkají křesťanů, vtipně a „od plíc“, ale až časem mi dojde, co jsem měl komu na nejruznější dloubavé poznámky říct. Před časem se mi však stala taková úsměvná příhoda, která, doufám, zasáhla do černého a přivedla snad druhé k zamyšlení.

Bydlíme ve starším ale nově zrekonstruovaném činžovním domě v Praze. Z původních obyvatel zde mnoho lidí nezůstalo a z nových obyvatel, kteří si zde koupili byty, jsme bohužel prakticky jediná normální rodina – tedy sezdání, nerozvedení a mající děti místo jednoho či více psů.

Zdravá realita, nebo jen dráždivé iluze

Jednou jsem přijel večer domů a potkal jsem na chodbě souseda, který byl očividně v rozverně náladě. V očích mu zasvitlo, když ho napadlo, jak mě přátelsky poškádlit. Pracoval jako obchodní ředitel jedné televizní stanice. Kamarádsky se na mě usmál a řekl: „Právě zavádíme ve večerních hodinách erotické pořady na sportovním kanále.“ Pak se však chápavě a soucitně zachmuřil a dodal: „Ale to vlastně vy, katolíci, máte zakázaný, že jo?“

Nejdřív jsem se chtěl jen usmát a jít dál, ale pak mne, díky Bohu, napadla ta správná odpověď a řekl jsem mu: „Víš, my, katolíci, máme šťastné manželství, tak proč bychom se měli na erotiku koukat v televizi?“ Bylo vidět, že mu to okamžitě došlo. Jen se usmál, tentokrát už ne chápavě, ale v dobrém, a tak trochu smutně šel domů.

Kvalita versus kvantita

Když se mluví o čistotě a mravnosti, velmi často je řeč i v katolické církvi jenom o tom, co se nesmí, a už se zapomíná na důvod proč. Zapomíná se vysvětlovat, že katolické církvi jde vždycky o kvalitu a ne o kvantitu. To se týká nejenom víry, ale celého života včetně vztahu





k druhým, a to i intimity v manželství. Dnes jsou lidé zahlceni na každém kroku sexem a místo štěstí našli zoufalou prázdnotu, která z daru, kterým sex je, učinila paradoxně nástroj utrpení. Když lidé pochopí, že zákazy u katolíků jsou hranicemi, které varují před povrchním a prázdňným životem, objeví krásu a plnost života, pro kterou stojí za to být na tomto světě. Pochopí, že je nesrovnatelně lepší jedinečný a plný vztah k manželce než desítky milostných dobrodružství, končících ráno kocovinou, nebo hladové zírání s rozpálenou touhou na utopický svět televizních iluzí, zatímco reálný život víc a víc chřadne.

Michal

Hledej štěstí druhých a najdeš své vlastní

Nevím, kdo první shrnul svoji životní zkušenost do slov: „Hledej štěstí druhých, a najdeš své vlastní“, která visí na nástěnce na Střední zdravotnické škole ve Znojmě, ale i já bych se pod tuto větu rád podepsal a svým podpisem stvrdil její pravdivost.

Během svého dospívání jsem v sobě, podobně jako asi všichni mladí, objevil svou touhu po štěstí. Viděl jsem okolo sebe mnoho lidí, kteří mi připadali šťastní, a začal jsem přemýšlet, jak se mezi šťastné vyvolené zařadit. Celkem brzo mi došlo, že jedno velké štěstí člověka je v tom, když je milován. Jediná moje tehdejší představa o lásce byla, že kluk chodí s holkou. Nejprve mě to štkalo, že žádnou nemám, a záviděl jsem těm šťastnějším.

Časem se i na mě štěstí usmálo. Začal jsem chodit s jedním děvčetem. Bylo mi krásně, ale zato začali trpět moji rodiče – chodil jsem pozdě domů. Po nějakém čase náš vztah skončil. Bylo mi naopak hrozně, ale naštěstí jsem velice brzy po tom rozchodu pochopil, že jsem k tomu vztahu přistupoval od počátku špatně. Chtěl jsem to děvče, aby nějak zaplnilo moji frustraci. Chodil jsem s ní, nebo za ní spíš kvůli sobě. Spíš než láska v tom vztahu bylo moje sobectví.

Těsně po našem rozchodu jsem jel poprvé s klukama na chaloupku do Beskyd (pozn. redakce: chaloupky byl krycí název pro tajné křesťanské tábory, pořádané v salesiánském duchu). A tam na jedné louce, když jsem čekal, až kluci splní úkol, jsem nějak víc, než kdy před tím, pochopil, že je Bůh, že mě má rád a že mu na mě záleží. Tehdy jsem si řekl: „Už se nechci úzkostlivě starat o svoje malé štěstí. Chci v živo-





tě dělat šťastnými ty druhé. A o moje štěstí se postarej ty, Bože.“ A Bůh mou modlitbu slyšel. Ukazoval mi prostor pro službu: práce pro farnost, společenství mládeže, výuka náboženství, povolání učitele - učil jsem matematiku a fyziku na gymnáziu, civilní služba v domově důchodců... Časem jsem z Boží ruky přijal ještě jeden vztah k děvčeti. Žil jsem jej už ale úplně jinak: ne pro sebe. V té době, možná pod vlivem mých nejruznějších „služebných“ činností, jsem poznal, že mé srdce je stvořeno širší, než aby je mohl naplnit jeden výlučný vztah. Už dlouho mi bylo jasné, že ve svém životě chci sloužit lidem – teď mi také konečně došlo, že moje služba se má uskutečňovat v kněžství.

Nyní jsem několik málo let knězem a často znovu a znovu zažívám, že čím víc radosti se snažím ve službě dělat druhým, tím víc ji mám sám.

Když se setkávám s mladými lidmi, vidím, jak je mnoho jejich problémů spojeno právě s tím, že až příliš myslí na sebe. A tak jim radím, aby mysleli, žili, obětovali se pro druhé. Myslím, že tato cesta je tou nejlepší přípravou na manželský, kněžský nebo řeholní život.

otec Jindřich

I smutné příběhy mají šťastný konec...

I smutné příběhy mají šťastný konce, když zachováš věrnost Bohu (byť ten šťastný konec bude možná úplně jiný než bychom naplánovali).

Byl to šok

Je to už pět let, co žiji v Rakousku. Mám milujícího manžela. Dlouho jsem nemohla otěhotnět. Když jsem zjistila, že jsem těhotná, cítila jsem obrovskou radost. Chodila jsem k lékaři, který měl 3D ultrazvuk, ukazoval mi a vysvětloval úplně všechno, co se s námi dělo. Strašně jsem se těšila na každou novinku o našem cvrčkovi. Prohlídky ale byly strašně drahé, tak jsem se po dlouhém zvažování rozhodla jít k jinému doktorovi. To, co jsem ale zažila, bych už nikdy nechtěla prožít znovu. Lékař při prohlídce ultrazvukem prohlásil, že vůbec nevidí hlavičku a že to dítě je postižené a že si musím okamžitě vzít prášky a vyvolat potrat. Choval se ke mně úplně hrozně a nepřipustil žádnou diskusi. Nutil mě, abych si to vzala ještě ten den.

Když jsem se vypořádala z ordinace, byla jsem úplně zničená. Můj svět se začínal hroutit, byla jsem na dně. Byla jsem naprosto zoufalá





a nevěděla jsem, co mám dělat. Stále jsem jen plakala a nedokázala jsem to pochopit. Věděla jsem, že potrat v žádném případě nechci, ať je děťátko třeba postižené. Na druhou stranu jsem ale měla strašný strach, protože manžel se před časem zmínil, že postižené dítě by v žádném případě nechtěl. Klepala jsem se hrůzou z toho, co se teď bude dít. Nevěděla jsem před sebou žádné řešení, jen jsem plakala a plakala.

Celou tu dobu jsem se modlila

V zoufalství jsem zvedla mobilní telefon a volala z auta našemu panu faráři do Čech a prosila ho o radu. On mě okamžitě začal uklidňovat a řekl mi, že musím hlavně důvěřovat Pánu, že On má moc tu zoufalou situaci vyřešit. Řekla jsem mu, co se stalo a že nemohu jet domů, protože se bojím, co udělá manžel, a že se bojím, že mě bude nutit k potratu. Řekla jsem mu ale rozhodně, že se dítěte nevzdám, že to se raději rozvedu a vrátím se domů. Prosil mě hlavně, abych teď v žádném případě nic nedělala a především abych si určitě žádné prášky nebrala. Slíbil mi, že mi okamžitě sežene kontakt na Hnutí pro život v Rakousku, abych se s nimi mohla spojit a požádat je o pomoc.

Přes Hnutí pro život v Praze mi sehnal kontakt na centrum ve Vídni a mezitím ještě stihl odsloužit za tu mou zoufalou situaci mši svatou. Když jsem se dovolala do centra ve Vídni, řekla mi zdravotní sestra, která tam měla službu, že to, co mi ten doktor udělal, je „prasárna“. Ujistila mě, že mi pomohou a ať se nebojím, že to určitě dopadne dobře. Celou dobu jsem se modlila. K mému obrovskému překvapení můj manžel prohlásil, že mě doveze kamkoli, a že budeme o děťátko bojovat společně!

Děťátko je mrtvé

Odpoledne mi volal pan primář z Vídne a domluvili jsme se, abych jela za jejich doktorem do Amstettenu, že on by mě už dnes nemohl přijmout, a že to tam mám blíž. Jeli jsme tam s manželem. Byl to velmi mladý a sympatický doktor. Důkladně mě vyšetřil a pak mi sdělil smutnou zprávu: moje děťátko už tam tři dny není. To, co viděl ten doktor, u kterého jsem byla ráno, byla krevní sraženina. Proto nemohl najít hlavíčku dítěte, protože ta tam už zkrátka nebyla. Dal mi léky a řekl, že tu sraženinu vyčistí. Byla jsem hrozně smutná. Zároveň jsem však byla i šťastná, že to dopadlo takto a ne aby kdokoli usiloval o život mého dítěte!





Utrpení se obrací v dobro

To, co se ale mezitím stalo, bylo možná ještě mnohem důležitější: tato skutečně mezní situace nás s manželem neuvěřitelně sblížila. Poznala jsem, že svému manželovi mohu naprosto důvěřovat a nemusím se vůbec bát, že by mě jakkoli podrazil. Já jsem se bála jít domů kvůli tomu, co předtím řekl. Zatím ale on mě neuvěřitelně podržel a já poznala jeho opravdový charakter. Naše láska se neskutečně prohloubila. Stala se i další úžasná věc. Moje tchýně, mě v ten den poprvé doopravdy přijala jako maminka. Do té doby jsme spolu příliš nevycházely. Cítila jsem z její strany žárlivost, že jsem jí odvedla syna. A to všechno bylo najednou pryč. V centru pro život nám doporučili, abychom dali děťátku ještě jméno, přijali ho jako rodiče a nechali sloužit mši svatou. Udělali jsme to. Byla to taková tečka za tím vším.

Uběhlo několik měsíců. Byly to měsíce očekávání – co, Pane, chceš? Dnes jsem znovu těhotná. Prožívám to s manželem nesmírně intenzivně a prosím Pána, aby dal našemu děťátku šťastnou a úplnou rodinu. Modlím se za všechny ženy, které se dostanou do podobné situace, aby se dovedly o Pána opřít a plně mu důvěřovat!

Blanka

Máte rodinu nebo družstvo?

Někteří nadávají na Facebook, ale řekl bych, že je to i s Facebookem a celým internetem tak jako se vším. Může posloužit k dobrému i ke zlému. Zkušenost, kterou jsem udělal já, patří do kategorie dobrých.

Když jsem slyšel, že na Facebooku je i Benedikt XVI., přihlásil jsem se tam taky. Nerozuměl jsem tomu, ani mě nelákalo se to učit. Přesto, že já sám jsem na Facebooku nic nedělal, začaly mi chodit žádosti o potvrzení přátelství. To jsem uměl, a tak jsem vždy jednou za čas přátelství potvrdil. Byly jich desítky a snad i stovky, mám totiž poměrně dost známých.

Po delší době mého pasivního užívání Facebooku se přihlásila zase jedna další zájemkyně o potvrzení přátelství. Nejprve jsem chvíli nevěděl, kam ji zařadit, ale pak mi to došlo: „Vždyť to je děvče, které bylo ve farnosti, kde jsem působil hned po svém jáhenském svěcení!“ Přátelství jsem potvrdil bez váhání, velmi mě totiž potěšilo, že se po tolika letech,





kdy jsem o ní neslyšel, ozvala, a připsal jsem jí ještě něco v tom smyslu, že jsem rád a že bych ji zase někdy rád viděl. Odpověděla mi a vyměnila jsme si několik zpráv.

Když jsme vycházeli na pěší pouť z Prahy do Jeníkova, přidala se na chvíli mezi nás... Následovalo několik rozhovorů. Vyprávěla mi o svém současném životě, že žije s přítelem a s dětmi a říkala: „Ta naše rodina...“ V tom jsem ji nečekaně přerušil. Bylo to nečekané i pro mě. Jako kdyby mě náraz osvětlil Duch Svatý, napadla mě myšlenka, kterou jsem nikdy předtím neslyšel ani nepromýšlel: „Jak to, že mluvíš o rodině? Ty přece nemáš rodinu, ty máš družstvo!“ Byla evidentně zaskočena. Několikrát si nevěřícně opakovala: „Družstvo, družstvo...“ Následovala otázka: „Co bych měla udělat, aby se z družstva stala rodina? Je to vůbec možné?“

A bylo. Znovu se poctivě snaží vrátit k víře, kterou jako dospívající prožívala. Přivedla svého druha (velmi kladného a dobrosrdečného ateistu) k nám na faru, začali poctivě přijíždět na přípravy, ve svátosti smíření uzdravila celou svou minulost a společně před Bohem uzavřeli církevní sňatek. Mám radost z jejich rodiny a děkuji Pánu Bohu za to, že existuje Facebook a výstižná česká slova typu „družstvo“, díky kterým není potřeba dlouho vysvětlovat, ale která pomáhají ke správným řešením.

P. Marek Dunda

Kamarádka, medailonek, společenství a odvaha

Je mi 17 let a chtěl bych se s vámi podělit o jednu etapu své dosavadní pozemské pouti. A v někom z vás také možná zapálit plamínek odvahy k upřímnému vyznání VŠECH hříchů ve svaté zpovědi.

Staré číslo Milujte se!

Loni o prázdninách jsem se v jednom kostele čistě náhodou dostal k časopisu Milujte se!, konkrétně k jeho druhému číslu z roku 2007. Časopis jsem znal a měl jsem radost, že jsem přišel k tak „starému“ vydání, které jsem ještě nečetl. Zaujaly mě tam dva články nazvané Nikdy nepřestanu bojovat o čistotu a Nikdy se nevzdávej! Možná si je někdo





vybavujete, nebo si je najdete na stránkách www.milujte.se v archivu čísel. Oba články jsou si podobné, mají totiž společné téma – závislost na masturbaci. A také mají, díky Bohu, dobrý konec. Zjistil jsem, že se v těch textech poznávám. Bohužel, já jsem s tímto zlem nebojoval, proto mě přemohlo a já jsem se stal na masturbaci téměř závislý. Začal jsem snad od svých třinácti let...

Kurz, děvče a medailka

V roce 2009 jsem započal animátorský kurz v Mamre v Osové Bítýšce. Tam jsem potkal mnoho nových bezvadných lidiček. Byla tam jedna moc hezká holka, která se mi strašně líbila, ale snad ještě víc než její fyzickou stránku jsem obdivoval její víru. Často jsme si spolu povídali. Animátorský kurz plynul a my jsme k sobě měli stále blíž. Jednou, když jsme se loučili po skončení víkendu, mi dala nádhernou věc: požehnaný medailonek se svatým archandělem Michaellem (je patronem v boji proti zlu – pozn. redakce).

Rozpor navenek a uvnitř

Podotýkám, že i když jsem se setkával s tak bezvadnými lidmi, dál jsem žil v hříchu, protože jsem svůj hřích, masturbaci, nikdy ve svátosti smíření nevyznal. Stále víc mě tlačilo svědomí. Cítil jsem, že musím vykonat upřímnou svatou zpověď, ve které tento hřích vyznám, ale pořád jsem nenacházel odvahu.

V srpnu roku 2010 jsem v rámci pěší pouti na Velehrad vstoupil do Společenství čistých srdcí. A i když jsem se chtěl z hříchu masturbace vyznat před Pánem, ani pak jsem to nedokázal.

Ohromná úleva

Poprvé jsem k tomu našel odvahu až 8. listopadu. S Boží pomocí a s přímluvou Panny Marie jsem to dokázal. Je to nádherný pocit, když vyznáte své hříchy před Pánem. Asi ten pocit všichni znáte...

Možná si mnozí říkáte, že je těžké říct nějakému knězi takový hřích. Hříchy týkající se sexuality jsou ty, za které se lidé asi nejvíce stydí – alespoň já ano. Ale věřte mi, že pokud se za to budete modlit, Pán vám pomůže.

Problém neskončil, ale získal jsem sílu bojovat

Bláhově jsem si ovšem myslel, že tím můj problém s masturbací skončí. Opak byl pravdou. Snad za týden jsem byl u zpovědi znovu – a s tím stejným hříchem. Od té doby jsem, bohužel, již mnohokrát





klesl, ale dokázal jsem znovu vstát a před Boží tváří vypovědět tento hřích. Ani teď se mi mnohdy nepovede odolat pokušení. Protože ale vím, že se za mne každý den modlí tisícovka lidí, mých vrstevníků, je boj daleko snazší (členové Společenství čistých srdcí se pravidelně každý den za sebe navzájem modlí – pozn. redakce).

Ale můj největší dík patří tomu děvčeti z animátorského kurzu, která mě „nakopla“, která mi dodala odvahu bojovat proti tomu zlému. Velké díky Bohu za tebe.

Nebojte se svěřit

A vám všem ostatním, kteří máte podobný problém jako já, chci říct: Nebojte se s tím svěřit svému zpovědníkovi, kterému důvěřujete – není hřích, který by už váš zpovědník někdy neslyšel, říká náš pan farář.

Ať se vám všem daří v boji s hříchem a přeju vám, abyste také našli odvahu znovu vstát po každém svém pádu, který přijde.

Honza

Poznámka vydavatele:

Informace o Společenství čistých srdcí (SČS), do kterého autor patří, najdete na webu www.spolcs.cz. Společenství čistých srdcí sdružuje mladé lidi, kteří se rozhodují denně růst k ideálu čistého srdce, včetně zachovávání předmanželské čistoty a později manželské věrnosti.

Ruleta

Nepatřím mezi gamblery, kteří protočili na ruletě statisíce, miliony... Spíš patřím k těm, které ruleta svojí rukou sice chytla, ale naštěstí jsem jí už v počátcích své závislosti unikl. Přesto by i v mém případě částky stoupaly, pokud by se můj život dál bezmocně zmítal jako kulička v rotujícím osudí.

Když jsem slýchal od kamarádů a spolužáků, že tamten vyhrál v Tipsportu 500 korun a druhý nechal na ruletě 2000, ťukal jsem si na čelo. Říkal jsem jim, ať toho nechají, než do toho vlítnou úplně a prohrají víc. Byly to takové dobře myšlené rady člověka, který o tom neměl moc potuchy.

Jednou jsme byli s kamarádem pod stanem a večer nebylo co dělat. Navrhl, abychom šli na ruletu. On tam šel hrát, já se jenom podívat. Ale





nakonec jsem si taky vsadil, stovku, a vyhrál jsem tisícovku. Byl to pěkný pocit, když jsme potom šli na pizzu a já ho mohl pozvat. Potom jsme se tam ještě vrátili a on se dostal z předešlého minusu na pět tisíc a já zase něco prohrál.

Po návratu domů se mi do hlavy pořád vkrádala myšlenka, že stačí zajít na ruletu, vsadit si a vyhrát. Snil jsem, co bych s těmi penězi mohl udělat, a pak jaké bych měl možnosti, kdybych vyhrál dvakrát tolik, třikrát tolik, čtyřikrát... Pamatoval jsem také na ušlechtilé účely – komu bych třeba mohl vyhranými penězi pomoci. Teď můžu s odstupem potvrdit, že důvody si člověk najde vždycky a všude, a když se mi objevovala myšlenka na Boha a svědomí, říkal jsem si, že jednou za čas si zahrát čistě kvůli hře, a ne kvůli penězům, neuškodí. Všechno to ovšem bylo sebeobelhávání. Ale v té chvíli to člověk vidí jinak.

Někdy jsem šel hrát i dvakrát denně, jindy jsem tam třeba nějakou dobu nezašel. Nebylo to na první pohled tak drastické, ale to není na začátku u nikoho. Z prvních vkladů, které dělaly asi dvě stě korun, jsem pokročil někdy i na pět set. Celková suma, kterou člověk nakonec prohraje, se shromažďuje postupně, stovka ke stovce. Nesázel jsem úplně bezhlavě, přečetl jsem si i různé taktiky, dokonce jsem získal taktiku profesionálního hráče (kterou jsem nakonec stejně nepoužil). Ale to je právě to – každý píše, že když člověk dodržuje určitá pravidla (stanoví si částku, kdy přestat, drží se strategie do určitého okamžiku, nehraje ve finanční tísní, atd.), není gamblem, ale hraje tzv. pro radost. A že profesionální hráči jsou profesionální, protože mají disciplínu. Ano, zní to pěkně, ale...

Tak jsem chvíli hrál dál s tím, že aspoň vyhrají to, co jsem prohrál. A to byla další chyba, protože jsem ztratil ještě víc. Nebyly to záchranné částky, ale hlavně mě nejvíc štvalo, že jsem do té skříňky od rulety strkal peníze, které jsem dostal nebo které jsem si vydělal. A tím se ta touha dostat je zpět ještě zvětšila.

Co se týče Boha, choval jsem se jako pokrytec – na jednu stranu aktivně věřící, který se modlí k Bohu, a na druhou stranu člověk, kterého začínala ovládat touha po penězích. Jednou mě napadlo – bylo to zrovna v době, kdy jsem chvíli na ruletu nechodil, že pokud Kristu skutečně důvěřuji, tak také věřím, že pokud budu opravdu potřebovat peníze nebo něco jiného, tak mi to může dát On. Byla to jednoduchá úvaha. Ale přestat s ruletou úplně, i když jsem si nevybudoval velkou závislost, zas tak jednoduché nebylo. Stále mne lákala představa trochu si „přilepšit“.

Musím zdůraznit, že v zápase s takovým chronickým pokušením je důležitá modlitba, a že hodně věcí se odvíjí od duchovního života,





protože Satan nás chce jakýmkoliv způsobem odtáhnout od Krista. Když jsem pak začal opomíjet modlitbu, hned se chuť zaskočit na ruletu ozývala s větší silou, a to jsem přestal hrát před dvěma lety. Nejčastěji k tomu dochází ve chvíli, kdy člověk ztratí ze zřetele cíl, ke kterému má směřovat (Boha) – tehdy ho přepadnou staré choutky na krátkodobá potěšení. Věřícímu člověku bych rád vzkázal, že ačkoliv dodržuje určitá pravidla při hře, chová se při ní disciplinovaně a hraje kvůli potěše ze hry a ne pro peníze: „I v takovém případě hřešíš, protože odmítáš důvěru v Boha, nevěříš, že on sám je ti schopen pomoci, odmítáš práci jako hlavní prostředek k tomu, aby sis peníze vydělal... A pokud si neuvědomíš, že ten, kdo v tobě probouzí hráčské vášně, je Satan, a ne hra samotná, tak v tom zajetí zůstaneš.“

Luděk

Bůh dá občas najevo, že je s námi

Jsem živnostník a postupně a pozvolna podle sil a peněz opravuji náš dům a zvelebuji i svou živnost. Dávám ji do souladu s právními předpisy. Tak jsem to chtěl alespoň do doby, kdy přišla nečekaná kontrola. Bylo to v září a vše bylo najednou jinak. Našly se chyby v dokumentech, v provozu, no prostě hrůza. Kontrolor byl naštěstí člověk s lidskou tváří a po vyslechnutí všech argumentů mi nakonec „díky Bohu“ pokutu 50 000 korun nedal. Co mi však dal, byl „nůž na krk“. „Do konce roku mi písemně oznámíte odstranění všech závad a oficiální zahájení zkušebního provozu.“ Co to znamenalo? Dodělat ve firmě veškeré rozvody elektrické energie, omítky, odstranit závady týkající se bezpečnosti práce a z chlěva, kde nebyl strop a chyběla část obvodového zdiva, se měla během tří měsíců stát dílna odpovídající standardům Evropské unie. A samozřejmě ke všemu doložit revize, odborné posudky, atd. Kdo podniká, ví, o čem mluvím. Stavební povolení bylo naštěstí vydané, chtěl jsem totiž na jaře příštího roku začít. Jenže teď v září zima na krku a ve firmě nejvíc práce (díky však Bohu za ni, aspoň byly finance na opravu). Jenže kdo to všechno udělá? Varianta první - vše si vybuduju sám. Opravy tak budou podle mých představ a bude to stát i nejmíň peněz. A za sebe do firmy najdu brigádníka. Ale ouha! Kdo se na práci ve firmě hodil, neměl o ni zájem, a kdo zájem měl, tomu nešla. „Bože, jak tohle





dopadne?“ říkal jsem si. Ale zatím jsem Ho tím nezatěžoval... Byla tu ještě druhá varianta. Bude to stát sice víc peněz, ale snad na to vyděláme. Najmu si zedníka. Přišlo však druhé ouha. Špatného zedníka jsem nechtěl a dobří neměli čas. Vše zůstalo na mně.

Čas letěl, byla tu půlka října a konec roku se nezadržitelně blížil. Já sice už pomalu stavěl, ale bylo jasné, že jen svýma rukama vše zvládnout nemůžu. A tehdy jsem Mu řekl: „Bože, teď už je to jen na Tobě... Já se snažím udělat maximum, ale zvládnout se to nedá, vždyť to vidíš.“

Nebudete tomu možná věřit, jako jsem tomu nemohl uvěřit já. Další den stál za vraty chlapík a hledal práci jako zednický helfr. Bylo to neuvěřitelné! Tato varianta mě vůbec nenapadla. Od toho dne práce nabrala ohromný spád. Šlo to jako po másle. Vše do sebe krásně zapadalo a já prostě cítil, že On je se mnou... A jak vše nakonec dopadlo? Jak asi, když nad sebou cítíte Boží ochranu? Dobře a v termínu.

Je toho mnoho, čemu nerozumíme, čemu se nám třeba těžko věří, ale pokud chceme a snažíme se věřit a pokud nám Bůh dá občas najevo, že je s námi, je to ohromné povzbuzení, které přejí zažít každému. Tak, jak jsem je mohl zažít já.

podnikatel z Jižní Moravy







Tuto knihu pro vás připravil tiskový apoštolát A.M.I.M.S.

Smyslem A.M.I.M.S. (Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei – česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné – Matky Naděje) je tisk kvalitních, srozumitelných a velmi levných brožurek či knih nejen pro ty, kteří si je sami přečtou, ale především pro ty, kteří je budou dále šířit – rozdávat, půjčovat, nabízet za dobrovolný příspěvek ve farnostech...

Otec Marek Dunda dává takovýto návod k jejich používání:

„Knih si objednat alespoň deset od každého titulu. Sám si nejdříve knihu přečíst (to je možné i bez toho, že byste si knihu objednali – kompletní texty většiny brožurek a knih z A.M.I.M.S. najdete na internetu na www.fatym.com a www.amims.net.

Potom byste měli uvážit, koho z vašich známých, přátel, sousedů, příbuzných (zejména těch, kteří jsou nevěřící či víře odcizení, kteří již dlouho neudělali nic pro své náboženské vzdělání, kteří jsou nemocní, osamělí) by kniha mohla oslovit, zaujmout, komu by byla prospěšná. Knihy pak rozdávat, půjčovat, nabízet za příspěvek na tisk...”

Značná část produkce A.M.I.M.S. jsou publikace srozumitelné i nevěřícím.

Rádi také pošleme krabici brožurek a knih těm, kteří je budou (po dohodě se svým panem farářem) dále šířit ve farnosti za dobrovolný (doporučený) příspěvek na jejich tisk.

Přehled publikací, které jsme pro vás již vydali, najdete na následující straně.





A.M.I.M.S. již pro Vás připravil

Doporučený příspěvek na tisk uvedený v závorce může mírně kolísat dle ceny materiálu, způsobu šíření a inflačních vlivů – provedení je „brožura“ – s výjimkou prvních tří knih z řady **A.M.I.M.S. M.** s lepenou vazbou a plnobarevnou obálkou. Knihy se snažíme průběžně dotiskovat:

Alfons M. de Liguori: Návod na dobrý život (20) **A.M.I.M.S. M.**
sestra Cecílie: Útěk sestry Cecílie (20) **A.M.I.M.S. M.**
Dunda, Zahradníček (ed.): Ze života pro život (20) **A.M.I.M.S. M.**
Bezruč: Já a moje stará (5)
Brtník: Příprava na 1. sv. přijímání (12)
Castiglione: Svatý zázraků a lásky (Fr. z Pauly) (15)
Dunda: „...a nezapomeň na modlitbu“ (7)
Dunda: Stalo se (15)
Dunda: No proto aneb Stalo se III (15)
Dunda: Můžeš růst (15)
Dunda: Soužití nebo soužení (10)
Dunda (ed.): Tak kázal Vianney (15)
Dunda (ed.): Jak kázal Vianney o sv. zpovědi (15)
Dunda (ed.): I tak kázal Vianney (15)
Dunda (ed.): Promluvy sv. J. M. Vianneye (15)
Dunda (ed.): Z myšlenek sv. J. M. Vianneye (10)
Dunda: Řekli svatí a to platí I. a II. díl (á 20)
Dunda: Sedm kajících žalmů (5)
Dunda: To promodlím (5)
Galizzi: Počátky Církve (15)
Havelka: Rozmlouvej s Bohem (5)
Kabeláč: Základy křesťanské víry (5)
Kaňa, Fukalovi: Manželství od Boha... (15)
Kavalec: Chvalatické povídky (2)
Kotek: S Ježíšem v jeho utrpení (Šuránek) (10)
Peňáz: Pouť do Říma od A do Z (20)
Peňáz: Pojd' na pouť (17)
Peňáz: Rozjímavý biblický růženec (5)
Sedloň: Doprovázení (reflexe k duch. vedení) (10)
Sedloň: Poutníkem naděje (10)
Simajchl: Desatero božích přikázání (10)
Simajchl: Dospívání (15)
Simajchl: Duchovní život (15)
Simajchl: Jak hovořit o víře (3)





Simajchl: Jak se zpovídat (7)
Simajchl: Kázání z 1. až 7. košíku (á 20)
Simajchl: Láska pod lupou (15)
Simajchl: Liturgie (20)
Simajchl: Manželství v záběhu (10)
Simajchl: Maria a dnešní životní styl (15)
Simajchl: Naše role při nedělní bohoslužbě (15)
Simajchl: Ozvěny lid. pověstí ze Žďárských hor (15)
Simajchl: Patnáct pravidel pro lektory (10)
Simajchl: Povídání o křtu (10)
Simajchl: Příprava na první svaté přijímání (15)
Simajchl: Rodiče a školáci (15)
Simajchl: Sebevýchova k manželství (3)
Simajchl: Společně k Bohu (15)
Simajchl: Stáří (10)
Simajchl: Život z víry (15)
Soukop: Velký náčelník dává zákl. kurz víry (15)
Zajíček: Příběh proroka Jonáše (comics) (10)
Zerhau: Krása a statečnost – leg. o sv. Markétě (10)
Zerhau: Pověsti a příběhy z Podyjí (15)
Zerhau: Vyřídte sijónské dceři (7)
A já jsem s vámi i za železnou oponou (15)
Comicsy pro zábavu i k zamyšlení (15)
Kreslené příběhy 1, 2, 3, 4, 5, 6 (á 3)
Křížové cesty pro soukr. i lid. pobožnosti (3)
Květy Nejsvětější svátosti (15)
Luštěniny alla Ferdinand (10)
Matka ustavičné pomoci (0)

***Tituly je možno objednat pouze za příspěvek na tisk
a poštové na adrese:***

A.M.I.M.S.

Řk. farní úřad

Vranov nad Dyjí 20

671 03

tel: 515 296 384

E-mail: apostolat@fatym.com

Objednávky na internetu: www.fatym.com a www.amims.net.

Jde nám o maximální šíření textů našich knih. Proto u většiny z nich je možné si přečíst kompletní text knihy on-line na našich webových stránkách www.fatym.com a www.amims.net.





Časopis Milujte se!

Ke stejným účelům jako knihy A.M.I.M.S. můžeme doporučit i časopis **Milujte se!**. Vychází čtyřikrát ročně, doporučený příspěvek na tisk a poštovné jednoho výtisku s 64 barevnými stranami je jen 20 Kč. Jde o časopis nejen pro mladé. Současně se jedná i o časopis pro novou evangelizaci.

I časopis **Milujte se!** si můžete přečíst na internetu v kompletní verzi na www.milujte.se.

Objednávky časopisu Milujte se! je možno posílat i na adresu A.M.I.M.S. – redakce časopisu Milujte se! a tiskový apoštolát A.M.I.M.S. navzájem velmi těsně spolupracují.

Televize TV-MIS.cz

Mimo to doporučujeme také internetovou křesťanskou televizi **www.TV-MIS.cz**, kterou rovněž A.M.I.M.S. provozuje.

Má čtyři programy: MIS 1 zábava, MIS 2 vzdělání (především duchovní), MIS 3 dokumenty a publicistika a MIS 4 lokální.

Mimo to nabízí velmi rozsáhlou AUDIOSEKCI, dále písničkový on-line přehrávač **JukeBox** na adrese <http://jukebox.tv-mis.cz>, přehrávač duchovních přednášek, promluv, seminářů a audioknih **TémaBox** na internetové adrese <http://temabox.tv-mis.cz>.

Zajímavá je třeba i **virtuální pouť do Svaté země** a na Sinaj na internetové adrese <http://svata-zeme.tv-mis.cz> – „nasedněte“ prostřednictvím internetu do letadla a prohlédněte si místa, kde se odehrály biblické události, vnímejte atmosféru, poslechněte si kompletní výklady průvodců, zúčastněte se bohoslužeb...

Veškerý program TV-MIS.cz je dostupný současně - z databáze nabízených pořadů si vyberete, co a kdy chcete vidět nebo slyšet. Zkratka TV-MIS může znamenat i „televize – multimediální internetová samoobsluha“...

Obsah TV-MIS.cz a i mezinárodní TV-MIS.com je nabízen zdarma. Provoz televize je financován z darů diváků a posluchačů.





Podpořte, prosím, novou ediční řadu **A.M.I.M.S. M.**

Touto knihou pokračuje vydávání publikací nové ediční řady **A.M.I.M.S. M.** – to je knih pro misijní použití, které již nemají „brožurkovitý“ vzhled jako dosavadní publikace A.M.I.M.S., ale které si přes svou běžnou „knižní“ formu zachovávají charakteristické vlastnosti publikací z A.M.I.M.S., mimo jiné i cenu. Jsou totiž šířeny jen za příspěvek na tisk a jeho doporučená výše není vyšší než u našich dosavadních brožurek s obdobným počtem stran. Je to možné proto, že jsou tištěny naráz ve vysokém nákladu a nikoli postupně podle potřeby dotiskovány, jako to děláme u brožurek.

To s sebou nese zvýšené nároky na jednorázové zafinancování velkého nákladu. Díky tomu však je možno nabídnout plnohodnotné knihy pro duchovní vzdělání a misijní použití za příspěvek na tisk tak nízký, že se to některým může zdát až neuvěřitelné...

Vydání prvních knih z řady **A.M.I.M.S. M.** bylo možné díky těm, kteří na naše brožurky v minulosti přispívali vyšší částkou, než je ta doporučená. Zbytek prostředků, které ještě chyběly, poskytl jeden kněz a několik dalších dárců.

Naší představou je, že zajímavých vzdělávacích knih pro misijní využití dostupných za minimální příspěvek na tisk by měla být k dispozici celá řada. Na vydání dalších knih z řady **A.M.I.M.S. M.** se teprve snažíme získat prostředky. Další podobná kniha (máme jich v plánu více) vyjde, až na to budeme mít. Proto prosíme o pomoc při získávání sponzorů pro tento účel. Předem vám také děkujeme, pokud se rozhodnete přispět na objednané knihy vyšší částkou, než je ta doporučená. Děkujeme i za jakoukoliv další hmotnou či duchovní podporu. Na obdržené hmotné dary můžeme na požádání vystavit potvrzení o daru dle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. S upřímným Pán Bůh zaplat

P. Pavel Zahradníček OMI, koordinátor A.M.I.M.S.
(kontakty a další informace najdete na www.amims.net)

Číslo účtu: 200161714/0300 (ČSOB Praha)

Variabilní symbol pro **A.M.I.M.S. M.**: 222

Název našeho účtu: A.M.I.M.S.

(aktuálnost čísla účtu je možno ověřit na našem webu
www.amims.net)







Obsah

Místo úvodu: městská policie a něco na čtení	3
Moje pout' do Compostely	5
Mami, třetinu rodiny máme v nebi...	6
Za povolání ke kněžství vděčím i kontrarozvědce	7
Únos	10
Jak se žije rodině s osmi dětmi?	13
Jak jsem poprvé uděloval pomazání nemocných	15
Bůh dělá zázraky – jeden jsem zažil	16
Z vězeňské cely do Lurd	19
Kvalitní materiál	21
V poslední chvíli	22
Praxe na gynekologicko-porodním oddělení	23
Slíbil jsem duši ďáblu	24
Aby to nebyl hřích	29
Pán Bůh nás ve zkouškách nesl	29
Nezapomenutelná léta	31
Pan farář mi dal přes...	34
Boží milosrdenství zachránilo mého syna	35
Nosím ten kříž s láskou	36
Čas nelze vrátit, ale...	37
Jak se schylovalo k mému pohřbu	38
Benzínka	40
Antiochia – období zázraků	41
Jak se konala při první Antiochii taneční zábava	43
Jeníček	46
Rada nad zlato aneb Stálý zpovědník je lepší než psycholog	48
Pán Bůh příliš nerozmazluje...	49
Slib v sanitce	51





„Eucharistický zázrak“ dnes	52
Jsme moc rádi, že ji máme	55
Jak jsme křtili	56
Pohni, abys den sváteční světil	57
Neděle vyžaduje i odvahu	58
Prenatální diagnostika	60
Tři dny nespál	61
Bůh se o mě postaral i na jihu Afriky	61
Návrat z „lehčí cesty“	63
Peklo proměněné v nebe	65
Byl jsem žákem východního „mistra“	66
Když se zlé stane dobrým	70
Nejlepší smlouva mého života	72
Na koloběžce do Madridu	75
Vy katolíci to máte zakázaný	77
Hledej štěstí druhých a najdeš své vlastní	78
I smutné příběhy mají šťastný konec...	79
Máte rodinu nebo družstvo?	81
Kamarádka, medailonek, společenství a odvaha	82
Ruleta	84
Bůh dá občas najevo, že je s námi	86
Tuto knihu pro vás připravil A.M.I.M.S.	89
A.M.I.M.S. již pro Vás připravil	90
Časopis Milujte se!	92
Televize TV-MIS.cz	92
Podpořte, prosím, novou ediční řadu A.M.I.M.S. M.	93

